

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

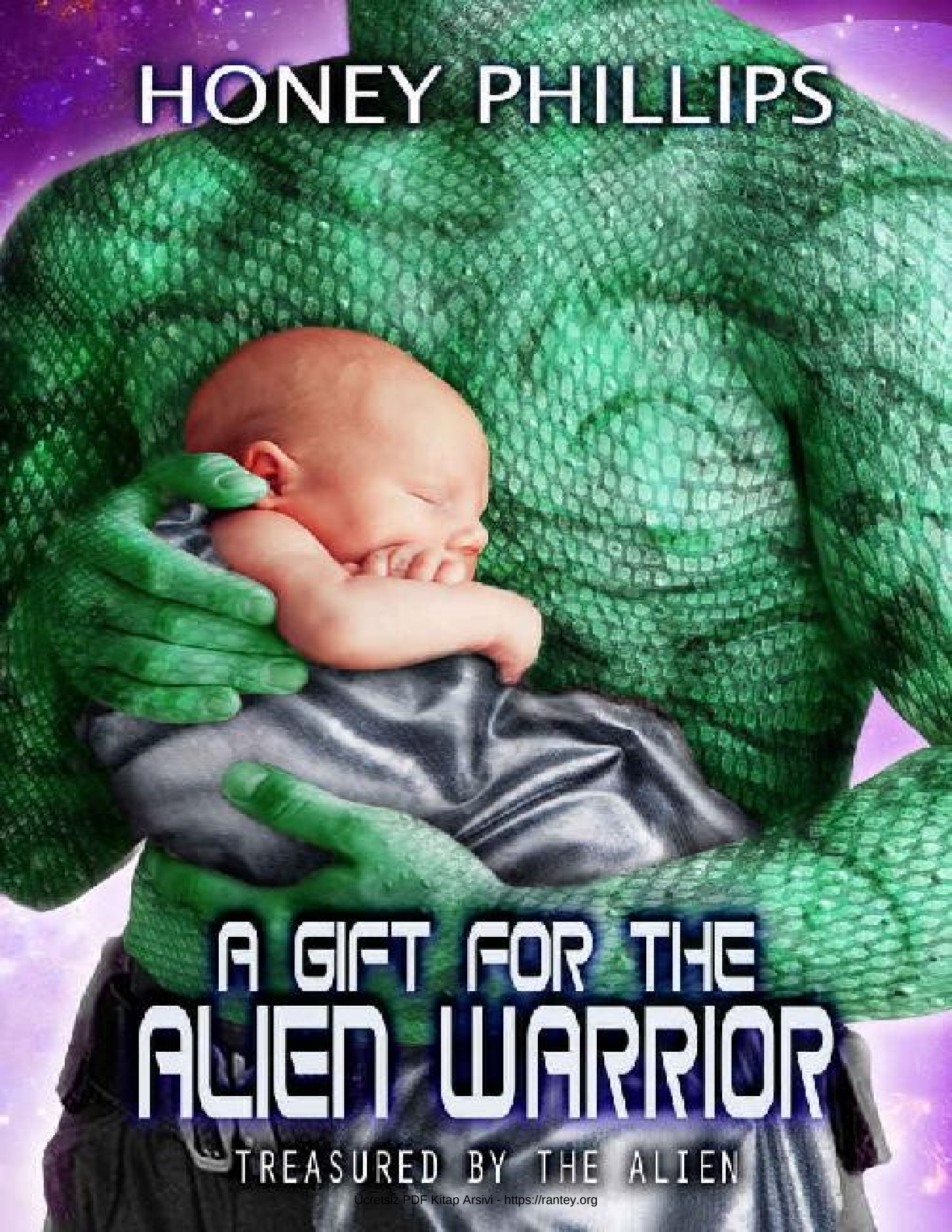
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A large, green, scaly alien warrior with a muscular build is shown from the chest up. He is holding a sleeping baby in his arms. The baby is wearing a black tank top and has its eyes closed and mouth slightly open. The alien's skin is a vibrant green with a bumpy, scaly texture. The background is a soft, out-of-focus purple and pink gradient.

HONEY PHILLIPS

A GIFT FOR THE
ALIEN WARRIOR

TREASURED BY THE ALIEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

UZAYLI SAVAŞÇI İÇİN BİR HEDİYE

UZAYLILAR TARAFINDAN DEĞERLİ

HONEY PHILLIPS

Bex McLynn'e

*Olağanüstü yazar, en iyi arkadaş ve bu muhteşem yazarlık
yolculuğunda değerli yoldaş!*

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Sonsöz](#)

[YazarınYazar](#)
[Hakkında Notu](#)
[Diğer Başlıklar](#)

Telif Hakkı© 2022 yazan Honey Phillips

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.
yazar.

Sorumluluk

Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Cameron Kamenicky ve Naomi Lucas
Düzenleme: Lindsay York, LY Publishing Services

✿ Vellum ile oluşturuldu

BİRİNCİ BÖLÜM

(T)aranov neredeyse yatı kaçıırıyordu. Tillich 2'deki yumurtlama yakında başlayacaktı ve o da yatının üzerine eğilmişti.

Konsol, nadir bulunan lezzetten maksimum kâr elde etmek için en iyi ticaret rotasını planlıyordu. Yakınlık alarmı çaldığında, gemisi otomatik olarak rotasını düzelitti. İlk başta başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmedi, ama kökleşmiş ihtiyat içgüdüğü yeniden ortaya çıktı ve monitöre bir göz attı.

Bu garipti. Uzayda küçük, lüks bir yat yüzüyordu - satın alınması bütün bir yumurtlama sezonunun kârından daha pahalıya mal olan türden pahalı bir gemi. Işıklar lombozlardan parlıyordu ama gemi hareket etmiyordu.

Önce konsoluna, sonra da yata baktı. Tillich 2'ye dönmek için beş günü vardı ve bu süreyi çoktan zorluyordu ama yat bir tehlike sinyali göndermese de bir şeylerin ters gittiği açıktı. İçini çekti ve gemisini durma noktasına getirip diğer gemiyi selamlamayı denedi.

Yanıt yok.

Bu bir tuzak olabilirdi... Pahalı yat korsanlar için cazip bir hedef olabilirdi ama birileri kurbanlarını çekmek için terk edilmiş gibi görünen gemiyi kullanarak tuzak kurmaya çalıştıysa, yardım sinyali mutlaka iletiliyor olmalıydı.

Tekrar iç geçirdi, ardından daha büyük olan gemisini diğer gemiye binmek üzere manevra yapmaya başladı. Ne yazık ki yat kargo bölümüne sığmayacak kadar büyüktü, bu yüzden onu yakalama kollarıyla sabitlemesi gerekecekti. Bu bağlantı hızla gerçekleşti ama biniş tüpünü nadiren kullanıyorlardı ve onu yerine oturtması istediğinden daha uzun sürdü. Bağladığında nefesinin altında küfrediyordu ve şimdiden araştırma kararından pişmanlık duyuyordu. Yine de diğer gemiye ne olduğunu öğrenmeye karar vermişti ve şimdi durmayacaktı.

Tüpün içinden hızla süzöldükten sonra, yatın içindeki koşulları kontrol etmek için durakladı. Yapay yerçekimi hâlâ yerindeydi ve nefes alınabilir bir atmosfer vardı. Hava kilidi açıldığında, bir elini bıçağının kabzasına koydu ve dikkatlice iç kapıyı açtı. Bunu yapar yapmaz burnuna metalik kan kokusu doldu.

Lanet olsun. Ciddi bir sorun vardı.

Alt kattan girmişti ve bu büyüklükteki bir gemide saçma bir yer israfı olan geniş bir resmi merdiven tam önünde yukarı doğru uzanıyordu. Merdivene bir göz attıktan sonra önce alt katı incelemeye karar verdi. Makine daireleri sağlam görünüyordu, aynı derecede pahalı bir kara aracının bulunduğu küçük bir hangar, iki küçük mürettebat kabini ve rafları pahalı ürünlerle dolu çok daha büyük iki depo odası vardı. Mürettebat kamaralarının hiçbirinde kimse yaşamıyor gibi görünüyordu ki bu da yatın önerdiği yaşam tarzı için alışılmadık bir durumdu. Zengin bir tüccarın genellikle emrinde birden fazla hizmetkârı olurdu.

Merdivenleri dikkatle çıktı, kan kokusu daha da yoğunlaşmıştı. En üstteki sahanlıktan geminin ön yarısına doğru ilerledi.

-Bir düzine kişiye hizmet verebilecek bir galeri, etkileyici bir yemek odası ve zarif bir şekilde döşenmiş bir salon. Hepsi boştu ve yakın zamanda kullanıldıklarına dair hiçbir iz yoktu. Köprü de terk edilmişti, sadece gösterge panelinin ışıkları kontrollerin aktif olduğunu gösteriyordu.

Daha şimdiden ne bulacağından korkarak geminin arka tarafına doğru ilerledi. Duvarları egzotik ahşaplarla kaplı geniş bir koridor, geminin arka tarafının tamamını kaplıyor gibi görünen devasa bir süite açılıyordu. Daha pahalı mobilyalar iki zevkli oturma alanını tanımlıyordu ama bakışları hemen perdeli bir kemerin arkasından görünen devasa yatağa ve yanındaki iki figüre gitti.

Yatak örtüsü yırtılmıştı ve mavi ile kırmızı kanın şaşırtıcı bir kombinasyonu beyaz ipeği lekeliyordu. *Lanet olsun.* Yan odaya girdiğinde, manzara çok netti. Saçma sapan mücevherleri dışında çıplak olan bir Kek erkeği yatağın ayak ucuna düşmüştü. Kafatasının altındaki kan gölünden, düşerken özenle yapılmış metal karyola iskeletine çarptığı anlaşılıyordu. Ellerinden biri hâlâ ikinci figürün bacağını kavıyor, pençeleri yumuşak kıvrımlı, kadınsı baldıra saplanıyordu. Yüzündeki ve boynundaki çizikler, dişinin onunla savaşmaya çalıştığını açıkça gösteriyordu.

Taranov, Kek'in kurbanını daha iyi görebilmek için yatağın köşesine doğru gitti ve bulacağı şeyden şimdiden korkmaya başlamıştı. Ufak tefek bir kadındı, yırtık ve neredeyse şeffaf bir elbisenin altından gür vücudu belli oluyordu. Yumuşak, koyu renk saçları yüz hatlarını gizliyordu ama soluk tenindeki morlukları ve kendi kanının izleriyle birlikte Kek'in kanının şok edici mavisini görebiliyordu. Yanına diz çöktüğünde, kanın altındaki tatlı, çiçeksi kokusunu yakaladı ve kuyruğu düşmüş figürün etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı. Öne doğru eğilip kızın yüzündeki saçları nazikçe taradı, kızın teni parmaklarının altında inanılmaz derecede yumuşaktı ve nefesi kesildi.

Daha önce hiç böyle bir kadın görmemişti. Yanakları yuvarlak, ağzı kavisliydi. Ne dişleri, ne zırhı, ne de belirgin bir savunması vardı. Onunla ilgili her şey yumuşak ve kırılgan görünüyordu ve göğsünde bir hırıltı yükseldi. Kek bu dişiye saldırmaya nasıl cüret ederdi? Herhangi bir dişiye saldırmak yeterince iğrençti ama özellikle de bu kadar narin görünen birine. Hırlama sesiyle birlikte dolgun kırmızı dudakların arasından boğuk bir inilti yükseldi ve birden onun hâlâ hayatta olduğunu fark etti.

Granthar'a teşekkür et.

Ne yapacağına karar vermeye çalışırken, Kek'in pençelerini dikkatlice derisinden ayırdı ve geride kalan yaralara bakarak tekrar hırladı. Boğuşma izleri, ceset, hatta dişinin varlığı, hepsi Devriye'yi çağırması gerektiğini savunuyordu. Hayatının büyük bir bölümünde Muhafız olarak görev yapmıştı. Kanun ve düzen ona öğretilmişti. Yine de, solgun tenindeki çürükler açıkça belli olan bu kırılgan kadına baktığında, onu meçhul bir otoriteye teslim etmek... yanlış görünüyordu.

Ona yardım edebilir miydi? Tıbbi bilgisi çok azdı, eğitimden çok pratik deneyime dayanıyordu. *Lanet olsun*. Bu yolculuğa neden yalnız çıkmıştı? Slighton sadece yarı zamanlı bir doktordu ama geçmişİ Taranov'unkinden çok daha kapsamlıydı. Onu gemisine geri götürmesi gerektiğine karar verdi. Tıbbi birimleri eskiydi ve bilinmeyen bir tür üzerinde nasıl çalışacağından emin değildi ama aklına gelen en iyi seçenek buydu.

Onu kollarına almak için eğilene kadar kararını verdiğinin farkında bile değildi, kuyruğu sırtına koruyucu bir şekilde kıvrılmak için geliyordu. Ağırlığı neredeyse hiç fark edilmiyordu, zırhsız teni kendi teninin daha pürüzlü dokusuna karşı inanılmaz derecede ipeksiydi. Kan kokusunun altında, onun tatlı kokusu kafasını doldurdu. Adamın tüm dikkatine rağmen, onu kucağına aldığında inledi, kolları çaresizce sallanıyordu.

"Sus, küçük dişi. Artık güvendesin," dedi kararlılıkla.

Adamın şaşkınlığı karşısında, kız hemen sustu. Bir saniye sonra başı göğsüne döndü. Derin bir nefes aldığını gördü ve sonra vücudu bir kez daha gevşedi ve hareketsiz kaldı. Endişesine rağmen, onun kollarında ne kadar yumuşak, sıcak ve mükemmel hissettiğinin son derece farkındaydı. Onu hızla yataın içinden geçirip biniş borusuna geri götürdü ve bir eliyle kendini kolayca çekti. Onu tıbbi üniteye sokmak istemedi - bu ona Kızıl Ölüm'ün doruğunda halkıyla dolup taşan hastane yataklarını hatırlatıyordu ama yüzeysel yaralanmalardan daha fazlası olup olmadığını anlamanın en iyi yolu buydu.

Onu yere bıraktığında, yırtık elbisesi aralanıp soluk, mükemmel bir göğsü ortaya çıkardı. Cömert tümseğın tepesinde küçük kırmızımsı kahverengi bir meme ucu vardı ve o izledikçe sertleşiyordu. Şaşkınlık içinde vücudu tepki vermeye başladı. Elbette daha önce de kadın göğüsleri görmüştü. On yıl boyunca galakside dolaşırken, bazıları diğerlerinden çok daha... çökmüş olan bir dizi limana inmişti. Durdukları bazı karanlık yerlerde, zevk arkadaşları tüm cazibelerini oldukça pervasızca sergilemişlerdi, ama o hiçbir zaman özellikle ilgilenmemiştir.

Kalan tüm Cire erkeklerine tohum üretmeleri için yapılan baskı nedeniyle cinselliğının sonsuza dek zarar gördüğünü varsaymıştı. Elbette emre itaat etmiş ve görevini yerine getirmişti ama makineye kilitlenmiş ve bilimsel olarak kanıtlanmış bir yöntemle sikini çalıştırırken bile tepki vermeyi zar zor başarmıştı. Ama bu kısmen giyinik dişiye bir kez bakınca uzun zamandır ihmal ettiğı aleti sertleşti.

Bakışlarını baştan çıkarıcı manzaradan uzaklaştırarak kadının durumunu değerlendirmeye çalıştı. Elbise sadece yırtık değil, aynı zamanda kanla lekelenmişti. Ellerini daha fazla kan kaplamış ve çıplak ayaklarına sıçramıştı. Onu bu halde bırakamazdı. Kanı dikkatlice yıkarken onun alçakgönüllülüğünü korumaya çalıştı ama sadece yaralarına odaklanmaya çalışmasına rağmen, ikinci mükemmel tümseğın ve kalçalarının arasındaki ilgi çekici koyu renkli kürk parçasının farkındaydı.

Kanın altında birkaç yara ve morluk daha keşfetti ama bunları görmek onu ne kadar dehşete düşürse de çoğunlukla yüzeysel olduklarını biliyordu. Önlük işe yaramayacak kadar yırtık ve lekeliydi ve bir an düşündükten sonra kendi gömleğini çıkardı. Gömleğı kızın başından geçirdi ve kızın üzerine oturduğunda memnuniyetle başını salladı. Elbette çok büyüktü ama bu onun daha fazla yerinin örtüldüğü anlamına geliyordu.

Onu yastıklı tıbbi üniteye indirdiğinde, gözleri çırpınarak açıldı. Koyu renk gözler, neredeyse onunki kadar siyahtı. Bir, iki kez göz kırptı ve sonra bakışları adamın yüzünde sabitlendi. Kaşlarının ince koyu çizgileri birbirine yaklaştı ve bir kelime ortaya çıktı.

"B-bebeğim."

İKİNCİ BÖLÜM

T aranov şok içinde kadına baktı. Bir çocuğu mu vardı?

"Bebek mi? Ne bebeği?" diye sordu ısrarla, ama kadının gözleri tekrar kapanmış ve vücudu gevşemişti.

Eli boynundaki nabızı ararken otomatik olarak monitörü taradı. Biraz hızlıydı ama şaşırtıcı derecede güçlüydü. Hayattaydı, sadece yine bilinci yerinde değildi. Monitör ekranı onun türünü tanımlarken bip sesi çıkardı.

İnsan.

Bu onun için çok az şey ifade ediyordu ve ekrana bakılırsa fazla bilgi de yoktu. Nereden gelmişti? Ve nasıl olmuştu da bir Kek lordunun yanına düşmüştü? Yine de Kek'in onu neden istediğini kesinlikle anlayabiliyordu. Daha önce hiç bu kadar çekici bir dişiyle karşılaşmamıştı.

Monitör tekrar bip sesi çıkararak ona yataktan uzaklaşmasını söyledi ve o da isteksizce itaat etti, hâlâ kadının söylediklerini düşünüyordu. Yatta bir çocuk olabilir miydi? Bütün odaları kontrol etmişti.

-Ana süitteki banyo odası hariç, diye hatırlattı kendine. Bir çocuk için olası olmayan bir yerdi ama yine de buradaki her şey olası görünmüyordu.

Tarayıcı vücudunun üzerinde ileri geri hareket ederken baygın kadına baktı. Monitörde herhangi bir tehlike belirtisi yoktu ve onu terk etmekten nefret etmesine rağmen, görevi en azından çocuğunu aramasını gerektiriyordu. Nefesinin altında küfrederek koşmaya başladı.

Süitin arka tarafındaki banyo odası hayal edebileceği kadar büyük ve özenliydi ama bir çocuktan iz yoktu. Rahatlamış mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı, emin olamadan yatak odasına doğru ilerledi... ve hafif bir ağlama sesi duydu. Çılgınca etrafına bakındı ama kaynağını belirleyemedi.

Geriye sadece giriş holünü çevreleyen iki büyük saklama dolabı kalmıştı. İlk kapıyı açtı ve beklediği gibi özenle hazırlanmış kıyafetler ve pahalı mücevherlerle dolu olduğunu gördü. Bir an için tüm kıyafetlerin bir erkek için tasarlandığını fark etti, ama belki de diğer odada onun kıyafetleri vardı...

İkinci kapıyı açtığında içini bir korku dalgası kapladı. Küçük alan beyaz, steril, bir duvar boyunca uzanan bir dizi beyaz dolap ve küçük alanın ortasını kaplayan bir kuvöz dışında boştu. Kuluçka makinesine temkinli bir şekilde yaklaştı, bulacağı şeyden şimdiden korkuyordu. Beyaz minderin üzerinde küçük bir bebek kıvrılmıştı. Dişi ile aynı türe benziyordu ama belirgin bir benzerlik göremiyordu. Bebeğin -hayır, onun- yüz hatları yumuşak ve biçimsizdi, teni ise koyu altın tonundaydı.

Bebeğin bacakları tekmelendi ve bir kez daha acınası, bitkin bir ağlama duydu. Umutsuzluk kapladı içini ama kendine engel olamadı. Uzanıp kuvözün kilidini açtı ve çocuğu kollarının arasına aldı. Titredi, minik bedenini bir kasılma sardı ve gözleri açıldı, dışındaki kadar büyük ve karanlıktı ve ona baktı. Küçük pembe dudaklar içeri ve dışarı doğru itildi ve sonra tekrar titredi ve vücudu gevşedi. Ama bu sefer paniğe kapılmadı. Minik göğüs kafesinin göğsünde çırpındığını hissedebiliyordu ve onun uyuduğundan emindi. Kuyruğu küçük yanağını okşamak için yukarı kalktı ve o anda çocuğu hayatı pahasına korumaya yemin etti.

Uykusunu bölmemek için onu dikkatle tutarak küçük dolapları hızla gözden geçirdi. Neredeyse boştular ve Kek'in giysileriyle dolu tıka basa dolu gardıropla karşılaştınca yine hırlamak istedi ama çocuğu rahatsız etmek istemedi. Bulduğu tek şey bir battaniye, iki küçük kıyafet ve birkaç torba toz halinde beyaz bir maddeydi. Analiz etmek için duraklamak yerine, hepsini bir araya topladı ve aceleyle gemisine geri döndü.

Geri döndüğünde tıbbi tarama bitmişti ve bir dizi bilinmeyen olmasına rağmen, dişinin kalbinin düzenli attığını ve herhangi bir iç yaralanması olmadığını gösterdi. Kalıcı bir hasardan ziyade şok ve yorgunluktan dolayı baygın olduğuna karar verdi. Onu rahatsız etmek istemese de çocuğun da kontrol edilmesini istedi. Bebeği tıbbi yatağa indirmeye başladı, ancak onu vücudundan uzaklaştırır uzaklaştırmaz küçük ağzı açıldı ve minik elleri çırpınmaya başladı. Kalbi sızlayarak onu hemen göğsüne yasladı. Kuyruğu sırtını nazikçe okşarken kız anında sakinleşti. Belli ki yere bırakılmak istemiyordu.

Bir an düşündükten sonra, tıbbi yatağın bir tarafını indirdi ve aralarında bebek olan kadının yanına dikkatlice yerleşti. Kapalı alana rağmen, anında bir doğruluk hissi kapladı içini. Asla bir eşi ya da çocuğu olmayacağını her zaman biliyordu ama bu kısa an için öyleymiş gibi davranabilirdi. Tarama tekrar başladı ve kendini rahatlamaya zorlayarak kuluçka makinesinin anısını silmeye çalıştı.

Gezegenini terk etmesine neden olan şey kuluçka makineleriydi. Muhafız olarak çalışmaya tam da Kızıl Ölüm, yani Konfedere Gezegenler sistemini kasıp kavuran veba, Ciresia'yı harap etmeye başladığında başlamıştı. Gezegeni üzerindeki korkunç etkisine rağmen kalmaya devam etti.

Tüm yaşam tarzları yok olurken orada kaldı. Arkadaşlarını, ailesini ve neredeyse tanıdığı herkesi kaybetti. O

Şehirler çökerken ve Konsey kalan herkesi tek bir yerde toplarken orada kaldı. Konsey'in yapay yöntemlerle yaşam üreterek uygarlıklarını kurtarmaya karar verdiği güne kadar kaldı. Yapay rahimlerle dolu geniş odaya girmiş ve sıra sıra bekleyen kuluçka makinelerine bakmış. Sonra döndü ve dışarı çıktı. Uzay limanına, bulabildiği ilk gemiye kadar yürüdü.

"Gezegenden ayrılmam gerekiyor," dedi kaptana. Diğer erkek bir Vander'dı, belki de kendi yaşlarına yakındı ve onu düşünceli bir şekilde inceledi.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Umurumda değil.

Uzaklara."

"Hiç krediniz var mı?"

"Evet." Harcayacak hiçbir şeyi rağmen maaşı otomatik olarak hesabına yatırılmaya devam ediyordu. "Ama bu para Cire cinsinden ve herhangi bir değeri olup olmadığından emin değilim," diye ekledi.

"Anlıyorum. Yeterince güçlü görünüyorsun. Şu kargoyu yüklememe yardım et, ben de konuyu değerlendireyim."

Kaptanın onun çaresizliğinden faydalananı olma ihtimalinin yüksek olduğunu bilse de itiraz etmedi.

Gemiye yüklemek zor ve kirli bir işti ama emeğinin doğrudan sonucunu görmenin son derece tatmin edici bir yanı vardı ve kaptan onunla birlikte çalışırken homurdanarak talimat vermekten başka bir şey yapmasa da arkadaşlıktan keyif alıyordu. İş bittiğinde kaptan ona döndü.

"Çok çalışıyorsun ve şikâyet etmiyorsun. Sana bir şans vermek ve Bartol yolculuğu için seni işe almak istiyorum. Bir sonraki durağım orası. Yararsa, daha uzun bir sözleşme hakkında konuşabiliriz. Olmazsa..." Diğer erkek omuz silkti. "En azından buradan uzakta olacaksın."

"Kabul ediyorum," dedi hemen.

"Benim adım Jedrar. Gemiye hoş geldiniz."

Bartol'a yaptığı yolculuk işe yaramıştı ve sonraki beş yıl boyunca gemide kaldı. Jedrar ile garip bir ilişki geliştirdi. Diğer erkeğe dolaylı olarak güveniyor ve hatta onu bir arkadaş olarak görüyordu ama birlikte geçirdikleri onca zamana rağmen onu zaman gerçekten iyi tanıyormuş gibi hissetmemişti. İkisi de geçmişten hiç bahsetmemişti. Ortaklıklarının sonunda Jedrar onunla oturdu ve gemiyi satın almasına izin vermeyi teklif etti. Taranov birlikte geçirdikleri süre boyunca iyi iş çıkarmış ve birikmiş maaşının bir değeri olduğu ortaya çıkmıştı. Satın almak için yeterli parası vardı ama de tereddüt etti.

"Neden ?"

"Eve dönme vakti geldi," dedi Jedrar yavaşça. "Uzun zamandır kaçıyorum ve artık durma vakti geldi." Kalın kaşlarının altından Taranov'a bir bakış fırlattı. "Eğer sen de eve dönmeye hazırsan, kendini gemiyi satın almak zorunda hissetmene gerek yok."

"Benim evim yok."

Bunu birkaç kez düşünmüş olsa da, sevdiği Ciresia artık yoktu. Hâlâ uygarlıklarını yeniden inşa etmeye çalışıyorlardı ama onun bu yeniden doğuşun bir parçası olmak için ne arzusu ne de yüreği vardı.

Jedrar başını salladı. "Kızıl Ölüm Cire'ı özellikle sert vurdu."

Vebadan ilk kez bahsediyorlardı. Soru dilinin ucuna kadar gelmişti ama kendini sormaya zorlayamadı. Jedrar yine de cevapladı.

"Oğlumuzu kaybettik. Ve ben... ben orada kalamazdım. Evimi terk ettim ve eşimi bununla kendi başına başa çıkması için bıraktım."

"Ne kadar oldu?"

"On yıl. Hayatına devam ettiğinden hiç şüphem yok ama ona yaptığım şeyden ne kadar pişman olduğumu söylemem gerekiyor."

Taranov arkadaşının yüzündeki kederi görebiliyordu ama yine de kıskançlık duygusuna engel olamıyordu. En azından Jedrar'ın bir zamanlar bir eşi vardı. Kızıl Ölüm tüm Cire dişilerini öldürmüştü ve bir Cire erkeği ancak bir Cire dişisiyle gerçek bir çiftleşme bağı yaşayabilirdi.

O mutluluğu asla tadamayacaktı ama şu anda, dişinin kokusu kafasını doldururken ve bebek güvenle aralarına sıkışmışken, gözlerini kapadı ve kendini rol yapmaya bıraktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

(Sanki okyanustan yükseliyormuş gibi yüzerek kendine geldi. Sanki suyun içinden yukarı çıkmak için savaşıyormuş gibi, Derinlerde karanlık ve tehlikeli bir şeyden kaçıyordu. Düşünceleri sanki onlar da suyun altındaymış gibi durgundu. Gözleri açılmak istemiyordu ama yavaş yavaş belinin üzerinde sıcak ve rahatlatıcı bir şeyin kıvrıldığını fark etti - belki de bir kol? Ama kimin kolu?

Hafızasını yokladı, bir ipucu aradı ama hiçbir şey çıkmadı. Tekrar denedi, bir şeyler aradı -herhangi bir şey- ama tüm anıları gitmiş, silinmiş ya da zihnindeki sisin ardına gizlenmişti. Ortaya çıkan paniği bile bastırılmış ve bir şekilde uzak hissediyordu.

Sonunda gözlerini zorla açmayı başardığında, gördüğü ilk şey sadece birkaç santim uzağındaki bir yüzdü - insan olmayan bir yüz. Onun insan olmadığını fark etmekle kalmayıp kendisinin de insan olduğunu bilmesi aslında bir nebze olsun rahatlatmıştı. En azından bazı bilgiler hâlâ zihnindeydi.

Ama kimdi o? Onu daha önce gördüğünü hatırlamıyordu ama yine de hiçbir şey hatırlamıyordu ve içinde bulundukları pozisyon aralarında bir yakınlık olduğunu gösteriyordu. Yüzünde değil ama kokusunda rahatlatıcı ve tanıdık bir şeyler vardı; sıcak ve hafif baharatlı. Adamda bir

Güçlü bir yüz, farklılıklarına rağmen çekici, yüksek elmacık kemikleri ve sağlam bir çene hattı. Ağız geniş ve ince dudaklıydı, burnu basıktı ve kulakları neredeyse seçilemiyordu.

Saç yerine kafatasının üzerinde geriye doğru uzanan çıkıntılar vardı ve derisi yeşilin tonlarında desenliydi, ince bir doku veren küçük kabarık çıkıntılarla kaplıydı. Yüzü ona dönük olarak yan yatıyordu ve gözleri içgüdüsel olarak omuzlarının genişliğine, iri kaslı kollarına ve sonra göğsünün üzerinden aşağıya... bir bebeğe mi gitti?

Çocuğum mu var? Vücutlarının arasına sıkışmış bebeği görünce aklı karıştı. Arkadaşının kuyruğu -kuyruğu!- beline dolanmadan önce bebeğin üzerinde koruyucu bir şekilde kıvrılıyordu. Bu onların çocuğu muydu? Çocuğa dair görebildiği her şey tamamen insana benziyordu. Umutsuzca bebeğe dair herhangi bir anı aradı ama hiçbir şey yoktu; bırakın çocuk sahibi olmayı, hamile olduğunu bile hatırlamıyordu.

Panik bir kez daha tehdit etti ve hala boşuk ve uzak olsa da dudaklarından yarım bir hıçkırık kaçtı. Arkadaşının gözleri hemen açıldı. Simsiyahlardı, simsiyah, ama onlara baktığında sanki bir şey yerine oturmuştu - açıklayamadığı bir bağlantı. Sanki o da hissetmiş gibi kuyruğu beline dolandı. Yoldaştan daha fazlası olmalı, diye karar verdi ama ona hiçbir şey hatırlamadığını nasıl açıklayacaktı?

"Ne oldu?" diye sordu kararsızca, belki bir ipucu verir umuduyla.

"Ne hatırlıyorsun?"

Güzel bir sesi vardı, derin ve yankılıydı ama verdiği yanıt yardımcı olmadı. Ona bir şey olmuş olmalıydı ama ne? İlk kez onun ötesine baktı ve her duvarında ekipmanların sıralandığı küçük beyaz bir odada olduklarını fark etti. Aklına bir doktor muayenehanesi geldi ve bu bilgi kırıntısına minnetle sarıldı.

"Hasta mıydım?"

"Bilincin yerinde değildi," dedi ve sözcüklerini dikkatle seçtiği izlenimine .

"Neden? Bana ne oldu?" diye tekrar sordu.

"Hatırlamıyor musun?"

"Ben... Ben hiçbir şey hatırlamıyorum." Korkunç gerçek ortaya çıktı. "Kim olduğumu bilmiyorum, senin de kim olduğunu bilmiyorum."

Bir tür hastane yatağı olması gereken yerde birbirlerine bu kadar yakın durmalarına bir kez daha baktı ve adamın kokusunun ne kadar tanıdık geldiğini düşündü. "Siz benim kocam mısınız?"

Onun yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu ve aceleyle devam etti. "Hatırlamadığım için gerçekten üzgünüm. Bebeğimizi bile hatırlamıyorum. Ne oldu?"

Adam o kadar uzun süre tereddüt etti ki, kadın ona cevap vermeyeceğini sandı.

"Saldırıya uğradınız," dedi sonunda.

Belli ki ona söylemek istememişti ama isteksizliğine rağmen şaşırtıcı bir rahatlama hissetti. En azından bu bir açıklamaydı, kafa karışıklığını ve anılarının eksikliğini açıklayacak bir şeydi.

"Başımı mı incittim?"

Başını iki yana salladı. "Emin değilim. Tıbbi taramada beyin hasarına dair herhangi bir bulguya rastlanmadı ama insan anatomisine göre programlanmadı."

Bir rahatlama dalgası daha. İnsan olduğunu doğru hatırlamıştı. Ama neden bunu biliyordu da hayatıyla ilgili diğer ayrıntıları bilmiyordu?

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sanki zihnimde büyük bir sis duvarı var ve çıkamıyorum." Dudağını ısırdı. "Senin adın ne?"

"Ben Taranov."

Hiç tanıımıyordu ama hoşuna gitmişti.

"Taranov," diye tekrarladı ve adamın gözlerinin ısındığını gördü. "Peki benim adım ne?"

Tekrar tereddüt etti ve sonunda yavaşça, "Sana Latiri diyorum," dedi.

Bir tanıma kıvılcımı çakmadı ama yeniden bir isme sahip olmak rahatlatıcıydı ve ona gülümsedi.

"Latiri," diye tekrarladı. "Hoşuma gitti."

"Eski dilde değerli anlamına geliyor," dedi, gözleri kızın yüzündeydi.

Gerçekten de kızardığını hissetti - onun takdiri çok içten görünüyordu. "Peki ya bebek?"

"O Kivi. Çiçek," diye ekledi.

İnsan olduğu her halinden belli olan küçük kızı inceledi ve çekingen bir tavırla sordu: "Ama o... bizim değil mi?"

"O kesinlikle bizim kızımız," dedi hemen.

Kuyruğu, bebeğin yanağını sahiplenerek okşamak için belinden ayrıldı ve hemen etrafındaki rahatlatıcı sıcaklığı özledi.

"Ama onun biyolojik olarak benim kızım olmadığı konusunda haklısınız," diye ekledi.

Adamın gözleri tekrar kızın yüzüne döndü,

merakla. "Onu hatırlamıyor musun?"

"Korkarım ki hayır."

Zihninin bir yerinde derin bir keder kuyusu vardı ama o da sis duvarı tarafından boğulmuştu. Ağlamak için garip bir dürtü duyuyordu ama gözlerinden yaş gelmiyordu.

"Anlıyorum."

Bebeği göğsüne bastırdı ve ayağa kalktı. Adamın büyüklüğünün yine farkındaydı ama bunu korkutucu bulmuyordu. Yine de yanında onun sıcaklığı olmadan vücudu üşüyordu. Aşağı baktığında, üzerinde sadece onun gömleklerinden biri olması gereken bir şey olduğunu fark etti. Belki de bu yüzden üzerinde sadece dar siyah bir pantolon vardı.

Bir kez daha ilişkilerinin samimiyetine işaret ediyor gibiydi ama çıplak bacakları üşüyordu ve tişörtün altında çıplak olduğu gerçeğinin huzursuzca farkındaydı.

"başka kıyafetlerim var mı?"

Bir kez daha tereddüt etti, bebeği göğsünde nazikçe salladı.

"Gemide değil," dedi sonunda.

Gemide mi? Bir gemide miydiler? *Hayır*, diye düşündü, *bu bir uzay gemisi olmalı*. Ama onunla seyahat ediyorsa neden hiç kıyafeti yoktu?

Şaşkınlığı belli olmuş olmalı ki, "Yolculuğun başında yanımda değildin," diye ekledi.

Bir kez daha adamın sözlerini dikkatle seçtiği izlenimine kapıldı. Başına korkunç bir şey geldiğine dair rahatsız edici his, anılarının sisine rağmen hâlâ devam ediyordu. Zihninde bir görüntü süzüldü, kalın mavi bir sıvı havuzu. *Kan*, diye fısıldadı zihni ve sonra görüntü kayboldu, güvenli bir şekilde bulutların arkasına saklandı.

Anımsadığı şey, onu daha fazla soru sormaktan vazgeçirmeye yetmişti. Eninde sonunda öğrenmesi gerekecekti ama her seferinde bir şey.

Bunun yerine ona umutlu bir gülümseme verdi.

"Belki bir çift pantolonunu değiştirebilirim. Her zaman iyi bir dikişçi olmuşumdur-"

Ne söylediğini fark ettiğinde aniden durdu. Bunun doğru olduğundan emindi ama nereden biliyordu? Neden dikiş dikebildiğini hatırlıyordu da kendi lanet adını hatırlayamıyordu?

"En azından öyle olduğumu düşünüyorum," diye ekledi kuşkuyla.

"Bu becerileri kullandığınızı görme fırsatım olmadı," dedi dikkatle. "Ama denemek kıyafetlerimden herhangi birini alabilirsin. Seni *kabinime* götürereceğim. Ayakta durabilir misin?"

"Bilmiyorum." Vücudu ağrıyor ve sızlıyordu ama hiçbir şey hareket edemeyecek kadar acı . Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve çok dikkatli bir şekilde ayağa kalkmaya başladı. Dizleri titredi ve Taranov'un kuyruğu hemen beline dolanarak dengesini bulurken ona destek oldu. Kuyruk tam orada, daha önce onu sardığı zamanki kadar rahatlatıcı hissettirdi ve ona doğru eğildi, gülümserken kendi kolunu onun beline doladı.

"Teşekkür . Sanırım hâlâ biraz titriyorum."

"Seni taşımamı ister misin?" diye sordu hemen.

Evet. Aniden gelen kabul etme dürtüsü onu şaşırttı ama başını salladı. Taşınmaya ihtiyacı olan solgun bir çiçek değildi. Bu bilgi onu bir kez daha şaşırtmıştı ama yürümesi gerekiyordu.

"Kendi başıma denemeyi tercih ederim. Sadece yakın dur, tamam mı?"

"Yanımdan ayrılmayacağım," dedi ve bu basit bir anlaşmadan çok bir söz gibi geldi. Onu yavaşça revirden çıkardı ve kapılarla kaplı kısa bir koridora götürdü.

"Mürettebat kamarası," diye açıkladı. "Ama şu anda gemide yalnızız."

"Mürettebata ne oldu?"

Yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bir sonraki ticaret rotamız için fırsatları araştırıyordum. fazla insan gerektirmiyordu ve mürettebatın geri kalanı Tillich İki'deki ana üssümüzde kalmayı tercih etti."

Hayal kırıklığı içinde başını salladı. Ne gezegenin adı ne de onun bir tüccar olduğu gerçeği hiçbir şey çağrıştırmıyordu.

"Bu yüzden mi gelmedim?"

Koridorun sonundaki küçük merdivenleri tırmanıyorlardı, kuyruğu hâlâ onu desteklemeye yardım ediyordu ve hemen cevap vermedi. Merdivenlerin tepesindeki sahanlığa ulaştıklarında, bir dizi çift kapıdan köprü olması gereken yeri görebiliyordu. Bir uzay gemisinde olduklarına karar vermiş olsa da, odanın öbür ucunda uzayın sonsuz genişliğini gösteren pencerelere bakarken aklı karıştı. Kadın sallandı ve adam diğer kolundaki bebeği rahatsız etmemeye dikkat ederek uzanıp onu etkileyici bir kolaylıkla kaldırırken nefesinin altından bir şeyler mırıldandı.

Sahanlığın diğer tarafında iki kapı daha vardı ve birini açarak bir ucunda kocaman bir yatak, hemen önünde bir çalışma masası ve oturma alanı bulunan iyi büyüklükte bir yatak odası ortaya çıkardı. Alan tuhaf bir şekilde steril; temiz ve işlevseldi ama kişisel eşyalar sergilenmiyordu. Burada fazla vakit geçirmiyor olmalıydı. Yatağa doğru iki adım attı, sonra belli ki fikrini değiştirdi ve onu dikkatlice küçük kanepeye yatırdı.

Ayakta durmaya devam etti, hâlâ bebeği tutuyordu, kuyruğu ise tedirginlikle ileri geri sallanıyordu.

"Neden benimle olmadığın hakkında..." diye başladı, tam bebek uyandığında.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T o bebek karıştırıldı karşı Taranov'un Göğüs, onu kırılğan uzuvların gerilmesi Dışarı, ve o hemen baktı Aşağı. Onun gözler Açıldı, ona bakarken küçük yüzünde ürkütücü bir mavilik vardı. Sonra ağzı titredi ve bir an sonra dudaklarının arasından yürek parçalayıcı olduğu kadar gürültülü bir feryat yükseldi. Ne olmuştu?

Umutsuzca Latiri'ye baktı.

"Onun nesi var? Ben ne yaptım?"

Bebek ağlamaya devam ettiğinde kadın da en az onun kadar rahatsız görünüyordu. "Bilmiyorum. Neden bilmiyorum?"

Ona verecek bir cevabı yoktu - çocuğun biyolojik kızı olup olmadığını bile bilmiyordu - ama bunu ona söylemenin bir yolunu düşünemedi, kadın yanına geldi.

"Sus," diye fısıldadı eliyle bebeğin başını okşayarak. Bir an için meraklı gözlerini açıp Latiri'nin yüzüne dikti ama hemen ağlamaya devam etti. Latiri yanağını okşamaya çalıştığında Kivi başını ona çevirdi, ağzı çalışıyordu.

"Sanırım karnı aç," dedi Latiri tereddütle.

Bu düşünce onu yıktı. Çocuğu koruması altına almıştı. Onu şimdiden nasıl hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi?

"Onu besleyebilir misin?" diye sordu umutsuzca.

"Ben mi?" Göğsüne baktı, sonra başını salladı. "Emzirmediğime eminim. Hiç mamanız yok mu?"

Bir beslenme formülü mü? Gemide hâlâ kendisine bağlı olan yapay kuvözü düşündü ve ürperdi. Kuluçka makinelerinden nefret ederdi ve Kivi içinde çok mutsuz görünüyordu ama onlar bebekleri beslemek ve onlara bakmak için tasarlanmışlardı. Eğer onu besleyebiliyorsa... Sonra gemiden getirdiği toz halindeki maddeyi hatırladı.

"Sanırım bende biraz var. Toz halinde bir madde olabilir mi?"

"Hmm. Sanırım öyle." Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "İnce bir sıvı haline getirmek için suyla karıştırır ve bir şişeye koyarsınız."

"Bir şişe mi?"

Kivi'nin çılgınlıkları giderek yükseliyor ve düşünmeyi zorlaştırıyordu.

"Evet, sıvıyı için ve emmesi için kauçuk bir meme ucu var." Kadın ona baktı, yüzü aynı derecede endişeliydi. "En azından bu doğru görünüyor. Ama doğru hatırlıyor muyum bilmiyorum."

Önerisi mantıklıydı. Kuluçka makineleri onun tarif ettiğine benzeyen besleme tüpleriyle donatılmıştı. Gemide bir tanesini kopyalamak için gerekli malzemelere sahip olduğunu düşünüyordu, en azından denemek istiyordu. Kivi'yi kuluçka makinesinin steril sınırlarına geri döndürmekten başka bir şey yapamazdı.

"İşte. Ben ne bulabileceğime bakarken sen de onu al."

Bebeği kadının kollarına bıraktı ve kadının itiraz edecekmiş gibi ağzını açtığını gördü ama kapıya yöneldi ve tıp laboratuvarına geri döndü. Şişe yeterince kolaydı ve doğru oranlar hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, bir sıvı karıştırdı.

toz ve ılık su. Sonra tereddüt etti - maddenin bulunduğu yer kesinlikle olası kullanımına işaret ediyordu ama nasıl emin olabilirdi? Sıvıdan küçük bir yudum aldı. Tatsızdı ama nahoş da değildi, güvenli olduğuna karar verdi. Olabildiğince hızlı hareket ederek, bir eldivenin parmağından bir meme ucu yarattı ve sonra aceleyle kamarasına geri döndü.

Latiri'yi Kivi'yi göğsüne yaslamış, bir ileri bir geri volta atarken ikisinin de etrafına bir çarşaf sarmış halde buldu. Bebek hâlâ ağlıyordu, şimdi o kadar yüksek sesle değil ama aynı yürek parçalayıcı şekilde.

"Al. Sence bu işe yarar mı?"

"Denemeye değer."

Çarşafı açtı ve bebeği çıplak göğsüne bastırdığını fark etti. Kadın Kivi'yi bir koluyla kucaklarken ve yapay meme ucunu bebeğin dudaklarına hafifçe sürterken gözlerini kaçırmak için kendini zorlayamadı. Küçük ağız hemen açıldı ama sonra meme ucunu tekrar tükürdü. Latiri içini çekti ve bebeğin dudaklarına biraz süt sıktı. Birkaç kez denemesi gerekti ama sonunda Kivi düzenli olarak içmeye başladı.

Latiri bebeğin biberonu emişini izlerken, "Oh, şükürler olsun," dedi. "Belli ki alışık olduğu bir şey değil ama kabul etti."

"Bu büyük bir rahatlama," diye kabul etti ve bebeği beslerken oturabilmesi için onu kanepeye doğru götürdü.

Bebekle ilgili endişesi azaldıkça, Latiri'nin bebeği beslemek için çarşafı geriye ittiği yerdeki çıplak tenin genişliğini fark etmekten kendini alamadı. Aceleyle gözlerini kaçırdı ve giderek büyüyen ereksiyonunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Kıyafetinde bir sorun mu vardı?" Ona acıklı bir gülümseme verdi.

"Hiç de değil. Ama ağlamaya devam etti ve hatırladım - en azından öyle sandım I hatırlanan-bir şey hakkında ten tene İletişim

bir bebeği rahatlatmak. Bir deneyeyim dedim. Oldukça aresizdim."

"Onu sakinleştirmeye yardımcı olmuş gibi görünüyordu," dedi, bebeği ilk kucağına aldığında göğsüne nasıl yaslandığını hatırlayarak. "Sanırım bir süredir temas kurmaktan mahrum kaldı."

"Neden? Biz neden sizinle değildik?"

Ona gerçeği söylemek zorundaydı. Yanlışlıkla onun eği olduğunu varsaydığında, varsayımını inkâr edemeyecek kadar şok olmuştu. Doğrusu, bunu inkâr etmek istememişti; onun ve bebeğin tutkulu bir yoğunlukla kendisine ait olmasını istiyordu. Ama başka bir varlığın ölümünden sorumlu olduğunu öğrendiğinde onun nasıl tepki vereceğinden korksa da, gerçeklerden kaçmaya devam edemezdi. Acaba bu yüzden mi hiçbir şey hatırlayamıyordu, şok ve dehşet ona fazla mı gelmişti?

Belki de doğru zaman değildir, diye düşündü bir parçası. Belki de ona bir şok daha yaşatmadan önce iyileşmesi için zaman tanınmalıydı. Ya gemide olanların korkunç hatırasını tetiklediyse?

"Seni götürmüşler," dedi yavaşça. En azından bu kadarının doğru olduğundan emindi.

"Beni kim aldı?"

"Bilmiyorum, ama yasadışı olmasına rağmen, Kızıl Ölüm böyle bir boşluk bıraktığından beri bazı ırklar köle tüccarlarına yöneldi."

"Kızıl Ölüm mü?"

"Bu, sistemlerimizi harap eden bir vebaydı. Hepimizi bir dereceye kadar etkiledi. Bazı türler tamamen yok oldu. Diğerleri ise sadece küçük kayıplar yaşadı."

"Oh, hayır. Çok özür dilerim." Gözleri yumuşadı. "Ve senin insanların- onlar..."

"Çok ağır bir şekilde etkilendik. Erkeklerimizin çoğu öldü, ama daha da kötüsü, tüm dişilerimizi kaybettik."

Bir eşi ya da çocuğu olacağını hiç düşünmemişti ama şimdi hem bir dişisi hem de geçici de olsa bakması gereken bir bebeği vardı. Kivi'nin emzirmesini derin bir tatmin duygusuyla izledi, onun beslenmesini sağladığını biliyordu. Doyduğu anda, uygun mama-su oranını ve hangi sıklıkta beslenmesi gerektiğini belirleyip belirleyemeyeceğini görmesi gerekecekti.

Latiri bebeği izlerken aynı derecede memnun görünüyordu ama sonra kaşlarını kırıştırdı ve ona baktı.

"Bana bir havlu getirebilir misin? Poposunu saracak bir şey?"

"Elbette." Banyo odasından birkaç tane aldı ve hemen ona vermek için geri döndü. "Bunlar ne için?"

"Yemekten sonra gelen şeyin kaka yapmak olduğundan oldukça eminim."

Ah. Bunu düşünmesi gerekirdi. Üstlendiği sorumluluk için ne yazık ki hazırlıksızdı.

"Şunlardan birini onun etrafına sarmama yardım eder misin?" diye sordu.

İkisi birlikte bir havluyu yerine sıkıştırmayı başardılar, ancak bunu emzirilen bebeği rahatsız etmeden yapmaya çalışmak garip bir işti. Parmakları birkaç kez Latiri'nin inanılmaz yumuşak tenine değdi ve onun hoş vücuduna birkaç kez daha baktı. Bu koşullar altında kendini devasa bir ereksiyon halinde bulması yanlış mıydı? Vücudu bunu umursamıyor gibiydi.

Havluyu sardıktan birkaç dakika sonra hafif bir fışkıрма sesi duyuldu ve hemen ardından korkunç bir koku geldi.

"Bu normal mi?" diye sordu, dehşete düşmüştü ve bebeği tıbbi birime geri götürmek için yarışmaya hazırlanıyordu.

"Tam olarak hatırlamıyorum ama sanırım öyle." Latiri içini çekti. "Zaten şişesine olan ilgisini kaybetmiş gibi görünüyor. Onu temizlememe yardım eder misin?"

"Elbette." Tereddüt etti ve sonra parmaklarını kızın yanağında gezdirdi. "Yardım etmek isteyip istemediğimi sormana hiç gerek yok. Sen söylemedikçe senin ya da çocuğun neye ihtiyacı olduğunu bilemeyebilirim ama ne olursa olsun, bunu sağlamak için elimden geleni yapacağım."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve sonra başını salladı. "Size inanıyorum. Teşekkür ederim."

Kadın bebeği ona uzatıp ayağa kalktığı anda ve hemen çarşafa takılıp düştüğünde hâlâ neden şüphe duyduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Kahretsin." Başını salladı ve ona gülümsedi. "Artık ağlamadığına göre, gömleğinin daha iyi bir alternatif olduğunu düşünüyorum."

Şok olmuştu, gömleğini bıraktığı yere doğru yürüdü, sonra eğilip almadan önce çarşafı gelişigüzel yere bıraktı. Kivi'yle ilgilenirken gördüğü kısa bakışların baştan çıkarıcı olduğunu düşünmüştü ama kadının sırtının ve kalçalarının yumuşak kıvrımlarını görmek, şaftındaki ağrıyı neredeyse sadece bu görüntüden boşalabileceği noktaya kadar yoğunlaştırdı.

Belki de neyse ki ikinci bir pislik dalgası burnuna ulaştı ve ona daha acil meseleleri hatırlattı. Bebek tamamen ilgisiz görünüyordu, mutlu bir şekilde guruldarken kollarını ve bacaklarını sallıyordu. Dışkısını her yere yaymadan önce havluyu çabucak sıktı ve onu banyoya taşıdı.

Küçük, kıpır kıpır bir bebeği temizlemek şaşırtıcı derecede zor oldu ama ikisi birlikte onu temiz ve kuru tutmayı başardılar. Aynı şey ikisi için söylenemezdi; işleri bittiğinde ikisi de sıırıslıkam olmuştu.

"Kendini de temizlemek ister misin?" diye sordu ona.

"Önce konuşalım. Başka bir gömlek ödünç alabilir miyim?"

Ona gömleği getirdikten sonra, kız tekrar onun önünde üstünü değiştirmeden önce aceleyle bebekle birlikte banyo odasından çıktı.

"Bunu bir daha deneyelim," dedi ikisine kanepede katılırken. "Söyle bana-"

Sorusu yakınlık alarımının sesiyle kesildi ve hemen ardından bir anons geldi.

"Ben Konfedere Gezegenler Devriyesi'nden Kaptan Mordova. Lütfen kendinizi tanıtır."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Taranov nefesinin altında küfretti. Latiri ve Kivi'yi gemiye alır almaz yattan ayrılması gerekirdi. O sadece başka birinin bu kadar çabuk karşılmasına çıkacağını tahmin etmemişti. Latiri gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Başımız belada mı?"

"Umarım öyle değildir," dedi içtenlikle. "Ama onlarla konuşmam gerek. Ben dönene kadar bebekle birlikte kulübede kalır mısın?"

"Evet, tabii ki. Başımızın belada olmadığına emin misin?"

"Eğer adalet varsa, hayır." Bunun kulağa ne kadar kasvetli geldiğini hemen fark etti ve ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Her şeyin yoluna gireceğinden eminim. Ama lütfen burada kal."

Başıyla onayladı ve köprüye gitmeden önce ona kısa bir süre sarıldı. Ekranda en fazla iki subayın sığabileceği büyüklükte küçük bir devriye gemisi belirdi. Uzayda zararsız bir şekilde yüzüyor gibi görünüyordu, boyutu kendi gemisinin yanında cüce kalıyordu ama Taranov onu küçümseme hatasına düşmedi. Devriye gemileri ileri teknolojiye ve silahlara sahipti ve o her zaman yasaların doğru tarafında kalmayı tercih etmişti.

"Ben Kaptan Taranov Nak'Toran," diye cevap verdi.

"Bu geminin yetkili sahibi siz misiniz?"

"Evet, öyleyim."

"Geminizde başka kimse var mı?"

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. İfadesini doğrulamak için yapmaları gereken tek şey gemiyi taramaktı. Bebek muhtemelen fark edilemeyecek kadar küçüktü ama Latiri fark edilmeyecekti.

"Eşim benimle birlikte."

Kaptan onu rahatlatmak için gemisi hakkında başka soru sormadı.

"Sizinkine bağlı gemiden herhangi bir yanıt alamıyoruz. Sahibini tanıyor musunuz?"

Bir kez daha tereddüt etti.

"Öldüğüne inanıyorum. Gemide bir ceset var ve sanırım bu ceset sahibine ait."

diğer ucundan mırıldanan bir küfür duydu.

"Nasıl oldu da bu hale geldi?" Memurun sesi şüpheli bir hal almıştı.

"Bilmiyorum. Gemi uzayda süzülüyordu, ben de içindekinin yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmak için durdum. Çoktan ölmüştü." Daha rahat bir ses tonu kullanmaya çalıştı. "Aslında ortaya çıkmaya sevindim. Onu en yakın üsse götürmek istemedim ama burada da bırakmak istemedim."

"Görsel beslemenizi açın."

Diğer erkeğin sesi hâlâ şüpheli geliyordu ama Taranov hemen itaat etti. Subay kendi beslemesini etkinleştirdi ve Taranov sessiz bir rahatlama nefesi aldı. Bir Afbera. Dış sektör ırklarından biriydi ve umduğu gibi zengin Keklere pek sempati duymuyordu. Subay da Taranov'a bakarken biraz rahatlamış görünüyordu. Güzel. Anlaşılan subay, halkının onurlu savaşçılar olarak ününe aşınaydı.

"Bir Cire. Bu sektörde onlardan pek bulunmaz."

Rahatça omuz silkti. "Ben bir tüccarım. Nerede ticaret yapılacak mal varsa oraya giderim. Arkadaşım ve ben Tillich İki'de yumurtlama sistemi sezonu başlamadan önce bazı ön keşifler yapıyorduk."

Memur yüzünü buruşturdu. "Lezzet olarak kabul edildiklerini biliyorum ama balçıkla kaplı solucanları yemenin cazibesini hiç anlamadım."

"Bu sonradan edinilen bir zevk,"

diye kabul etti. Memur işine geri döndü.

". Lütfen benimle yatta buluşun. Ben uzak tarafa yanaşacağım, siz de bana ne bulduğunuzu gösterin."

". "

Şimdiden olasılıkları düşünerek iletişimi sonlandırdı. Devriye subayına yalan söylemek istemiyordu ama Latiri'nin yatta olduğunu fark ederse, en azından onu sorgulamak isteyecekti. Peki ya Latiri'nin olanları hatırlayamadığına inanmazsa? En kötü ihtimalle Latiri'den kendilerine üslerine kadar eşlik etmesini talep edebilirdi. Bunun olmasına izin veremezdi.

Aceleyle kamarasına döndü ve Latiri'yi Kivi'yi göğsüne bastırırken solgun ve endişeli bir halde buldu.

"Ne istiyorlar?"

"Sadece birkaç soruları var," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Kaptanla görüşmeye gidiyorum ama kısa süre sonra döneceğim. Burada kalmanızın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Kadının ona bakışı şaşırtıcı derecede düşünceliydi. "Birdenbire bana söylemediğin pek çok şey olduğundan şüphelenmeye başladım ama... sana güveniyorum."

Aslında bunu söylediğini duyunca şaşırmış görünüyordu.

"Teşekkür . Lütfen sizin iyiliğiniz için hareket ettiğime ."

En azından öyle olduğumu umuyorum, diye düşündü aceleyle uzaklaşırken.

Taranov biniş tüpünden içeri girdiğinde subay çoktan yata binmişti. İri yarı bir adamdı, koyu kürklü omuzları devriye üniformasını geriordu ama Taranov'a dostça bir baş selamı verdi.

"Ceset nerede?" "Üst katta."

Memur başını sallayarak etrafına bakınırken o yolu gösterdi.

"Sanırım krediye sahip olmak güzel bir şey."

"Diğer şeyler daha önemli."

"Size katılmadığımı söyleyemem." Parlak kırmızı bir bakış aniden yüzüne odaklandı. "Yağmalanmış gibi görünmüyor."

"Hayır, bulduğumda sağlam görünüyordu."

"Pek çok tüccar bu fırsatı ek yük almak için kullanabilirdi."

Dürüst olmak gerekirse bu hiç aklına gelmemişti ve şaşkınlığı belli oluyor olmalıydı çünkü memur güldü ve tekrar başını salladı.

"Siz Cire gerçekten de iddia ettiğiniz kadar , değil mi?"

Latiri'nin odasında saklandığının tedirginlikle farkında olan Mordova yüzünü soğukkanlı tutmak için elinden geleni yaptı ve ana süitin kapılarını açtı. Mordova cesedi görünce iç çekti ve daha yakından bakmak için yürüdü.

"Ölü olduğu . Ve belli ki bir boğuşma olmuş."

"Kaza sonucu olmuş olabilir, başını karyolaya çarpmış gibi görünüyor," dedi ama memur çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Nedense bundan şüpheliyim. Asıl soru, ona kim saldırdı ve neden hiçbir şey almadan gittiler?"

Mordova odanın içinde dolaştı, sonra Taranov'u dehşete düşürerek kuluçka makinesinin bulunduğu dolabın kapısını açtı. "Ah. Belki de bu her şeyi açıklıyor."

"Öyle mi?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Bugünlerde çocuklar çok değerli. Belki de onu öldüren kişi karşılığında çocuğu almıştır."

"Belki de kendi çocuklarını kurtarıyorlardı," diye önerdi.

Memur bu fikri düşünerek başını eğdi, sonra tekrar salladı.

"Pek olası değil. Şu gemiye bak. Mavi piçin isteseydi bir çocuk satın alabilecek kadar parası vardı. Bir tane çalmasına gerek yoktu."

Aklından binlerce itiraz geçti ama Mordova'nın şüphelenmesi ihtimaline karşı tartışmaktan korktu. Bunun yerine dostça başını salladı.

"Haklı olduğunuza şüphe yok. Burada olmanız içimi rahatlattı. Sanırım yatın sorumluluğunu üstlenirsiniz ve ben de yolculuğuma devam edebilirim?"

"Neden olmadığını anlamıyorum. Bu kurbanınkiyle karışmış Cire kanı değil."

Lanet olsun. Memur istediğinden daha fazla dikkatini vermişti. Kendini başını sallamaya zorladı, sonra da gitmek için döndü. Memur tekrar konuştuğunda neredeyse kapiya varmıştı.

"Bekle bir dakika. Belki de arkadaşınla konuşmalıyım."

Memurun Latiri'yi ikinci tür kanla ilişkilendirmesi riskini göze alamazdı.

"Korkarım ki hayır. Cesedi bulduğumda... benimle birlikteydi ve gördüğü manzara karşısında oldukça şaşırdı. Çok narindir," diye ekledi dürüstçe - en azından fiziksel durumu açısından. Hafıza kaybının altında çok güçlü bir kadın olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Memur düşünceli bir şekilde dudağını çiğnedi, belli ki kafası karışık.

"Sizin gördüğünüzden başka bir şey görmedi," diye ekledi Taranov. "Eğer onu daha fazla sorgulamak isterseniz, yumurtlama mevsimi tamamlanana kadar Tillich 2'de olacağız."

"Sanırım sorun olmayacak. Geminizin kaydı ana üssünüzün orası olduğunu gösteriyor."

Demek Mordova sadece onun sözüne güvenmemişti. Sıradan kişiliğinin ardında yetkin bir subay vardı.

"Elbette. Size yalan söylemem."

Mordova sırtı ve küçük bir cihazı havaya kaldırdı. "Yapmayacağını biliyorum - özellikle de sözlerini izlediğimden beri. Söylediğin her şeyin gerçek olduğuna inanıyorsun."

"Dediğiniz gibi, ünümüzü hak ettik."

Soğukkanlılıkla cevap vermeyi başardı, tüm gerçeği olmasa bile gerçeğe sadık kaldığı için minnettardı.

"Pekâlâ. Yolunuza devam edebilirsiniz. Tillich 2'de sizi ve arkadaşınızı takip edeceğimi unutmayın."

Bu üstü kapalı bir tehdit miydi? Mordova'nın neşeli ifadesi böyle bir işaret vermiyordu ama sesinde kesinlikle bir uyarı vardı.

"Elbette. Belki sizi hivik denemeye bile teşvik edebiliriz."

Subay ürperdi ve Taranov yoluna devam ederken güldü. Hâlâ yarı yarıya diğer erkeğin onu geri çağırmasını bekliyordu ve rahat bir nefes alarak gemisine ulaştı, hemen iniş tüpünü ayırdı ve yatı gemisinden kurtarmak için kelepçeleri geri çekti.

Köprüye geri dönerken, ileriye dönük en iyi yola karar vermeye çalıştı. Mordova onu Tillich 2'de takip etme konusunda oldukça ısrarcı görünüyordu ve hem Taranov'u hem de eşini bulması gerektiği açıktı.

Aniden tökezleyerek durdu. *Arkadaşı*. Mordova bir doğruluk detektörü kullanıyordu ve Taranov'un ifadesinin doğruluğunu kabul etmişti. Latiri onun eşiydi, ne kadar farklı olursa olsun, ona Cire'in sadece başka bir Cire ile çiftleşebileceği ne kadar sık söylenmiş olursa olsun.

Bu bilgi büyük bir mutluluk dalgasıyla iliklerine kadar işledi ve hemen ardından suçluluk duygusu geldi. Kadın gerçeği bilmiyordu. Soruları karşısında cevap veremeyecek kadar şok olmuştu ve kız da onun sessizliğini aslında çiftleştikleri şeklinde anlamıştı. İki kez ona gerçeği anlatmaya çalışmıştı ama şimdi anlatmalı mıydı diye düşünürken buldu kendini. Eğer Mordova aramaya gelir ve onu yanında bulamazsa, şüpheler kesinlikle onun üzerine düşecekti.

Belki de soruşturma kapanana kadar ona söylememek en iyisiydi. Vicdanı hemen itiraz etti ama içgüdüleri ne pahasına olursa olsun onu korumasını söylüyordu. Kalbi sıkışarak, gizliliğinin bedelinin ne kadar yüksek olabileceğini fark etti; ihanete uğramış hissedeceğinden emindi. Ama onu Devriye'nin ellerinden uzak tutmak daha önemliydi.

Bunu yapabileceğine karar verdi. Bunu yapmak zorundaydı. Ona saygılı davranacak ama gerçeği söyleyene kadar mesafesini koruyacaktı. Bunun zor olacağından şüpheleniyordu ama odasının kapısını açıp boş olduğunu görene kadar ne kadar zor olacağını fark etmemişti.

Anlık bir panik onu ele geçirdi. O devriyeyle meşgulken biri Latiri ve Kivi'yi kaçırmış mıydı? Ama sonra banyo odasından gelen su sesini duydu. Belli belirsiz kapıyı çaldı ama cevap gelmedi. Su şırıltısından başka bir ses duyamıyordu. Kendini mi yaralamıştı?

Kapıdan baktığında Kivi çekmecelerinden birinde huzur içinde uyuyordu ve Latiri duştaydı. Geri çekilmeye başladı, sonra omuzlarının titrediğini ve suyun akışının altında hıçkırıklarının hafif sesini duyabildiğini fark etti. Ona gitmekten kendini alıkoyamadı. Kadın hemen

dönüp yüzünü ona gömdüğünde, aralarındaki mesafeyi korumanın tahmin ettiğinden çok daha zor olacağını fark etti.

BÖLÜM ALTI

Latiri, Taranov giderken arkasından baktı ve iç geçirdi. Ona güveniyordu

-Bu onu neden şaşırttı? Ama bilmemekten nefret ediyordu. neler olduğunu. *Ama belki de bir kez olsun sorumlu olmamak rahatlatıcıdır*, diye düşündü bir yorgunluk dalgası üzerine çökerken, sonra tekrar iç çekti. Genelde kararları kendisinin verdiğini nereden biliyordu?

Başını salladı ve Kivi'ye baktı. Bebek şimdi huzur içinde uyuyor gibiydi ve Latiri ona katılmak istiyordu ama Taranov'un daha önce bahsettiği duş fikri daha da cazip gelmişti. Ama Kivi ile ne yapacaktı?

Büyük yatağa baktı ama bebeği yalnız bırakma fikrinden nefret etti. Bunun yerine, duvarındaki çekmecelerden birini çekti. İçinde Taranov'un giysileri düzgünce katlanmıştı, ama onu çıkarıp yerine yataktan aldığı örtüyü serdi ve Kivi'yi içine yatırdı. Bebek biraz kıpırdandı ve Latiri Taranov'un gömleklerinden birini onun üzerine örttü. Bunu yaptıktan sonra Kivi tekrar yerine ve Latiri onu bitişikteki banyoya taşıırken şükran dolu bir iç çekti.

Derme çatma beşiği dikkatlice tezgâhın üzerine yerleştirip arkasını döndüğünde, kapı panelinin arkasında bir boy aynası olduğunu fark etti. Şok içinde kendine baktı. Orada duran kadını tanıdığından neredeyse emindi ama yine de

Genelde böyle göründüğünü sanmıyordu. Saçlarının genellikle daha kısa olduğundan emindi, çenesine yakın bir şekilde kesin bir çizgiyle kesilmişti. Kıyafetleri de -şu anda giydiği büyük boy gömlekten çok daha farklı, özel dikim bir takım elbise hayal etti.

Bana ne oldu? Bu soru aklını kurcalamaya devam ediyordu. Taranov döner dönmez ciddi bir konuşma yapmak zorunda kaldılar.

Bu arada, o duşu gerçekten istiyordu. Nasıl açacağını bulmayı başardı ama tişörtünü çıkarırken aynada kendini bir kez daha gördü.

Aman Tanrım.

Bacaklarında birkaç çizik ve baldırında daha derin yaralar fark etmişti ama tişört çok daha fazla hasarı gizlemişti. Aynaya bir adım daha yaklaştı ve ön kollarındaki çiziklerle birlikte üst kolundaki morluklara dikkat etti. *Savunma yaraları.* Bu ifade kafasında yankılandı.

Göğüslerini kırmızı lekeler ve daha fazla çizik kaplamıştı. Yan tarafında yanık izine benzeyen bir şey ve sol kalçasında el şeklinde bir çürük vardı. Taranov tecavüze uğradığını düşünmediğini söylemişti ama... Dudağını ısırdı ve çok dikkatli bir şekilde bacaklarının arasına dokundu. İçini rahatlatacak şekilde, ağrı ya da şişlik hissetmedi. En kötü yara baldırının etrafındaki kesikler gibi görünüyordu; sanki biri onu oradan tutmuş gibiydi.

Birinden kaçmaya çalışırken bir elin bacağını kavradığını hissettiği ani bir görüntü belirdi. Pençelerin derisine battığını neredeyse hissedebiliyordu ve titredi. Birden bu anıyı unutmak için çaresizce duşa girdi ve sıcak suyun başından aşağı akmasına izin verdi.

İlk başta ağladığının farkında bile değildi. Ama sonra duş duvarına yaslandı ve dehşet ve şaşkınlık onu sararken hıçkıra hıçkıra ağladı. Büyük, sıcak bir figür aniden onu kollarının arasına aldı.

Dudaklarından ürkek bir ılık kaçtı ama sonra Taranov'un tanıdık kokusunu tanıdı ve ona doğru eğildi.

"Seni terk etmemeliydim, Latiri."

"Hayır, sorun değil. Devriye memuruyla gitmen gerektiğini biliyordum. Ve ben genelde ağlamam. En azından sanmıyorum."

"Bildiğinize inanmıyorum ama çok zor bir dönemden geçtiniz."

Sözleri ona cevapsız kalan tüm soruları hatırlattı.

"Sanırım bunun hakkında konuşmamız gerekiyor."

Bu fikirden pek memnun görünmüyordu ama başını salladı. "Madem ısrar ediyorsun. Ama belki de önce kendini temizlemeyi bitirmelisin."

Gülümsemeyi başardı.

"Sanırım artık yeterince temizim ve sen de ıslanıyorsun," diye ekledi onun duşa tamamen giyinik girdiğini fark ettiğinde.

Dar kıyafet daha önce hayal gücüne çok az şey bırakmıőtı, ama şimdi ıslak olduğu için, karnının her kas çıkıntısını ve pantolonunun kesinlikle büyük bir horoz olana nasıl yapıőtıėını görebiliyordu. Bu konuda kesinlikle olduğu anlaşılıyordu. *Belki de onunla evlenmemin birden fazla nedeni vardır*, diye düşündü gizli bir sırıtışla. Meme uçları tepki olarak sıkılaştı ve aniden onun kollarında tamamen çıplak olduğunun farkına vardı.

Yanakları kızardı ama kendine aptal olmamasını söyledi. Onu daha önce birçok kez böyle görmüş olmalıydı. Gerçi aslında ona bakmıyordu. Olsa olsa onun çıplak vücudu dışında herhangi bir yere bakıyor gibiydi. Belki de yaralarının görüntüsü onu da en az kendisi kadar rahatsız etmişti.

Kollarını adamın beline doladı ve hızlıca ona sarıldı, vücutları bir araya gelirken adamın sikinin ona karşı sarsılmasını görmezden gelmeye çalıştı.

"Ben kurulanırken bana bir tane daha getirebilir misin?"

"Elbette," dedi rahatlamış bir sesle.

Kontrol paneliyle oynadı ve ılık hava etraflarında dönmeye başladı. "İşiniz bittiğinde kurulanacağım."

Kivi'nin derme çatma beşiğini aldı ve hızla odadan çıktı. Kuyruğu arkasında sallandı ama o daha çok dar, ıslak pantolonun sergilediği son derece ince kışa odaklanmıştı.

Yatak odasında ona katıldığında, kalbi -ya da belki yumurtalıkları- ani bir takla attı. Taranov Kivi'yi kucağına almış ve çıplak göğsüne yaslamıştı.

"mı?"

"Tam olarak değil, ama biraz huzursuz

görünüyordu." "O mu öyleydi, yoksa sen mi?" diye

sordu kuru bir sesle.

Beklenmedik derecede çekici bir sırıtışla ona gülümsedi ve omuz silkti. "Belki ikisinden de biraz."

çekti, ani bir yorgunluk dalgası üzerine çökmüştü.

"Sanırım bir kadeh şarabınız yoktur?"

"Bağışlayın beni. Elbette aç ve susuz olmalısınız."

Bebeği beşiğine geri koydu, onu yatırdıktan sonra kuyruğuyla hafifçe okşadı ve kapıya yöneldi. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

İtiraz etmeye başladı - gerçekten bazı cevaplar alması gerekiyordu - ama kendini bitkin hissediyordu. Belki biraz yiyecek ve içecek yardımcı olabilirdi.

Çekmecenin yanındaki kanepeye yığılmış, Kivi'nin uyumasını izliyordu, küçük gül goncası ağzı bebekçe bir somurtmayla dışarı çıkmıştı.

O benim kızım mı? Herhangi bir benzerlik göremedi ama yine de çoğu bebeğin ebeveynlerine benzediğini hiç düşünmemişti. Yine beklenmedik bir düşünceydi ama doğru olduğundan oldukça emindi.

Bütün bu kafa karıştırıcı karmaşayla uğraşamayacak kadar yorgun olduğundan minderlere yaslandı. Taranov yemek dolu bir tepsi, suya benzeyen bir sürahi ve şarap olduğunu umduğu bir şişe ile döndüğünde neredeyse uyuyordu.

"Ne istediğinden emin değildim." Kızın kafası karışmış olmalı ki, adam aceleyle ekledi: "Yani, midenizin kaldırabileceğinden emin değildim."

"Ben de bilmiyorum. Hiçbir şey de tanımıyorum," dedi perişan bir halde.

"O zaman yardım edeceğim."

Bir an tereddüt etti, sonra Kivi'nin yatağını kanepenin en ucuna taşıdı ve yanına oturdu. Ona büyük bir bardak su doldurdu ve Kivi susuzluktan içti - en azından tanıdığı bir şeydi bu. Ancak, ona uzattığı lokmaların hiçbirisi uzaktan bile tanıdık gelmiyordu. Tadı daha önce yediklerine benzeyen bazı şeyler bile tamamen farklı görünüyordu. Meyve gibi görünen ama tadı peynir gibi olan küçük kırmızı bir küre. Tadı biftek gibi olan soluk yeşil bir dilim.

Her türlü anlamlandırma çabasından vazgeçti ve sadece ona uzatılan şeyleri denedi. Midesinin rahatsız edici bir şekilde olduğunu hissetmesi uzun sürmedi.

"Sanırım şimdilik bu kadar yeter."

Beklenmedik bir şekilde kızgın görünüyordu. "Siz yokken yeterli miktarda beslendiğinizi sanmıyorum."

Hatırlatma, maceralarını çevreleyen tüm gizemleri gündeme getirdi. Derin bir nefes aldı ve altın renkli sıvı şişesini işaret etti.

"Şarap mı o? Sanırım devam etmeden önce bir kadeh içmek istiyorum."

Başını salladı ve ona küçük bir miktar doldurdu. Temkinli bir yudum aldı ve keyifle iç çekti. Tam olarak şarap sayılmazdı ama tadı daha çok bir zamanlar Rönesans Panayırı'nda içtiği bal likörüne benziyordu. *Lanet olsun*. Rastgele bir anı daha.

Uzandı ve kaşlarının arasında nazik bir parmak gezdirerek çatık kaşlarını düzeltti.

"Seni rahatsız eden ne?"

Bu soru onu biraz güldürdü.

"Beni rahatsız etmeyen ne? Ama özellikle, neden geçmişte, sanırım Dünya'da olan şeylerle ilgili bu garip anılara sahip olduğumu merak ediyordum, ama işe yarar ve yakın zamanda olan hiçbir şey yok."

"Hafızanızın birden fazla küçük örnekte geri dönmesi mümkündür."

Adam yine kelimelerini dikkatle seçiyordu ve kadın şarabın geri kalanını yudumlarken hayal kırıklığı içinde başını salladı.

"Emin olduğum bir şey varsa o da sabırlı bir insan olmadığımıdır."

"Özür dilerim. Bunun zor olduğunu biliyorum."

Şarabın rahatlatıcı sıcaklığı vücuduna yayıldı ve bu ona bir fikir verdi. Tadı bir anıyı tetiklemişti. Belki de anılarını tetikleyecek başka şeyler de vardı...

Ona doğru eğildi ve kuyruğu beline dolandı. Oturduğundan beri orada olduğunu fark etti.

"Öp beni," diye talep etti.

Kadın onu çekmeye çalışırken adam tamamen şok olmuş görünüyordu. "Belki hatırlamama yardımcı olur."

"Ama ben-"

Ona sözünü bitirmesi için fırsat vermedi. Ağzını kendi ağzıyla kapattı ve onun ayırık dudaklarının arasını yaladı. *Mmm*. Bitter çikolata, tarçın ve tamamen Taranov'a ait bir şey. Öpücük hem yeni hem de tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu ve daha fazlasını istiyordu. Dili onunki boyunca kaydı, dokulu yüzey onu ürpertti ve sonra adam homurdandı ve kontrolü ele aldı.

Sanki kadın bir ziyafet, kendisi de açlıktan ölmek üzere olan bir erkekmiş gibi onu yuttu. Onu daha da yakına çekerken ağzının her santimini keşfetti ve kadın kendini zevk seline bıraktı. Sonunda başını kaldırdığında, kız bir şekilde onun kucağına oturmuş, amı bacaklarının arasındaki kalın çıkıntının üzerine tünemişti. İri elleri onu kendine doğru çekerken, kuyruğu meme uçlarından birine dolanmıştı.

Arzu şaşkınlığını gidermişti ama adamın içinde bulundukları durumu hatırladığı anı gördü. Dehşete düşmüş görünüyordu ama özür dilerken onu hâlâ kucağında tutuyordu.

"Özür dilerim. Bunun olmasını istememiştim."

"Şikayet etmiyorum."

Daha fazla öpücük için adamın başını tekrar aşağı çekmeye çalıştı ama adam direndi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bir dakika önce itiraz etmiyordun." Vücudu hâlâ heyecanla uğulduyordu ama kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne değişti?"

"Beni , değil mi?" diye sordu nazikçe.

"Bilmiyorum. Tanıdık geliyorsun ve bu bana doğru geliyor - doğrudan da öte," diye ekledi. "Ama hayır, belirli bir anım yok."

"Bence beklemeliyiz. Birbirimizi yeniden tanımalıyız."

"Sanırım çıkmaya başlamak için biraz yaşıyım."

İşte yine oradaydı - o anlaşılması zor bilgi - ve yorgunluk onu sardı. Belki de haklıydı.

"Çıkmak mı?" diye sordu.

"Bilirsiniz, birlikte bir yerlere gittiğinizde birbiriniz hakkında çok konuşursunuz. Burada işler böyle yürümüyor mu?"

"Bir Cire eşiyle tanışır tanışmaz onu tanır," dedi ciddiyetle. "Bu kesinlikle senin bir sürü kurbağayı öpmeni engelleyecektir."

Kaşlarını çattı. "Çeviri doğru görünmüyor. *Kurbağa* bir çeşit amfibi mi? Neden bir tanesini öpesin ki?"

Güldü ve onun göğsüne sarıldı. Yorgunluğun ve şarabın kalıcı etkilerinin birleşimi şimdi onu gerçekten vuruyordu.

"Bu bir deyim," diye mırıldandı uykulu uykulu. "Bazen doğru erkeği bulmadan önce birçok erkeği denemek zorunda kaldığınız anlamına gelir."

"Ben Cire yöntemini tercih ederim," dedi kararlılıkla ve kadın gülümsedi.

"Bana bizden bahset. Eşin olduğumu nasıl anladın?"

"Kokun yüzünden. Tatlı ve çiçeksi, ama içinde parlak bir şey var. _"

Onun kollarında uykuya dalarken açıklamasının geri kalanını duymadı.

YEDİNCİ BÖLÜM

(Bir şey onu kovalıyordu. Uzanmış mavi ve pençeli eller ona doğru uzanıyordu. Acı ve kan, yapışkan mavi kan havuzları.

Çığlık attı ve uyandı, Taranov hızla içeri girerken vücudu terden sıırılsıklam olmuştu.

"Sorun nedir?"

Konuşurken onu kollarına çekti ve kadın tüm vücudu titreyerek kendi isteğiyle gitti.

"Bir kabus gördüm."

"musun?"

Başını salladı, görüntüler çoktan kaybolmuştu. Adamın göğsüne yaslandığında, rahatlatıcı kokusu kafasını doldurduğunda ve kuyruğu sıkıca beline dolandığında dehşet de azalıyordu.

"Pek sayılmaz. Sadece bir sürü... mavi. Mavi eller. Mavi kan." Tekrar titredi. "Mavi uzaylılar var mı?"

"Evet." Sesi tuhaf bir şekilde gergin çıkıyordu. "Konfedere Gezegenler'de her renkten ırk var."

Nedense bu onu rahatlatmıştı.

"Umarım zamanda hiç mavi görmeyiz. Yani, başka insanlar da , değil mi? Nereye gittiğimizi hiç söylememiştin."

"Tillich 2'ye geri dönüyoruz." Kelimeler kulağa yeterince zararsız gelse de vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu.

"Şimdiden mi? Ticaret yollarını araştırdığınızı söylememiş miydiniz?" "Devriye kaptanı bizi nerede bulacağını bilmek istedi."

Sesi dikkatle nötrdü ama şimdi gerilme sırası ondaydı. Devriyeyle ilgilenirken ondan kulübede kalmasını isteyişini hatırladı ve bu karşılaşma hakkında ona söylemediği bir şey olduğundan oldukça emindi. Ona sormak için cesaretini toplayamadan, Kivi aniden haykırdı.

Zil kurtardı, diye düşündü.

Taranov onu almaya giderken aynı derecede rahatlamış görünüyordu. Sonunda Taranov'un çıplak göğüslü olduğunu fark etti, üzerinde sadece kışının üst kıvrımını gösteren bol, düşük askılı bir pantolon vardı. Adam geri döndüğünde de manzara aynı şekilde güzeldi ve karnının altındaki V kaslarını sergiliyordu. Dikkati o kadar dağılmıştı ki, uyandığında adamın odada olmadığını hatırlaması bir an aldı.

"Neredeydin?"

"Ben diğer kamarada uyumaya karar verdim. Böylece rahatsız edilmeden dinlenebilirsin." Rafa dizilmiş birkaç şişe arasından birini seçerken ona bakmadı. "Onu beslemek ister misin?"

"Evet, lütfen."

Sıcak küçük bedeni tutmak kâbuslarına karşı mükemmel bir panzehir gibi görünüyordu. Bebek hevesle beslenmeye başladığında gülümsedi ve biberon sırasına baktı.

"Görüyorum ki hazırlıklı olmak istemiştiniz."

"Onun tekrar aç kalmasını istemedim." Bir saniye tereddüt etti, sonra yatağa onun yanına oturdu, kuyruğu hemen belinin etrafındaki her zamanki pozisyonuna geçti. "Alt yarısını örtmek için emici bandajlar buldum."

Ona onaylayan bir gülümseme verdi, sonra Kivi'nin de beyaz tulum tipi bir kıyafet giydiğini fark etti.

"Kıyafetler geldi?"

"İkinizi bulduğumda bu kıyafeti ve yanında bir tane daha buldum."

"Ama benim için bir şey yok mu?"

Bir anı aklına geldi ve gerildi. Birisi ona bir elbise itmişti ama elbise kısa ve şeffaftı ve o bunu reddetmişti. Ve sonra... acı.

Kivi inledi ve endişesini bebeğe ilettiğini fark etti. Rahatlamak için elinden geleni yaptı ve Taranov'a sarıldı.

"Sorun nedir?" diye sordu nazikçe.

"Sanırım biri bana giymek istemediğim bir şeyi giydirmeye çalışıyordu."

Bunu yüksek sesle söylediğinde kulağa saçma gelmişti ama adam ciddiyetle başını salladı.

"Seni bulduğumda üzerinde... uygun olmayan bir giysi vardı. Onu yok ettim," diye ekledi beklenmedik bir sertlikle.

"Teşekkür ." Duştan önce yan tarafında fark ettiği kırmızı yeri ovuşturdu. "Sanırım reddettiğimde beni şok ettiler."

Göğsünden bir hırıltı yükseldi. Bir insanın asla böyle bir ses çıkarmayacağından emindi ama bunu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buluyordu. Kivi'nin gözleri açıldı ama o da bu sestten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Bebek içmeyi bitirir bitirmez, derme çatma bezini değiştirdi ve onu beşiğine geri koymaya başladı. Kùçük ağzı titredi ve sonra hıçkırmaya başladı. Bu onun açlık feryadı değildi ama aynı derecede acınasıydı. Hemen bebeği aldı ve tekrar yanına oturdu. Kivi onun kollarına geri döner dönmez sakinleşti.

"Bunu neden yaptığını merak ediyorum."

"bulduğumda, o bir kuluçka makinesinin içindeydi."

Sesi kesinlikle nötrdü ama bu anının onu üzdüğünden emindi.

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu.

"İletişim ihtiyacı dışında her ihtiyacı karşılamak üzere tasarlanmışlardır. Aile için." Pencereye doğru baktı ama kız onun akıp giden yıldızları gördüğüne inanmadı. "Cire Konseyi'nin ırkımızı yeniden inşa etmek için bulduğu çözüm buydu -yapay üreme ve bakım. Her zaman görevimi yaptım, her zaman, ama yüzleşemediğim tek şey buydu. İşte o zaman Ciresia'dan ayrıldım."

"Seni suçlamıyorum. Yapılacak ne korkunç bir şey."

Derin bir iç çekti ve bir kolunu onun omuzlarına doladı.

"Belki de onları çok sert yargılamamalıyım. Bir ırkın yok olması korkunç bir şey. Ama bu benim geçemeyeceğim bir çizgiydi."

"Anlıyorum. Kuluçka makinesinde kaldığımı hiç sanmıyorum ama dadılar ve mürebbiyeler tarafından büyütüldüm. Ailem hiçbir zaman yanımda olmadı."

Kelimeler bilinçli bir düşünce olmadan ortaya çıkmıştı ama bir kez daha doğru olduklarını biliyordu. Sevgi ve ilgi için duyduğu o acılı özlemi tanıyordu. Adam dehşete düşmüş görünüyordu.

"Neden öyle olsun ki?"

"Tam olarak emin değilim. Çok varlıklı ve önemli kişiler oldukları hissine kapılıyorum."

Bu bilgiden emin değildi ama doğru olduğunu hissediyordu. Mutsuzluğunu bilinçli olarak bir kenara itti ve ona gülümsedi.

"Ama bu Kivi için geçerli olmayacak, değil mi? İhtiyacı olan tüm sevgi ve ilgiye sahip olmasını sağlayacağız. Yine de eninde sonunda onu uyutmak zorunda kalacaksınız," diye ekledi esnerken.

"Uyumaya devam et," diye onu teşvik etti. "Ne kadar uyuyacağından emin değilim."

Tekrar esnedi ve başını salladı. "Sanırım haklısın. Ama bu sefer kalacaksın, değil mi?"

Yüzünde garip bir rahatlama ve isteksizlik karışımı belirdi ama başını salladı.

"Ben kalacağım."

Kivi uyuyana kadar sessizce oturdular, sonra adam ışıkları söndürdü ve Kivi'nin yanına döndü. Yatak, vücutlarının birbirine değmesi gerekmeyecek kadar genişti ama Kivi ona dokunmak, onun orada olduğunu bilmek istiyordu. Kivi onun yanına sokuldu ve bir an sonra adamın kolu omuzlarına, kuyruğu da beline dolandı.

Daha yakına sokuldu, onun rahatlatıcı kokusunu içine çekti, ama uyku ondan kaçtı. Günün olayları, cevaplanmamış tüm sorularıyla birlikte kafasında dönüp duruyordu.

"Uyuduğuna inanmıyorum, Latiri." Sesi karanlığın içinde derin bir gümbürtüydü.

"Neden gemide seninle birlikte değildim?" diye ağzından kaçırdı. Gemide kendisinden hiçbir iz olmadığını fark ettiğinden beri bu soru onu rahatsız ediyordu. "Kavga mı ettik?"

"Seninle nasıl kavga edebilirim?"

Bu çok hoştu, ama...

"O zaman neden yalnızdınız?"

"Gezegen yüzeyinde çok uzun süre kaldığımda huzursuz oluyorum," dedi yavaşça.

"O zaman buraya nasıl geldim?" Adamın vücudundaki gerginliği hissedebiliyor ve bunu tenindeki izlerle birleştirebiliyordu. "Kaçırıldım, değil mi?"

Alındı. Bu kelime kafasının içinde yankılanıyor gibiydi ve bir baş dönmesi dalgası onu sardı. Taranov'un kuyruğu hemen beline dolandı ve onun bedeninin rahatlığına sarıldı.

"Ben orada değildim. Bunu engelleyemezdim" dedi.

Adamın sesindeki pişmanlığı duyabiliyordu ve ona inandı. Uyandığından beri koruyucu ve şefkatli olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

"Ama sen benim için geldin."

Tereddüt etti. "Seni bulmam sadece şanstı."

Ürperdi ve kollarını onun beline daha sıkı sardı. Zihnindeki o kara derinlikler yükselip onu yutmakla tehdit ediyordu ama onları sertçe bir kenara itti. Orada bekleyen her neyse, yüzleşmeye hazır olduğu bir şey değildi.

BÖLÜM SEKİZİNCİ

(T)aranov, Latiri'nin bedeni yumuşayıp uykuya daldıktan sonra uzun süre karanlığa baktı. Hâlâ Latiri'ye ne yaptıklarını söylememenin Aslında çiftleşmemiş olmaları en iyi yoldu, ama bu onun ezici suçluluk duygusunu yatıştırmadı. Ve aralarındaki mesafeyi koruma çabasının tek bir gece bile sürmediğini pişmanlıkla kabul etti.

Ama suçluluk duygusuna rağmen, hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Ertesi sabah uyandığında Latiri'nin yarısı üzerindeydi ve bacağı zonklayan şaftına baskı yapıyordu. Eli Latiri'nin kıcının kıvrımlarına uzanmış, onu yerinde tutuyordu ve parmağı bacaklarının arasındaki baştan çıkarıcı sıcaklığın sadece birkaç santim uzağındaydı. Özlemle yanıp tutuşan adam elini çok az kaydırды ve parmak ucunda tatlı amciğinin nemli öpücüğünü hissetti.

"Mmm."

Yumuşakça inledi ve ona karşı kıpırdandı ve kısa, kutsanmış bir saniye için parmağı o yumuşak, ıslak kıvrımların arasından tamamen kaydı. Aleti sarsıldı, sadece bu dokunuşun vaadiyle patlamakla tehdit etti ve utançla üstesinden geldi. Onu yavaşça bir tarafa kaydırды ve oturma pozisyonuna geçti.

"Taranov?" Sesi uykudan kalınlaşmıştı.

Dayanamayarak omzunun üzerinden ona baktı. Yüzü kızarmış ve gözleri ağırlaşmış bir şekilde ona baygın bir gülümseme verdi - seksten sonra da aynı şekilde görüneceğinden şüpheleniyordu. Öğrenmek için duyduğu özlem o kadar yoğundu ki, onu koruma çabasının, onu asla bir eş olarak bile görmeyeceği noktaya kadar geri tepebileceğinin huzursuzca farkında olarak geri dönmek zorunda kaldı.

"Nereye gidiyorsun?" diye mırıldandı. "Daha erken. En azından ben öyle düşünüyorum."

"Öyle, ama ışıklar yakında yanacak."

Gerçekçi görünmeye çalıştı ama umduğu kadar başarılı olamamış olmalıydı çünkü kadının yumuşak parmakları hafifçe sırtına dokundu.

"Sorun nedir?"

"Bugün yapacak çok işim var."

"Hmm." Sesi tam olarak ikna olmuş gibi gelmiyordu. "Peki ben ne yapacağım?"

"Yapmak mı?" Bu düşünce onun aklına bile gelmemişti.

"Evet. Zamanımı geçirecek bir şeylere ihtiyacım var. Boş durmaya değilim." Kesik bir nefes. "En azından ben öyle olduğumu sanmıyorum."

"Tabii ki hayır." Onun haklı olduğundan oldukça emindi. "Ne yapmak istersiniz?"

"Neden bana gemiyi gezdirmeye başlamıyorsun - Kivi'nin icabına bakar bakmaz," diye ekledi, ikisi de bebeğin iniltisini duyunca.

Bebeğin karnı doyurulduktan, altı değiştirildikten ve yıkandıktan sonra -herkes için bir kıyafet değişikliği daha yapıldıktan sonra- onun önerisine uydu ve gemiyi gezdirdi. Kadının binlerce sorusu vardı - şaşırtıcı derecede anlayışlı sorular- ama onu rahatlatacak şekilde

geçmişleri hakkında başka hiçbir şey bilmiyordu. Belki de onun şüphelendiği kadar onu da rahatsız ediyordu.

Tur sona erdiğinde, Kivi kucağında zıplarken mutfakta oturup onu izleyen adam kahvaltı hazırladı.

"Genelde size eşlik etmediğim için gemiyi hatırlamamam mantıklı sanırım."

Neyse ki sırtı ona dönüktü, yoksa yüz ifadesinin kendisini ele vermesinden korkuyordu.

"Bebek bu kadar küçükken en iyisi bu gibi görünüyordu," dedi dikkatle. Bu mantıklı bir varsayımды ama ailesini asla geride bırakmayacaktı.

"Belki..." Kadının iç çektiğini duydu. "Kaç yaşında?"

Kendini yalan söylemeye ikna edemedi. "Bilmiyorum. Seni bulduğumda yanındaydı."

"Anlıyorum. Sanırım sana bir doğum günü yapmamız gerekecek, ufaklık." Sesi tekrar titredi. "Tarih ne?"

"Dünya terimleriyle ne olacağını bilmiyorum. Halkım bunun Cromat Yılı'ndaki Salir Günü olduğunu söylerdi."

Gülüşü onu şaşırttı ve başını salladığını görmek için arkasını döndü.

"Görünüşe göre Cire, Çin takviminin eline su dökebilir. Sanırım burada pek bir şey fark etmiyor. Ama Tillich 2'ye döndüğümüzde, her şeyi takip etmek için büyük bir takvim istiyorum, ..."

"?"

"Tıpkı eskiden sahip olduğum gibi."

Gözleri yine dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve kalbi acıyordu.

"Ne istersen alacaksın," diye söz verdi.

Yemeklerini yedikten sonra, kendine ek giysiler yapmak için kamarasına döndü. Yatı bulmadan önce keşfettiği rotalara girmek için köprüye gitti ama akıllı sürekli kamarasında ve içindeki iki kadında kaldı. Hatta kendini kapısının önünde durmuş, kadının gülüşünü ve bebekle konuşmasını dinlerken buldu.

Gecenin içindeki bir hırsız gibi, diye düşündü hüzünle, içeri girmeyi arzuluyor ve girmemesi gerektiğini biliyordu. *Ama belki de hak ettiğim tek şey budur.*

Mesafeli durma kararı öğle yemeğinden sonra, sabahki işlerini sorduğunda ortadan kalktı. Her nasılsa soruları, öğleden sonra onunla birlikte oturup ticaret yollarını, Konfedere Gezegenler'in para birimini ve iç sektör pazarlarıyla dış sektör pazarlarını anlatmasıyla sonuçlandı. Soruları gemisini gezerken olduğu kadar zekiceydi ve kesin bir şey olmasa da kendi anılarından birkaçını tetikledi.

Akşam yemeği için masaya oturduklarında iç çekerek, "Bunları bildiğimi biliyorum," dedi. "Piyasalar ve ticaret. Ama farklı hissettiriyor - kişisel olmaktan çok teknolojik."

"Bizde de var ama daha çok iç sektörlerde. Kızıl Ölüm'den bu yana çoğu insan görebildikleri ve dokunabildikleri şeylerle uğraşmayı tercih ediyor."

Yemeklerini bitirip Kivi'yi yatırdıktan sonra Latiri elindeki şarap bardağını kanepeye taşıdı ve yanındaki minderi okşadı.

"Gelin ve . Birçok genel konudan bahsettik. Şimdi siz ve ticaret işiniz hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

Bir bahane bulup reddetmesi gerekiyordu, ama onun giysilerinden yarattığı son derece zarif küçük elbiseyi giymiş, orada oturan kadına bakarken, bunu yapmayacağını biliyordu.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu ona katılırken. Kivi'yi rahatsız etmemek için ışıklar kısılmıştı ve karanlık odada daha önce var olmayan bir samimiyet vardı.

"Hep hivik ticareti mi yaptınız?"

"Hayır." Uzaklara baktı, hatırlıyordu. "Eski ortağım Jedrar seyahat etmeyi severdi. Kâr her şeyin ticaretini yapardı, bu yüzden galaksinin bir ucundan diğerine ticaret yapardık. Sonradan öğrendim ki o da geçmişten kaçıyormuş. Ama konu uzak mesafelere seyahat etmek olduğunda ben o kadar... huzursuz olmadım."

"Ama gezegende uzun süre kalmaktan hoşlanmadığınızı söylediğinizi sanıyordum?"

Gemideki olaydan önce neler olduğuna dair hafızası zayıf olabilirdi ama sonraki konuşmalarını hatırlamakta bir sorun yaşamıyor gibiydi. İç çekti.

"Biliyorum. Ben... seyahat etmekten yoruldum ama şu ana bulduğum hiçbir gezegende kendimi evimde hissetmiyorum."

"Ben ve Kivi'yle bile mi?" diye sordu usulca.

Gerçek ona bir kılıç gibi saplandı. Elbette bu yüzden kendini hiç evinde hissetmemişti. Farklı bir gezegende olduğu için değildi; Ciresia'da olmadığı için de değildi. Ailesi olmadığı içindi. *Gerçi bu tamamen doğru değil*, diye düşündü. Mürettebatı bir nevi ailesi olmuştu ve belki de bu yüzden Tillich 2'de bu kadar uzun süre kalabilmişti.

Ama Latiri hâlâ ona bakıyor, bir cevap bekliyordu.

"Tam olarak emin değilim," dedi yavaşça, gerçek ile yalan arasındaki ince çizgiyi dengelemeye çalışarak. "Ciresia'da tanıdığım hayatın sona ermesinin beni farkında olduğumdan daha fazla etkilediğinden şüpheleniyorum."

Kendine engel olamayarak onun elini tuttu, kendisinininkine kıyasla ne kadar küçük olduğuna ve yine de onunkinde ne kadar doğru hissettiğine hayret etti. "Ama şimdi ben

Sen ve Kivi varken yanıldığımı biliyorum. Bir yeri yuva yapan yer değil, insanlardır."

Gözleri yine dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ama karşılık vermedi, sadece elini sıktı.

Ona tüm gerçeği söyleme dürtüsü çok yakındı, bu yüzden hızla asıl konuya döndü.

"Gemiyi Jedrar'dan satın aldıktan sonra mürettebatım bana geldi ve daha uzun süre kalabileceğimiz bir yer bulmayı önerdi. Tillich 2'nin cevap olduğu ortaya çıktı. İlkbahardaki büyük yumurtlamadan ve sonbahardaki ikinci küçük yumurtlamadan elde ettiğimiz kazançlar sayesinde yılın geri kalanında gezegende kalmaya yetecek kadar kredimiz var. Arada sırada, mürettebattan katılmak isteyenlerle birlikte daha küçük yerel işler alıyorum. Bu iyi bir hayat," diye itiraf etti kendini şaşırtarak.

Daha önce bunu düşünmek için gerçekten zaman ayırmamıştı. Bunu kendisinden ziyade mürettebatı için yapmıştı. Fark ettiğinden daha fazla fayda sağlamıştı ama yine de bir şey eksikti.

"Ama şimdi sen ve Kivi de bunun bir parçası olduğunuz için daha iyi."

Gözleri hâlâ parlıyordu, eğildi ve onu öptü. Belki de bunu bir teşekkür olarak düşünmüştü, başka bir şey değil, ama dudakları birbirine değdiği anda, aralarında süregelen sıcaklık aleve dönüştü. Öpücüğüne aynı tutkuyla karşılık verirken ağzı onunkinin altında açıldı. Adam onu kucağına çekti, kendisine daha yakın olmasını istiyordu.

Kadının yeni elbisesinin altında çıplak olduğunu fark edince inledi. Pantolonunun kumaşından bile onun sıcak küçük amcığının nemini hissedebiliyordu. Kadın kendini ona yasladı ve adam da isteyerek hareket etmesine yardım etti, bir eliyle kıcının dolgun yuvarlaklığını kavarken diğer eliyle de dolgun göğsünü kavradı, göğüs ucunun sertleştiğini ve dokunuşunu beklediğini görünce çok sevindi.

Zihninin uzak bir kısmı ona bunu yapmaması gerektiğini hatırlatmaya çalıştı, ama buna aldırmış edemeyecek kadar hislerin içinde kaybolmuştu. Kadın aralarına uzanıp pantolonunu açmaya çalışana kadar nihayet kendine gelebildi.

Elini hızla geri çekti ve ağrıyan etine değen o küçük, yumuşak parmakların yokluğuna içten içe küfretti.

"Neden sana dokunmama izin vermiyorsun?" diye sordu.

"Yavaştan alacaktık. Hatırladın mı?" Kelimeler bir hırıltı olarak çıktı.

"Yavaştan almak istemiyorum. Seni istiyorum, Taranov. Sana ihtiyacım var."

Karşı koyamadığı üç kelime. Onunla çiftleşmesine izin vermeyecekti ama kızarmış yüzüne bakarken onu rahatlatmanın yanlış olmadığına karar verdi.

"Seninle ilgileneceğim," diye söz verdi.

Onun tatlı ağzını bir kez daha tatmasına izin verdi ama bu kez kontrolünü kaybetmemek için elinden geleni . *Bunun onu memnun etmekle ilgili olduğunu* kendine hatırlattı. Ona nelerden hoşlandığını, nelerin onu memnun ettiğini sormak istiyordu ama bu sadece daha fazla soruya yol açacaktı. Granthar adına, kendini bu duruma nasıl sokmuştu?

Bir dişinin memnun olup olmadığını anlamanın birden fazla yolu olduğuna karar verdi. Onu tekrar öperken, elleri ve kuyruğu keşfetmeye başladı, ağzına karşı her iç çekişi ve nefesi not etti, vücudunun nasıl tepki verdiğini, onu karşılamak için nasıl yükseldiğini ve dokunuşuyla nasıl titrediğini hissetti. Göğüsleri hassastı ve kuyruğunun cazip meme uçlarından birini hafifçe çekiştirmesi bile kızın ona doğru eğilmesini sağladı.

Kuyruğunu nazikçe, çok nazikçe küçük girişine bastırdığında bacaklarının arasındaki kaygan ısı yoğunlaştı. İçeri girerken kuyruğunun ucunu saran sıkı toka kontrolünü geçersiz kılmakla tehdit ediyordu, ama bir şekilde tutmayı başardı. En

Şaşırtıcı keşif, yarığının tepesinde küçük bir zevk noktasıydı. Başparmağıyla dikkatlice o noktaya dokunduğunda, kadının tüm vücudu titredi ve küt küçük tırnakları adamın omuzlarına battı.

"Oh, evet. Tam ."

Kuyruğun etrafında dönerken onu tekrar öptü ve sert, küçük bir yumruya dönüştüğünü hissetti. Sonunda tepesine süründüğünde, tam da kuyruğunu onun içinde daha derine bastırırken, kadın doruğa ulaştı, vücudu onun kollarında sarsıldı. Adını tekrar tekrar fısıldadı, tatlı küçük amcığı kuyruğunun etrafında o kadar sıkıydı ki zar zor hareket edebiliyordu, ama gözlerini açıp ona gülümseyene kadar kendi doruk noktası onun içinden kükredi ve pantolonunu ıslatan sıvının ılık akışını hissetti.

Bu tam bir doruk noktası değildi - düğümü onları birbirine kilitleyerek eşinin içine gömülene kadar olmayacaktı - ama şimdiye kadar yaşadığı en büyük . Vücudu rahatlamayla gevşerken ona doğru sarktı ve kadın ona sarıldı, eli sırtını okşadı. Birden sanki dengeler değişmiş ve onu rahatlatan kişi kendisi olmuş gibi hissetti. Bu alışık olduğu bir his değildi ama bu şekilde onun kollarında olmaya hızla bağımlı hale gelebilirdi.

Onu rahatlatmam gerektiğini kendine hatırlattı ve isteksizce kendini uzaklaştırdı. Kız ona tekrar gülümsedi.

"kadar da kötü değildi, değil mi? Eminim hiç acımamıştır."

"Sikimin aynı fikirde olduğundan emin değilim," dedi kuru bir sesle, hâlâ sertleşmiş olan shaftını ayarlarken.

Gözleri büyüdü. "Ama sen... Yani seni hissettiğimi sandım..." Yüzünü bir pembe telaş kaplayınca ve sevimli bir şekilde utanmış görününce sözleri kayboldu.

"Tohumumu bıraktım, evet, ama ereksiyonumu sadece zaman azaltacak." "Her zaman böyle midir?"

"Senin bedeninin içinde doruğa ulaşırsam daha çabuk geçer." Bu cazip düşünce karşısında siki daha da sertleşti.

Yanaklarındaki renk daha da derinleşti. "O zaman belki de..."

Ayağa kalkarken, "Bu gece olmaz," demek için kendini zorladı. "Sana temizleyici bir bez getireceğim."

Banyo odasına kaçtı ve ona dönmeden önce temizlenmek için elinden geleni yaptı. Onu bıraktığı yerde kanepeye yayılmıştı, yanakları hâlâ kızarmış ve gözleri kapalıydı. Bir an tereddüt etti, onu uyandırıp uyandırmamaktan emin olamadı, sonra dikkatlice temizledi. O kadar küçüktü ki, koyu renkli buklelerinin altında o kadar pembe ve narindi ki. Belki de gerçekten çiftleşmeleri bile mümkün değildi. Vücudu ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Adam onu yatağa geri taşıırken gözleri nihayet açıldı.

"Sürekli üzerinde uyuyakaldığım için özür dilerim."

"Sanırım çok zor bir dönemden geçtiniz. Vücudunuzun iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

"Şimdi kesinlikle daha rahatlamış hissediyorum." Adam onu yere bırakırken, kadın elini adamın koluna koydu. "Lütfen benimle kal."

Bu cazibeye karşı koymasının imkânı yoktu.

"Pekâlâ." Yatağa onun yanına yerleşti ve Kivi kollarına kıvrıldığında hiç direnmedi. Kuyruğunu ona doladı ve Kivi ağlamaya başladığında yarı uykuluydu.

Başını salladı ve bebeği ve biberonunu almaya gitti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

(Rüya görüyordu ama bu kez dehşete kapılmamıştı. Soğuk bir uyuşukluk dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Ayakta duruyordu Gri dalgalar gri bir gökyüzünün altında kumlara çarparken kışın bir sahilde. Buz gibi bir rüzgâr yanaklarını kırbaçlıyor ve dalgaların uğultusu arasında bir martının uzaktan gelen ciyaklamasını duyuyordu. Tamamen yalnızdı. Yanında kimse yoktu ve kimse onu beklemiyordu. Bu bilginin kesinliği onu sarsarak uyandırdı.

Ama uyandığında yalnız değildi. Yüzü Taranov'un omzunun kıvrımına gömülmüştü. Kolu onu kendisine kilitlemişti ve kuyruğu her zamanki pozisyonunda belinin etrafındaydı, ucu kalçalarına doğru iniyor ve tam tepesinin üzerinde duruyordu.

Mmm. Vücudu hâlâ adamın bir gece önce ona verdiği zevki hatırlıyordu. Onun artık tanıdık gelen kokusundan derin bir nefes alırken biraz daha yaklaştı ve son üzüntüsünü de atmak için kullandı.

Hâlâ uyuyordu ve hayal meyal onun gece bebekle birlikte iki kez uyandığını hatırladı. Bir keresinde Kivi'yi ona getirmiş ve hâlâ yarı uykulu haldeyken onu beslemişti. İkinci seferinde ise ona uyumaya devam etmesini söylemişti. Ona tek başına bakmış olmalıydı.

O çok iyi bir erkekti. Çok iyi bir baba. *Ve bu kadar iyi bir koca?* Bu kelime nedense kulağa doğru gelmiyordu.

Rüyasının rahatsız edici yankısı. Kullandığı kelime neydi? *Eş*. Evet, bu daha çok hoşuna gitti. O iyi bir eşti ve belki de iyi bir eş...

Eli göğsünün geniş yüzeyinde duruyordu, derinin ilgi çekici dokusu parmak uçlarını kışkırtıyordu. Onu uyandırmamak için yavaşça hareket ederek, güçlü göğüs kaslarının üzerinden karnının çıkıntılarına, oradan da çoktan sertleşmiş ve hazır bir şekilde bekleyen sikinin bulunduğu yere doğru ilerledi. Ona dokundu, dikkatlice, hafifçe, hâlâ keşfederken onu rahatsız etmemeye çalışıyordu. Şaftı da derisinin geri kalanıyla aynı küçük çıkıntılarla kaplıydı. İçinde nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışırken meme uçları boncuk boncuk oldu. Dili ve kuyruğu nasıl bir şey olması gerektiğine dair kışkırtıcı ipuçları veriyordu.

Parmaklarını adamın sikinin etrafına sarmaya çalıştı ama olarak buluşamadılar. Bunun yerine, kavrayabildiği kadarını kavramakla ve elini kalın şaftta nazikçe aşağı yukarı gezdirmekle yetindi. En tepeye ulaştığında, başparmağını çoktan sıvıyla kaplanmış geniş uçta gezdirdi. Adamın kokusu yoğunlaştı, zengin ve baş döndürücüydü ve kız adamın tadının da kokusu kadar güzel olup olmadığını merak etti.

Dürtülerine boyun eğip, yüzü karnına, o kışkırtıcı, pırıl pırıl başın yanına gelene kadar yavaşça vücudundan aşağı kayarken dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. Kuyruğu da onunla birlikte hareket etti, şimdi bacaklarının arasında daha derine kayıyor ve hassas sinir uçlarını ateşe veriyordu. Bacaklarını birbirine kenetledi, adamın sikini ağzına götürüp ucunu dikkatle yalarken bu kışkırtıcı dokunuştan daha fazlasını arıyordu.

Tadı dilinin üzerinde patladı, zengin bitter çikolata ve altında yatan baharat ipucu. Lezzetliydi. Tekrar yaladı, o kadar da çekingen değildi, sonra tekrar ve tekrar, vücudundan daha fazla tatlı damla kopardı.

Adamın inlediğini duydu ve sonra vücudu gerildi. "Latiri?"

Kadın kelimelerle karşılık vermedi. Onun yerine ağzıyla adamın sikini kapadı, başının tamamını ağzına alırken dudakları iyice gerildi. Tanrım, çok büyüktü. Çenesi ağrıyordu ama onu bırakmayı reddederek dilini sikinin alt tarafına sürttü. Tekrar inledi, bu sefer çok daha yüksek sesle ve elini kızın başına koydu.

"Hayır. Latiri, yapamayız..."

Kadın onu kavrayıp daha derine çekerken, adamın sözleri bir hırıltıya dönüştü. Belki de onu geri çekmeye niyetlenmişti ama onun yerine parmakları saçlarında sıkılaştı. Onu teşvik etti, kalın shaftın daha fazlasını alması için cesaretlendirdi. Kadın hevesle karşılık verdi, yalayıp emerek kafasına odaklanırken ellerini kullanarak uzunluğunun geri kalanını çalıştırdı. Dişleri kazara ona sürtündü, ama iniltisinden anlaşıldığı kadarıyla bundan hoşlanmıştı, bu yüzden hareketi tekrarladı. Adamın kalçaları yukarı doğru sarsıldı, kadın elinden geldiğince çok almak için elinden geleni yaparken neredeyse onu eziyordu.

Adamın tekrar gerildiğini, kalın shaftının inanılmaz derecede sertleştiğini hissetti ve sonra sıcak, tatlı tohumuyla ağzını doldurdu, çaresizce ona karşı titrerken dudaklarından bir dizi övgü döküldü. Adam boşalırken, boşalırken ve boşalırken yutabildiği kadarını yuttu. Nabızlar nihayet durduğunda çenesi daha da ağrıyordu, ama ağzını hâlâ dik duran shafttan kaldırdığında tatmin onu doldurdu. Çekilirken dilini onun etrafında kıvırdı ve yukarı bakıp ona muzaffer bir gülümseme vermeden önce tekrar titrediğini hissetti.

"Ne... ne yaptın?" diye sordu.

Şaşkın ve tuhaf bir şekilde görünüyordu. Yanlış bir şey mi yapmıştı?

"Biz buna oral seks diyoruz. Bu sizin yaptığınız

bir şey değil mi?" "Yasak," dedi yavaşça, hâlâ

şaşkın görünüyordu.

"Oh, hayır. Seni  zmek ya da hoşlanmayacağın bir şey yapmak istemedim. Sadece arkadaşıma günaydın demenin güzel bir yolu olacağını düşündüm."

Yüzü sertleşti ve bir saniye sonra, adam pantolonunu artık küçülen şaftının üzerinden aceleyle geri çekerken yatakta yalnızdı.

Ayağa kalktı, su lıluk duygusu onu sararken dudağını ısırdı.

" ok ama çok özür dilerim. Bilmiyordum, hatırlamıyordum."

şimdi düşününce bunların hiçbiri tanıdık gelmiyordu; ne onun lezzetli tadı, ne çenesini geren büyüklüğü, ne de ağzını onun etrafında kapattığında ürpermesi. Sebebi bu muydu?

İçini çekti ve vücudundaki gerginliğin bir kısmı gitti, yine de gelip kızın yanına otururken merakla kaskatı kesilmiş gibi görünüyordu, aralarında küçük bir boşluk bıraktı.

"Bilmiyordunuz. Bu eylem Cire Konseyi tarafından yasaklanmıştı. Tohumlarımızı serbest bırakmanın kabul edilebilir tek yolu süt saçma makinelerinden birinin içindeydi."

Sesi hâlâ sertti ama artık kendisine yönelik olduğunu düşünmüyordu. Adamın zihninde canlandırdığı görüntü karşısında ürperdi.

"Gerçekten seni  zmek

istememiştim." Adam ona şaşkın bir

bakiş attı.

"Beni  zd  m ? Hiç bu kadar inanılmaz bir his yaşamamıştım. Ama..." Tekrar i  çekti. " nce beni tanıman için sana bir şans verme konusunda pek başarılı olamıyorum."

tek şey bu muydu? Gülümsedi ve biraz daha yaklaştı.

" değil. keyif aldım."

Kuyruğu ona doğru hareket etmeye başladı ve aniden yakaladı, kaşlarını çatarak parlayan ucuna baktı.

"Tahrik mi oldun?"

Yüzünün kızardığından emindi ama onun bakışlarına doğrudan karşılık vermek için elinden geleni yaptı.

"Sadece hoşuma söyledim."

Hâlâ şaşkın görünüyordu. "Yani ben karşılık vermesem bile eşine - *bana*- zevk vermekten zevk mi alıyorsun?"

"Şey, evet." Vücutları arasındaki son santimi de kapattı ve dirseğiyle onu hafifçe dürttü. "Seni mutlu etmek hoşuma gidiyor. Benim yüzümden orgazm olman çok hoşuma gitti."

Hâlâ o kadar şaşkın görünüyordu ki kalbi sızladı. Bunu daha önce hiç konuşmamışlar mıydı? Yoksa bunun yasak olduğunu kabullenmiş miydi? Belki de hafıza eksikliğinin iyi bir tarafı vardı. Neye izin verilip verilmediğine dair önyargıları olmadan ilerleyebilirlerdi.

"Denemediğimiz başka bir şey var mı-" diye söze başladı, tekrar ona doğru uzanırken, ama ona dokunamadan elini yakaladı.

"Latiri, konuşmalıyız. Sana söylemeliyim-"

Dehşet onu sardı ve ayağa fırladı.

"Hayır. Bilmek istemiyorum." Hafızasındaki karanlık yer da büyümüş gibiydi. "Yani, henüz değil. Lütfen, Taranov."

Tereddüt etti ama sonra Kivi inlemeye başladı.

"Belki de haklısınız. Belki de bu başka bir zamana bırakılması gereken bir konudur." Eğilip onu öperken yüzünde rahatlamışlık ve pişmanlığın tuhaf bir karışımı vardı. "Bu deneyim için teşekkür ederim. Güne başlamak için gerçekten de çok iyi bir yoldu."

"BEKAR ANNELERİN BUNU NASIL YAPTIĞINI ANLAMİYORUM," DEDI YERE YIĞILIRKEN öğleden sonra iç çekerek onun yanına gitti. "Deanna'nın sürekli esnemesine şaşmamalı."

Adamın vücudunun gerildiğini hissetti ve ne söylediğini anladı. "Deanna?" diye sordu ihtiyatla.

"Benim... benim asistanım." Hatıralar birden . Deanna onun ofisinin önündeki ofiste, özel dikim kıyafetleri her zaman biraz buruşuktu ve bariz yorgunluğuna rağmen bir şekilde neşeli olmayı başarıyordu.

"Onu hatırlıyorum," diye fısıldadı.

"Başka bir şey hatırlıyor musun?"

Asistanının orada oturduğunu ve ona bir fincan kahve uzatırken neşeyle gülümsediğini görebiliyordu. Gün boyunca giderek daha dağınık hale gelen ama Deanna ayrıldığında her zaman tertemiz olan masayı görebiliyordu. Asistanının arkasındaki pencereden yüksek binaları bile görebiliyordu ama hepsi bu kadardı. Bir filmde gördüğü bir şey olabilirdi, ancak diğer kadının nasıl görüldüğünden daha fazlasını hatırlıyordu. Onun bebek pudrası ve kimsenin izlemediğini düşündüğü zamanlarda çiğnemeyi sevdiği çilekli sakız gibi koktuğunu .

"Korkarım hayır, ama belki de bu bir işarettir. Belki de hafızam geri geliyordur."

"Belki de öyledir," diye kabul etti, ama bundan beklediği kadar mutlu görünmüyordu.

"Sana hiç geçmişimden bahsetmedim mi?"

"Hayır."

"Acaba neden olmasın?" Karanlık yer yine tehdit ediyordu. Bu konu hakkında konuşmak istemeyecek kadar kötü müydü?

İç çekti ve bıraktı.

"Keşke beyaz ya da siyah olmayan kıyafetleriniz de olsaydı. Kivi'yi pembe görmek isterdim. Ya da belki gözlerine uyması için mavi."

"Giysilerimin bir kumaş kaynağı olacağını tahmin etmemiştim," dedi ciddiyetle ve kadın güldü.

"Gardırobunu çok mu yağmalıyorum?"

"Hiç de değil. Sahip olduğum her şey senin." Adamın sesindeki samimiyet kadının yüreğini burktu ama sonra gülümsedi. "Yine de Tillich 2'ye vardığımızda giymem için bana en azından bir kıyafet bıraksan iyi olur."

"İyi bir noktaya değindin. Arkadaşımın kocaman sikine başka kimsenin bakmasını istemiyorum."

Adam o kadar şaşırmış görünüyordu ki kız güldü ama vücudunun verdiği tepkiyi de gördü. Görünüşe göre, Cire erkekleri pohpohlanmaya karşı diğer erkeklerden daha bağışıklı değildi. Ona doğru uzandı, ama elini nazikçe ama sertçe uzaklaştırmadan önce sadece şaftına zamanı vardı. Bunun yerine başını eğdi ve onu öptü.

Aralarındaki tutku anında alevlendi, ama adam acele etmedi, yetenekli ağız ve daha da yetenekli kuyruğuyla onu doruktan doruğa çıkarırken vücuduna taptı. Ama sonunda onun kollarında dinlendiğinde, vücudu gevşemiş ve tatmin olmuş bir haldeyken, karşılığında onun kendisine dokunmasına izin vermediğini fark etti.

Bu durum sonraki birkaç gün boyunca devam etti. Taranov ona zevk vermek için dilini, kuyruğunu ya da parmaklarını kullanmaktan her zaman mutluluk duyuyordu ama Taranov, Taranov'un reddinden giderek daha fazla hayal kırıklığına uğramasına rağmen, ona sikiyle girmeyi reddediyordu. Karşılığında onun kendisine dokunmasına da nadiren izin veriyordu. Hatta bir daha üzerine çıkmasına bile izin vermemişti, hâlâ başka bir şey *yapmadan önce -daha doğrusu yapmadan önce-* birbirlerini daha iyi tanımaları konusunda ısrar ediyordu.

Ancak geçmişi hakkında bu kadar suskun olan bir erkeği tanımak çok zordu. Onu kendi gezegeni hakkında konuşturmayı başardığı birkaç seferde yüzündeki acıyı görebiliyordu ve

ona baskı yapmaya cesaret edemiyordu. Bir tüccar olarak geçirdiği zaman, işi ve eski ortağı hakkında ona hikâyeler anlatmaya çok daha istekli olmasına rağmen, yine de bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordu. Onun tamamen mutlu olmadığını söyleyebilirdi.

Ağzından kaçırdığı şeyler bir yuva, bir aile özlemine işaret ediyordu ama üçünün paylaşmış olması gereken hayattan bahsetmiyordu. Şimdi Kivi'yle tekrar birlikte olduklarına göre neden hâlâ kendini tutuyordu? Kayıp anılarıyla birlikte bu soru da peşini bırakmıyordu ama kendini cevap aramak konusunda merakla isteksiz buluyordu. O korkunç karanlık hâlâ zihninin arkasında belirliyordu ve korkuyordu - huzurlu yüzeyin altına bakmaktan korkuyordu.

Cevaplanmamış sorulara rağmen, birlikte geçirdikleri zamandan keyif alıyordu. Kivi'ye bakmayı seviyordu ve onu bebekle birlikte izlemeyi de seviyordu. Küçük bedeni büyük göğsüne doğru kıvrılmış, kuyruğu minik sırtına koruyucu bir şekilde sarılmıştı. Onunla öyle ciddi konuşuyordu ki, sanki her kelimesini anlayabilirmiş gibi.

Kendisi ve Kivi için kıyafet yapmak amacıyla onun gardırobundan daha fazla parçayı yok etmekten zevk alıyordu. Özellikle de yeni kıyafetlerinden birinin modelini yaptığında Kivi'nin gözlerindeki harareti ve kıyafeti çıkardığında gözlerindeki hararetin artmasından hoşlanıyordu. Kivi'nin gerçekten ilgilendiğini fark ettiğinde, işinden daha fazla bahsetti. Ticaret yollarının, kâr ve zararın detayları ona tanıdık geliyordu, ayrıntılar olmasa bile. Yemek pişirmesine yardım etmekten bile hoşlanıyordu, ancak bu konuda ona yardımcı olacak gizli bir bilgi ortaya çıkmadı ve bunun onun yeteneklerinden biri olmadığından şüpheleniyordu.

Ama vücudu hâlâ hüsrana uğramış bir arzuyla ağrıyordu. Ve belki de günler çok huzurlu geçtiği için, geceleri hâlâ lanetli geçiyordu.

ONUNCU BÖLÜM

(Küçük beyaz bir odadaydı. Elleri başının üzerinde zincirlenmişti ve çıplaktı. Başka bir kadın daha , o da yanında çıplak zincirlenmişti. Solgun, güzel yüzü korkmuş ve inanılmaz derecede genç görünüyordu ama Wendy onun muhtemelen yirmili yaşlarının başında olduğunu düşündü.

Kapı açıldı ve iki uzaylı içeri girdi. Beyaz tenli, siyah saçlı ve kırmızı gözlü olanın Vedeckian olduğunu biliyordu ama diğer türü tanıımıyordu. Mavi teni ve küçük koyu boynuzları vardı. Boynuzları, koyu renk örgüleri ve özenle kıvrılmış sakalı altın zincirler ve mücevherlerle süslenmişti. Uzun beyaz cübbesi, yürüdüğünde parıltıyan ince bir desene sahipti. Onunla ilgili her şey zenginliği ve kibri haykırıyordu.

Wendy'yi görmezden gelerek doğrudan genç kıza yöneldi, sanki bir çiftlik sahibinin ödüllü bir numuneyi incelemesi gibi düşünceli bir şekilde onun etrafında döndü. Ama hiçbir çiftlik sahibi bir ineğe bu kadar şehvetle bakmamıştı.

"Oldukça tatmin edici," dedi ve sonra uzanıp kızın meme ucunu çimdikledi. Kız sıçradı ve inledi, gözyaşları solgun yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı.

Wendy, kendisine demir gibi bir kaltak olarak ün kazandıran buzses tonuyla, "Onu rahat bırak, seni pislik," dedi.

Ona bakmak için döndü ve Vedeckian'a hitap ederken bir kaşını kaldırdı.

"Daha eski örnekleri de mi topluyorsunuz?"

"Evet, Lord Gazdok." Vedeckian endişeyle başını eğdi. "Çeşitli tipler için bir pazar olduğunu gördük."

"Gerçekten mi?"

Lord Gazdok ona doğru yürüdü. Ondan en az bir baş daha uzundu ama kız geri adım atmayı reddederek meydan okurcasına ona baktı. Bakışlarını onun vücudunda gezdirdi.

"Makul bir formda görünüyor. Belki biraz ağır ama bunu iyi taşıyor."

Pislik. Belki son zamanlarda olanlardan sonra egzersiz rutinini biraz gevşetmişti ama kendini formda tutuyordu. Bu onu ilgilendiren bir şey değildi.

"Vücudum hakkındaki fikirlerin umurumda bile değil," dedi soğuk bir şekilde.

Başını iki yana salladı. "Küçük bir ruh eğlenceli olabilir ama benim uyumlu bir eşe ihtiyacım var."

Vedeckian mırıldandı. "Sanırım bu konuda size yardımcı olabiliriz, Lordum."

"Şok tasmasıyla ilgilenmiyorum. Çok itici."

"Anlıyorum Lordum. Sizin gibi daha sofistike bir alıcıya hitap edecek bir alternatif üzerinde çalışıyorduk."

"Anlıyorum."

Adamın gözleri yine kızın üzerinde gezindi, ama kız Vedeckian'ın neden merak etmesine rağmen yine de sinmeyi reddetti.

"Üreyebilir mi?"

"Tam olarak emin değiliz, Lordum. Üst sınırdaki olmasına rağmen, hala kabul edilebilir yaş aralığında olmalı. Ayrıca doğurganlığını arttırmak için bazı yöntemlerimiz var ama korkarım bunu garanti edemem."

Lord Gazdok omuz silkti. "İstediğim diğer ürün elinizdeyse sorun değil."

"Oh, evet, Lordum. Aralarından seçim yapabileceğiniz üç tane var. Eğer bana eşlik ederseniz."

Vedeckian kapıya yöneldi ama Lord Gazdok bir süre daha oyalandı, hâlâ onu inceliyordu. Bir adım daha yaklaştı, o kadar yakındı ki kız vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu, sonra kıza yaptığı hareketin aynısını tekrarlayarak meme ucunu parmaklarının arasında döndürdü. Zedelenen uçtan acı fışkırdı, ama kız onun irkilerek tatmin olmasına izin vermedi.

Sonunda elini çekti, sonra da güldü. "Oh, evet. Bence çok iş çıkaracaksın."

O ve Vedeckian odadan çıktılar ve...

Bir sıçrayışla uyandı, olay zihninde hâlâ çok netti. *Wendy*. Adı Wendy'di ve o ürkütücü beyaz tenli uzaylılar, Vedeckianlar tarafından kaçırılmıştı. Bu kadarının doğru olduğundan kesinlikle emindi ama nasıl kaçırıldığına dair hiçbir ayrıntıyı hatırlayamadığı gibi, Lord Gazdok ayrıldıktan sonra neler olduğunu da hatırlayamıyordu. Sis duvarının diğer tarafında karanlık belirmişti ve içinden geçmeye çalışacak cesareti bulamıyordu.

"Latiri, sorun ne?" Taranov usulca sordu, yanına oturdu ve kolunu ve kuyruğunu ona doladı.

"Başka bir anı. İyi bir anı değil. Bir Vedeckian'ın beni birine satmaya çalıştığını hatırlıyorum; Lord Gazdok adında mavi bir erkek. Ben .

Gerçekten yaptı mı bilmiyorum ama beni satın almak istediğini biliyorum."

Adamın göğsünden alçak bir hırıltı yükselirken kolu kızın etrafında sıkılaştı.

"O piçler."

"Beni kaçıranlar onlardı, değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedi dikkatle. "Devriye, köle trafiğini durdurmak için elinden geleni yapıyor ama başarılı olacak gibi görünmüyorlar. Vedeckyanlar başlıca suçlular arasında yer alıyor."

"Yani bu kadınları ilk kez kaçıışıları değil mi?"

Soruyu sorarken bile cevaptan emindi. Hem Vedeckian hem de Lord Gazdok bu alışverişte çok rahat davranmışlardı. Satışının yeni ya da beklenmedik bir şey olduğuna dair hiçbir ima yoktu.

"Korkarım ki hayır."

"Yalnız değildim," diye fısıldadı. "Orada başka bir kadın daha vardı, başka bir insan kadın. Ona ne oldu?"

"Üzgünüm ama bilmiyorum." İçini çekti ve kollarını ona sımsıkı doladı. "Bu kadar çok şey hatırladığın için neredeyse pişmanlık duyuyorum."

"Ben de öyle, ama bu bulmacanın başka bir parçası." Derin bir nefes aldı. "Lord Gazdok beni satın mı aldı? Beni kurtardığın kişi o muydu?"

"Kendini kurtardın demek daha doğru olur sanırım," dedi yavaşça.

"Bana her şeyi , değil mi?"

Başını sallamadan önce adamın yüzündeki belirsizliği görebiliyordu.

"Ben . Hazır olduğunuzda anılarınızın geri izin vermenizin daha iyi olacağına inanıyorum."

Belki de haklıydı. Hâlâ zihninin arkasında beliren karanlığın farkındaydı ve onun içinde gizlenen şeyden korkuyordu. Daha fazla soru sorabilir, onu daha fazla zorlayabilirdi ama bunu yapmak istiyor muydu? Bunu yaparsa her şeyin çözülmeye başlayacağına dair korkunç bir his vardı içinde. Sonunda, daha güvenli olan alternatifi seçti.

"Başka bir şey daha hatırladım," dedi, daha hafif bir not almaya çalışarak. "Benim adım Wendy."

Bunu yüksek sesle söylemek başka bir anıyı tetikledi.

Bayan Ballard şimdi sizinle görüşecek.

Deanna bunu sık sık söylerdi.

"Wendy Ballard," diye fısıldadı. Bu onun adıydı.

Parmağıyla yanağını okşadı.

"Sen benim için her zaman Latiri olacaksın. Kıymetlim."

Yüzündeki o tuhaf ifade geri gelmişti ama gözlerindeki sıcaklık inkâr edilemezdi.

"Benim için fark etmez. Senden duymak hoşuma gidiyor." Birdenbire rüyayı unutmak için çaresizce ona uzandı. "Öp beni, Taranov. Bana unuttur."

Bir an tereddüt etti ama sonra içini çekip onu öptü ve istenmeyen anıyı silmek için elinden geleni yaptı. Bunu o kadar iyi başarmıştı ki kız yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

TARANOV LAY UYANIK UZUN SONRA LATİRİ-AFTER WENDY-HAD
DÜŞMÜŞ

Dışarıda yıldızlar akarken loş odaya bakarak uyuyordu. Bunu daha ne kadar sürdürebilirdi? Ona gerçeği söylemek istiyordu ama bundan da korkuyordu. Ya reddederse? Onu reddederse?

Eğer mesele sadece kendi mutluluğu olsaydı, onurlu olanı yapar ve ona söylerdi. Ama düşündüğü tek şey onuru değildi. Kadının ona nasıl davrandığını çok net hatırlıyordu.

Onu bulduğunda solgun, morarmış ve kırılıyordu ve anının ona neler yapabileceğinden gerçekten korkuyordu. Bir de devriye soruşturmasıyla ilgili önemsiz olmayan bir endişe vardı.

Yüzbaşı Mordova namuslu bir subay gibi görünüyordu, Kek'in zenginliği ve gücü tarafından kolayca etkilenmeyen bir subaydı, ama ya Taranov onu yanlış yargıladıysa? Hayır, diye karar verdi, Mordova Tillich 2'ye gelene kadar, soruşturmayı kapatana kadar beklemek zorundaydı. O zaman Latiri'ye her şeyi anlatmakta özgür olacaktı. Bu arada suçluluk duygusunu ve arzusunu yutacak ve seçtiği yolda ilerlemeye devam edecekti.

Kararlılığına rağmen, bunun sürekli bir savaş olduğu kanıtlandı. Vücudu suçluluk duygusunu ya da üzüntüsünü umursamıyordu. Aleti durmadan ağrıyordu. Onun sıcak, küçük ağzının üzerine kapanışının anısı rüyalarına giriyordu. Rahatladığı tek an, onun kendisini tatmin etmesine izin verdiği andı ama bu deneyim de giderek daha sinir bozucu bir hal alıyordu.

Onu memnun etmekten ne kadar zevk alsa da, onun küçük tatlı amının dilinin, parmaklarının ya da kuyruğunun etrafında sıkıca kenetlenmesini hissetmekten ne kadar zevk alsa da, daha fazlasını istiyordu. Daha da kötüsü, onun da daha fazlasını istemesiydi. Onu reddetmek giderek zorlaşıyordu. Eğitim odasında giderek daha fazla saat geçirmeye, kasları gevşeyip titreyene kadar kendini çalıştırmaya başladı ama nafile. Bir odaya girer girmez kız ona gülümsüyor ya da kokusunu alır almaz anında sertleşiyor ve ağrıyordu.

Tillich 2'ye varmaları planlanan geceden bir gece önce, aralarındaki gerilim nihayet patladı. Kivi bütün gün alışılmadık bir şekilde huysuzlanmıştı. Şimdiye kadar mutlu bir bebektir, beslendiği, altı değiştirildiği ve kucağa alındığı sürece oldukça memnundu. Dokunma ihtiyacı azalmış gibi görünmüyordu, ama onun sıcak küçük bedenini kendi bedenine yaslamaktan hoşlanıyordu ve Latiri de öyle. Eninde sonunda tekrar güvende hissedeceğini varsayıyordu ama bu arada onu taşımaktan mutluydu.

Ancak bugün hiçbir şey onu tatmin etmedi. Acıkmış gibi davrandı, sonra biberonunu tükürdü. Yere bırakıldığında ağladı ve kucağa alındığında tekrar ağladı. O akşam nihayet onu uyuttuklarında ikisi de bitkin düşmüştü.

"Keşke sorununun ne olduğunu bilseydim," dedi Latiri. "Acaba diş mi çıkarıyor?" Gözleri birden yaşlarla doldu. "Kaç yaşında olduğunu bile bilmemem kadar kötü? Ya da dişlerinin çıkma zamanının gelip gelmediğini?"

"Ben de bilmiyorum," dedi dürüstçe.

"Ama ben onun annesiyim." Yüzü düştü. "En azından ben öyle olduğumu düşünüyorum. Nasıl bilemem?"

Kız gözyaşlarına boğulurken kalbi sızladı. Onu kucağına aldı, kollarını ve kuyruğunu etrafına doladı ve yatıştırıcı sesler çıkararak onu nazikçe salladı. Ama o ağlamaya devam etti ve sonunda çaresizlik içinde başını eğip onu öptü. Kız hemen ona açıldı, tatlı tadı ağzına doldu ve gözyaşlarının tuzuyla .

Onu rahatlatmak, ona güven vermek istiyordu ama ikisi de yorgundu ve her zamanki kontrolünü bulmakta zorlanıyordu. Adam daha derinlere daldıkça öpüşme yoğunlaştı ve kadının ağzını yalayıp yuttu. Elini göğsüne götürdü, adam otomatik olarak baştan çıkarıcı tümseği sıkıldığında ağzına doğru iç çekti. Kuyruğu bacaklarının arasına kayarak onu ıslak ve hazır buldu ve aralarına uzanıp ereksiyonunu serbest bıraktığında, itiraz edecek gücü yoktu.

Bana dokunmayı o seçti, dedi kendi kendine, normalde onu durduracak olmasına rağmen. Ama bu gece çok yorgundu ve kız kendini çok iyi hissediyordu. Kuyruğu onun zevk yumrusu üzerinde gezindi ve kadın onun ağzına doğru soludu. Doruk noktası onu sert ve hızlı bir şekilde yıkarken vücudunun titrediğini hissetti ama sonrasında rahatlamadı.

Onu daha da çılgınca öptü, göğüslerini onun ellerine bastırdı ve kuyruğuna süründü. Ve sonra hareket etti, ona yapıştı

Kız onun üzerinde yükselirken omuzlarını kaldırdı. Onun tatlı küçük girişinin sıcak, ıslak öpücüğünü horozuna karşı hissetti ve inledi. Kadın aşağıya doğru kaydı, etrafını açmaya başladı ve üzerine yıkanan zevk dalgası o kadar yoğundu ki sonunda onu kendine getirdi.

Bunu yapamazdı. Bunu yapamazdı.

Elinde kalan son kontrol kısıntısıyla onu üzerinden kaldırdı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü; sikini, nefes alışını ve onun yanına dönmek için duyduğu ezici arzuyu kontrol etmeye çalışıyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

W endy Taranov'a hayal kırıklığı içinde baktı. Vücudu ağrıyor ve zonkluyordu. Çok yaklaştırmışlardı ve onu o kadar çok istiyordu ki çok. Ama bir kez daha reddetti.

"Neden sana dokunmama izin vermiyorsun?" Tüm korkuları ortaya döküldü ve sonunda onu rahatsız eden sorulardan birini soracak cesareti buldu. "Tecavüze uğradım, değil mi? Hatırlayamadığım şey bu ve şimdi benim için aynı şekilde hissetmiyorsun."

Adamın yüzündeki şaşkınlık ifadesi aslında onu biraz rahatlatmıştı.

"Hayır! Böyle bir şey olsaydı bile, benim için yine de değerli ve arzu edilir olurdu."

"O/sa bile mi? Yani gerçekten olmadı mı?"

Başını iki yana salladı. "Herhangi bir... hasar yoktu ve tıbbi ünitelerde böyle bir travma belirtisi görülmedi."

Karşı konulmaz bir rahatlama hissi kapladı içini ve gözyaşlarına boğuldu. Adam sıkıntılı bir ses çıkardı ve onun yanına döndü, onu kucağına aldı ve göğsüne doğru hıçkırırken kollarını ve kuyruğunu ona doladı.

Gözyaşları nihayet dindiğinde, onun kucağında kalarak dalgınca göğsünü okşamaya devam etti. Hatırlamadığı şeyden ne kadar korktuğunu fark etti. Adam onu serbest bırakmaya başladı ve kadın itiraz etti,

tekrar kollarına sarıldı. Bunu yaparken, birden adamın devasa bir şekilde erekte olduğunu fark etti.

"Demek her şeye rağmen beni istiyorsun," diye mırıldandı ve elini kalın şaftın üzerinde gezdirdi.

İnledi ve bir an için onun elini itti. Sonra birdenbire kendi başına oturmaya başladı ve adam yine kabinin yarısını geçmişti.

"Lanet olsun. Neden bunu yapmaya devam ediyorsun? Neden sana dokunmama izin vermiyorsun? Beni istediğini biliyorum."

"Çünkü sen benim eşim değilsin." Kelimeler acı dolu bir hırıltıyla çıktı.

Sözleri içine işlerken dünya onun etrafında dönüyordu.

"Ne demek senin eşin değilim?" diye fısıldadı.

Yüz ifadesi de en az sesi kadar acı doluydu. "Benim eşim olduğunu biliyorum ama seni hiç sahiplenmedim. Ve sen de beni asla kabul etmedin."

"Neden seni kabul etmedim?"

Bu fikir neredeyse akıl almaz görünüyordu, ama anımsadığı kadarıyla hayatının büyük bölümünü tek başına geçirmişti. Bağımsızlığından vazgeçmek konusunda isteksiz miydi?

Taranov başını eğdi ve ona bakmayı reddetti. "Çünkü ilk kez tıbbi birimde konuşmuştuk. Söylediğim gibi sizi yattan kurtarmıştım ama o ana kadar hiç karşılaşmamıştık."

"Anlamıyorum. Neden bana kocam olduğunu söyledin?"

"Söylemedim ama varsayımınızı da yalanlamadım." Başını kaldırıp ona baktı ve yüzündeki suçluluk ve keder karışımını görebiliyordu. "Bunun doğru olmasını o kadar çok istedim ki. Sonra ne zaman sana anlatmaya çalışsam sözümüz kesildi. Devriye geldiğinde anlamayacaklarından, senin masum olduğuna inanmayacaklarından korktum."

Gazdok'un ölümünden sonra seni korumak için Kaptan Mordova'ya eşim olduğunu söyledim." İcini çekti. "Soruşturmasını tamamlamak için Tillich İki'ye geleceğini söyledi. Seni orada eşim olarak bulmasını istedim."

Başı hâlâ dönüyordu ama şimdi adamın hareketleri anlam kazanmaya başlamıştı.

"Demek bu yüzden başlangıçta iki yatak odası istedin. Ve bu yüzden beni reddedip duruyorsun."

"Seni asla reddetmezdim! Ama bana yanlış bahanelerle gelmeni istemedim. Sana cevap vermemek şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi."

"Anlıyorum."

Uyuşukluk onun üzerine çökmeye başladı.

Bir erkek tarafından ilk kez ihanete uğramıyorum, diye düşündü, kış plajındaki o rüyayı hatırlayarak. En azından adam gerçekten de aralarındaki mesafeyi korumaya çalışmıştı. Mesafeyi kapatmaya çalışanın kendisi olduğunu hatırladı, yanakları kızarmıştı.

"Dürüst olmak gerekirse bunun en iyisi olduğunu düşündüm," dedi.

"Sana inanıyorum," dedi yavaşça. "Ama bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Başını salladı, kesinlikle yenilmiş görünüyordu. Kivi'nin beşiğini kaldırırken kuyruğu bile sarkmıştı.

"Bu gece Kivi'ye ben bakacağım, böylece sen de yalnız kalabilirsin."

Neredeyse itiraz edecekti. Gece geç saatlerde beslenmeye ve kollarına sokulan sıcak küçük bedene alışmıştı. Ama bu da bir yalan mıydı?

"Bir dakika. Bu onun benim de olmadığı anlamına mı geliyor? Bizim değil mi?"

O bizim kızımız, diye itiraz etti zihni hemen, ama bakışlarını Taranov'dan ayırmadan bekledi.

"Gerçekten bilmiyorum. Sana daha önce söylediklerim doğrudu. Onu seninle birlikte buldum. O da yattaydı."

"O artık benim," dedi meydan okurcasına.

Adamın itiraz edecekmiş gibi ağzını açtığını gördü, ama sonra başını eğdi ve sessizce odadan çıktı.

Gece acı verici bir yavaşlıkla geçti. Hareket edemeyecek kadar yorulana kadar volta attı ama uzanır uzanmaz zihni yeniden dönmeye başladı.

İlişkileri hakkında inandığı her şey bir yalandı ama yalan gibi hissetmemişti.

Bunu nasıl bu kadar kolay kabul edebildim? diye sordu kendi kendine. *Kimseye bu kadar çabuk güvenmem.*

Sinir bozucu küçük bilgi kırıntılarından biri daha, ama doğru hissettirdi.

Belki de ona eşim olduğu için güvenmişimdir. Bu düşünce nihayet geminin ışıkları aydınlanmadan hemen önce aklına gelmişti. Bu fikir ilişkiler hakkında bildiğini sandığı her şeye tamamen yabancıydı ama Taranov'un kollarında uyandığı andan itibaren onun yanında kendini rahat hissettiğini inkâr edemezdi.

Yeşil bir uzaylıyla kader arkadaşı mı? Bu kavram imkânsız görünüyordu ama yine de tamamen göz ardı edemiyordu. Belki de Taranov'a şüpheyile yaklaşmanın ve kaçındığı bazı soruları sormanın zamanı gelmişti.

Taranov'u mutfakta bir tavaya bakarken buldu, kuyruğu hâlâ sarkıktı. Kivi'yi çıplak göğsüne bir kumaş parçasıyla tutturmuştu ve kalbi tuhaf bir şekilde çarpmaya başladı.

"Merhaba," dedi sessizce.

Dönüp baktı ve Kivi onu görür görmez dişsiz kocaman bir gülümseme verdi. Bebeğin normal neşesi yerine gelmiş gibi idi ve Kivi'nin kalbi biraz daha eridi.

"Dün gece munchkin'i özledim."

"Onu tutmak ister misin?" Kumaş askıyı hızla çözdü ve bebeği ona uzattı.

Wendy yüzünü bebeğin yumuşak saçlarına gömerken Kivi mutlulukla mırıldandı. Kafasını kaldırdığında Taranov onu izliyordu.

"Ben de seni özledim," diye itiraf

etti. "Beni affedebilir misin?"

"Doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yaptığınıza inanıyorum."

"O kadar emin değilim. Bütün gece bu konuyu düşündüm ve acaba sadece çok istediğim için mi böyle düşünmemeye izin verdim diye merak ettim."

"Belki ben de istediğim için sorgulamadım."

"Gerçekten mi?" Adam ona doğru bir adım attı ama kadın elini kaldırdı.

"Bana sürekli söylediğin şeylerden biri de birbirimizi tanımamız gerektiğiydi. Ama sadece bu sır yüzünden kendini geri çekmiyordun, değil mi?"

"Sana yalan söylemek istemedim."

"Sana inanıyorum, ama daha fazlası vardı, değil mi?"

"Belki de." O ve Kivi izlerken mutfağın kısa boyunda volta atmaya başladı. "Kuluçka makinelerini gördüğümde neler hissettiğimi sana anlatmıştım. Sonuç olarak nasıl ayrıldığımı."

"Evet." Hatırladıkça kalbi sızlıyordu.

"Sanırım bunu yaptığımda bir parçamı kapattım. Asla bir e e ya da çocuğa sahip olamayaca ımı biliyordum, bu yüzden bir duvar  rd m ve bu özlemleri onun arkasına sakladım. Sen ve Kivi buradayken bile o duvarın bir parçası hala oradaydı çünkü gerçeği bilmiyordun."

"Peki ya  imdi?"

"Duvar gitti. Ben ikinize aitim - eğer bana sahip olursanız."

Evet, bir parçası ısrar etti

ama... "Daha fazla zamana

ihtiyacım var."

"Anlıyorum." Tereddüt etti. "Ayrı zaman mı, birlikte zaman mı?"

"Devriye memurunun bizi arayaca ını s ylemi tiniz, değil mi?"

Hevesle ba ını salladı.

"O zaman sanırım birlikte olsak daha iyi olur."

Yüzünden rahatlamı  bir gülümseme geçti ve kendini ona karşılık verirken buldu. Kendini kandırıyor muydu? Onunla birlikte olmak istemediği bir zaman olacak mıydı? Ama şimdilik yakın geleceği düşünmek yeterliydi.

"Bir sorum daha var."

"Sormak istediğiniz her şeye cevap vereceğim."

"Dün gece beni e in olarak kabul etmediğini s ylemi tin. Bu ne anlama geliyor?"

Onun yanına geldi ve kuyruğu beline dolandı. O ana kadar aralarındaki bu basit fiziksel bağlantıyı ne kadar  zledi ini fark etmemişti. Sonra ağzını kulağına e di, sıcak nefesi teninde bir zevk ürpertisi yarattı.

"Seni sahiplendiğimde, sikim tamamen tatlı küçük amına gömülecek. Düğümüm genişleyecek ve bizi birbirimize kilitleyecek ve sen gerçekten benim olacaksın."

Klitorisi heyecanlı küçük bir nabız atışı yaparken daha güçlü bir ürperti teninde kayıyordu. Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve tavasına geri döndü.

Ne zaman dedi, eğer değil, diye düşündü ve gülümsedi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Tillich İki belirdi ve onlar alçaldıkça giderek büyüdü. Yüzey büyük ölçüde okyanusla kaplıydı.

Uzaydan gördüğü Dünya resimlerindeki okyanustan birkaç ton daha koyu, derin, canlı bir maviydi. Kara kütleleri yüzeye dağılmıştı - ya çok büyük adalar ya da çok küçük kıtalar, yüzeyleri yeşilin çeşitli tonlarında bitki örtüsüyle kaplıydı. En azından buradan güzel bir yer gibi görünüyordu.

"Burada kim yaşıyor?" Wendy sordu. O ve Kivi iniş için köprüde Taranov'a katılmışlardı.

"Tillich. Amfibik bir ırktır, tıpkı sizin kurbağalarınız gibi," diye ekledi kuru bir sesle. "Karada ve denizde eşit derecede evleri var."

"Onlar da Kızıl Ölüm'den etkilendiler mi?"

Başını iki yana salladı. "Şanslılarmış. Sadece hafifçe dokunulmuşlar."

"Nedenmiş o?"

"Kimse bilmiyor. Tillich gezegeni kilitledi ama diğer sistemler de bunu denedi ve hiçbir fark yaratmadı. Yıldızlararası ticarete ancak on yıl kadar önce yeniden açıldılar."

Daha büyük adalardan birine doğru yöneldi ve Kivi kollarına gömülmüş halde öne doğru eğildi.

Ada uzun ve neredeyse oval bir şekle sahipti ve ortasında bir sıra dağ vardı. Gemi iniş sahasındaki yerine yerleşmeden önce parlak renkli bir kasabaya göz attı.

"Evdeyiz," dedi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Yani, ben ."

"Gerçekten eve dönüyormuş gibi hissediyor musun?" diye sordu, önceki konuşmalarını hatırlayarak.

Doğrudan kızın gözlerinin içine baktı, siyah ve niyetli gözleri. "Biliyorum çünkü sen ve Kivi burada benimlesiniz. Aynı şekilde hissedip hissetmediğinizden emin olmadığınızı anlıyorum ama duygularımı saklamak istemiyorum."

Başını sallarken boğazında bir yumru belirdi. "Anlıyorum."

Kivi neşeyle mırıldanırken onun ayağa kalkmasına yardım etti, sonra çıkışa doğru ilerlerken kolunu ve kuyruğunu onun etrafında tuttu. Kız itiraz etmedi. Her şeye rağmen onun varlığı onu rahatlatıyordu.

Geminin alt kısmından uzanan iniş rampasına çıktılar ve kadın manzarayı seyretmek için orada durdu. Uzay limanı şehrin kıyısındaydı ama denizin üzerinden aşağıya bakıyordu.

-Uzaklara doğru uzanan, mavi ve morun bin bir tonuyla parıldayan bir deniz. Ilık esinti, her deniz havası gibi tuzlu bir tada sahipti ama aynı zamanda egzotik baharatlar da taşıyordu ve etrafını sararken derin bir nefes aldı.

O kadar hızlı inmişlerdi ki kasabaya iyice bakmayı başaramamıştı. Nedense palmiye kulübelerde yaşayan kurbağa adamlar bulmayı ummuştu. Bunun yerine, uzay üssünden denize doğru uzanan kasaba İtalya kıyılarında bir ev gibi görünebilirdi. Canlı renklere sahip binalar balkonlar ve avlularla süslenmişti ve baktığı her yerde bol miktarda çiçek vardı.

"Bu çok güzel."

"Beğenmene çok sevindim." Ona gülümsedi. "Curall'ın dediğine göre ilginç olacak kadar büyük ama bir o kadar da küçükmüş.

kaybold

u."

"Curall?"

"O bizim aşçımız ve levazım subayımızdır," diye cevap verdi ona rampadan inerken ve kasabaya doğru yol alırken. "Biraz huysuz görünebilir ama iyi bir kalbi vardır."

"Belki de bana mürettebatının geri kalanı hakkında daha fazla bilgi vermelisin," dedi pazar yerinde yürürlerken, hepsiyle tanıştığı için aniden gerilmişti.

"Belki de kendi fikirlerinizi oluşturmanıza izin vermeliyim." "Bu kulağa hiç de uğursuz gelmiyor."

Sözlerine rağmen, onun kendisiyle dalga geçtiğinden şüpheleniyordu ama pazar dikkatini dağıtmıştı. Sergilenen eşyaların çoğu ona yabancıydı ama sanki daha önce benzer bir yerde bulunmuş gibi bir aşinalık vardı. Anı, sinir bozucu bir şekilde ulaşamayacağı bir yerde asılı duruyordu. Hatırlamaya o kadar konsantre olmuştu ki, önündeki küçük çocuğu ona çarpma kadar fark etmedi.

"Aman Tanrım, özür dilerim. Yaralandın mı?"

Çocuk ona doğru sıırttı. Belli ki Taranov'un tarif ettiği Tillichi'lerden biriydi. Uzun beyaz saçları ve aynı derecede beyaz bir teni vardı, ancak şu anda bir kir tabakasının altında gizlenmişti ve çıplak kolları boyunca ve bacaklarının arkasından aşağı doğru yüzgeç benzeri bir saçak uzanıyordu.

"Ben iyiyim, hanımefendi. Ama bana elmamı düşürttünüz ve oldukça açım."

Adam kocaman mor gözlerini kırıştıtararak ona baktı. Taranov'un sözlerine nüfuz etmeden önce göz zarlarının açılıp kapanmasını hayranlıkla izledi. Taranov'a döndüğünde onu kaşlarını çatmış, sert bir yüz ifadesiyle çocuğa bakarken buldu.

"Kuralları biliyorsun Pietr, teslim et ve eğer gerçekten açsan git ve Curall'ı bul. Seni besleyeceğini biliyorsun."

Çocuk neşeyle sıırttı, sonra Taranov'un kemerindeki küçük iletişim cihazını uzattı. Kız onun cihazı aldığını fark etmemişti bile.

"neden aldın?" diye sordu nazikçe.

Ona acıyan bir bakış attı. "Yiyecek almak için tabii ki."

Taranov, "Pietr," diye uyardı ve çocuk omuz silkerek önceki neşeli ifadesine geri döndü.

"Bir grup denizci zar atma becerileriyle övünüyordu. Ben de oyuna katılayım dedim. Ama merak etme, kazığı bir yerde bulurum."

Taranov'un elinden kurtuldu ve kalabalığın arasına daldı. "Peşinden gitmen gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Neden?"

"Bırakın kumar oynamayı, tek başına dışarı çıkmak için bile çok genç."

"Beşiğinden elinde bir çift zarla çıktığından şüpheleniyorum.

-Ve muhtemelen doluydular," dedi Taranov kuru bir sesle, sonra yüzü yumuşadı. "Bu şekilde yaşamayı o seçiyor, Latiri. Evimde her zaman bir yemek ve yatak bulabileceğini biliyor ama bundan yararlanmayı pek tercih etmiyor. Kendi yolunu çizmeyi tercih ediyor."

"Çalarak mı?"

"Aslında benden bir şey çalmaya çalışmıyordu, sadece yanına kâr kalıp kalmayacağını görmek istiyordu." Ona gülümsedi. "Henüz yapmadı."

"Ama okul ne olacak?" diye itiraz etti. "Eğitim alması gerekiyor."

Eğitim almak zorundasın. Bu sözler tuhaf bir deja vu hissiyle aklına geldi. Annesi onu yatılı okula gönderirken bunu söylemişti. Kendisinin de bir zamanlar

Pietr'in yaşındaydı. Güneşli pazar yerine, tepesindeki tenteleri dalgalandıran esintiye baktı ve onun daha iyi bir düzenlemesi olabileceğinden şüphelendi. Ama yine de...

"En azından okuma yazma biliyor mu?" diye sordu yolculuğa devam ederlerken.

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha hızlı hesap yapabildiği."

Bu onu şaşırtmadı. O parlak mor gözlerdeki zekâyı görmüştü.

"Acaba onu ilginç bir kitapla ikna edebilir miyim?" dedi düşünceli bir şekilde, sonra küfretti. "Lanet olsun. Ne düşünüyorum ben? Burada da okuyup yazamıyorum."

"Eğer öğrenmek istersen, sana öğretmekten büyük mutluluk duyarım."

"Elbette öğrenmek istiyorum, ama belki ikimize de öğretebilirsin?"

Adam başını salladı ama kız onun dudaklarının kıvrıldığını gördü.

Artık pazar yerinden ayrılmışlardı ve limanın önündeki Arnavut kaldırımli caddede yürüyorlardı. Cadde boyunca daha fazla Tillichî koşturuyor, diğer uzaylılar da dağınık bir şekilde yürüyordu. Elbette o da bu gezegende en az kendisine doğru yürüyen iki turuncu kürklü erkek kadar uzaylı sayılırdı.

"Burası bizim evimiz," dedi Taranov, onu düşüncelerinden uzaklaştırarak ve o da şaşkınlıkla büyük pembe binaya baktı.

"Çok büyük."

"Alt kısım çoğunlukla depo," dedi, binanın ortasından geçen bir geçide açılan demir bir kapıyı açarak. "Toolit burada yaşıyor, her şeye göz kulak olmayı seviyor. Curall'ın odaları da burada, mutfağına yakın."

Geçidin en ucunda, yemyeşil ekilmiş bir avlu görebiliyordu ama adam onu bunun yerine bir dizi iç merdivenden yukarı çıkardı. Merdivenler binanın derinliğine yayılan bir başka açık hava koridorunda son buluyordu.

"Nibra ve Slighton'ın bu tarafta odaları var," dedi ve sağa dönüp bir çift kapıyı açmadan önce geçidin diğer tarafını işaret etti. "Bunlar da bizim odalarımız."

Kapılar rahat bir yaşam alanına açılıyordu. Daha fazla kapı, yaşam alanını evin ön tarafında sokağa bakan bir ofis gibi görünen bölümden ayırıyordu. Yaşam alanının diğer tarafında, aşağıdaki avluya bakan bir balkonlu olan geniş bir yemek odası vardı. Bir başka merdiven seti üçüncü kata çıkıyordu. Burası alt katlardan geriye çekilmişti ve yemyeşil ekilmiş bir çatı güvertesiyle çevriliydi.

Ona evin arka tarafındaki küçük yatak odasını, ardından büyük bir banyo odasını ve son olarak da okyanusa bakan kendi odasını gösterdi. Bir an durup beyaz duvarlara ve sade ahşap mobilyalara baktı. Tıpkı gemide olduğu gibi, burada da hiçbir kişisel eşya yoktu - içinde yaşayan erkeğe dair hiçbir ipucu yoktu.

Gerçekten de hiçbir yerde kendini evinde hissetmiyor, diye düşündü üzüntüyle.

"Sen ve Kivi bu odayı alacaksınız elbette," dedi. "Ben küçük yatak odasında uyuyacağım."

İçini çekti ve ona döndü. "İstediğin bu mu?" "Öyle olmadığını biliyorsun."

"Düşünüyordum da," dedi yavaşça. "Ben... Keşke birlikte olmamız gerektiğinden senin kadar emin olabilseydim."

"Anlıyorum. Bunu kastetmedim-"

Adam arkasını dönmeye başladı ve kadın elini onun koluna koydu. Bu ilkti zaman o vardı dokundu onu gönüllü olarak beri ve önceki

Akşam oldu ve kuyruğu hemen onun beline dolandı. Ona bakarken kuyruğunu kavradı.

"Hâlâ o kadar emin değilim ama... olmak istiyorum.

Denemek istiyorum." "Denemek mi?"

Tanrım, neden bu kadar zordu?

"Eşiniz olmaya çalışmak. Bir aile olmak için." Şimdi göğsünde uyuyan Kivi'ye baktı ve kalbi sızladı. "Sanırım ikimize de ihtiyacı var."

"Çocuk için en iyisi bu olur," diye kabul etti, sesi garip bir şekilde sertti.

Tekrar başını kaldırdığında, yüzündeki acıyı gizleyemeden gördü ve ifadesini nasıl yorumladığını anladı.

"Anlamıyorsunuz. Bu sadece onun iyiliği için değil. Ben de seninle birlikte olmak istiyorum. Bir yanımda bunun çılgınca olduğunu düşünüyor ama bir yanımda bunun doğru olduğunu hissediyor ve dinlemek istediğim yanımda bu. Deneyebilir miyiz? Lütfen?"

Kivi'yi vücutlarının arasında ezmeye dikkat ederek onu nazikçe kendine doğru çekti.

"Sana daha önce de söyledim, istemene gerek yok. İhtiyacın olan bir şey varsa - istediğin herhangi bir şey - sana sağlamak için elimden geleni yapacağım."

Başını yavaşça onunkine doğru indirdi ve bunu yaparken yüzünü izledi. Kız onunla yarı yolda buluşmak için parmak uçlarında yükseldiğinde, adam inledi ve kızın ağzını kendi ağzıyla kapattı. Dudakları birbirine değdiği anda içini bir inanç duygusu kapladı. Doğru kararı verdiğinden emindi.

arzu alevlendikçe öpüşme tırmanmaya başladığında, hâlâ bebeğe dikkat ederek ona doğru eğildi. Tam Kivi'yi nereye koyabileceğini düşünüyordu ki aşağıdan sert bir ses seslendi.

"Kaptan? Yukarıda ?"

Taranov başını kaldırdı ve ona acıklı bir gülümseme verdi. "Curall'ın evde olduğumu bileceğini tahmin . Sanırım bu görüşmeyi aradan çıkarsak iyi olacak. Ama konuşmamıza daha sonra devam etmeyi dört gözle bekliyorum."

O da gülümsedi ve adamın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Ben de öyle. Şimdi gidip tanışma faslını gerçekleştirelim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

A Taranov Latiri'yi merdivenlerden aşağı indirirken kalbi mutlulukla çarpıyordu. Onun eşi olmayı denemeye istekliydi. Daha önce Onu affedeceğini ummaya cesaret edemiyordu ama güvenini ödüllendirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Curall merdivenlerin dibinde bekliyordu. Tillich'i'di, zayıftı ve yaşlılıktan yıpranmıştı ve Latiri'yi yanında görünce kaşlarını çattı. Şüpheli kaşlarını görmezden geldi, onu tanıştırırken sesi gurur doluydu.

"Curall, bu benim arkadaşım. Wendy. Ve çocuğumuz, Kivi."

Curall iki parlak mor gözüyle onu inceledi, bakışları yaşına rağmen hâlâ keskindi.

"Eşin mi? Ne tür bir aptalca konuş-" Latiri'nin yüzüne bakarken sözünü kesti. "Bir insan mı? Bir insanla mı çiftleştin?"

Eşi meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve gözlerini

Curall'a dikti. "İnsan olmanın yanlış bir tarafı mı var?"

Curall, "Başına ödül konmasına aldırılmazsan tabii," diye mırıldandı ve ona ters ters baktı. "İnsan ticaretinin yasadışı olduğunu bilmiyor musun?"

Curall'ın onun türünü tanımasına şaşdırmamıştı -yaşlı adam limandan geçen her dedikoduyu duymuştu- ama bu varsayım hoşuna gitmemişti.

"Tabii ki onun için takas yapmadım."

"Beni o kurtardı," dedi Latiri öfkeyle. "Onu bu kadar aşağılık bir şey yapmayacağını bilecek kadar iyi tanımıyor musun?"

Onu savunması kalbini ısıttı ve kendi öfkesini yatıştırdı. Tamamen geri çekilmiş görünen Curall'a bir kaşını kaldırdı, sonra yaşlı adamın gerçekten başını eğmesini şaşkınlıkla izledi.

"Haklısın. Daha iyi bilmeliydim. Üzgünüm evlat," mırıldandı Taranov'a doğru.

"Bunun alışılmadık bir durum olduğunu

anlıyorum." "Kesinlikle öyle."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Curall ve Latiri neredeyse aynı anda konuştular. Kadın güldü ve yaşlı adam meydan okurcasına burnunu çekmeden önce yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi.

"Sanırım açsın."

Bu bir soru değildi ve Taranov tartışmaktan daha iyisini biliyordu. Latiri'nin de bildiğinden şüpheleniyordu çünkü Latiri sadece ona bakıp omuz silkti ve yaşlı adamın ayak izlerini takip etti.

Zemin kattaki mutfak avluya bakıyordu ve tartışmasız Curall'ın alanı olmasına rağmen Taranov'un en sevdiği yerlerden biriydi. Latiri'yi büyük ahşap masaya oturttu, ardından bebeğin gözleri açıldığında Kivi'ye uzandı.

"Bırak onu ben alayım. Yakında acıkacak."

Curall ocaktaki pozisyonundan kaşlarını çatarak ona

baktı. "Kız kaç yaşında?"

Latiri ona panikle baktı ama o güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdi. Curall'ın onlara ihanet edeceği konusunda hiçbir endişesi yoktu.

"Bilmiyoruz."

"Hmph." Yaşlı adam yaklaştı ve bebeğe baktı. Kivi gözlerini kocaman açarak ona bakarken Curall boğumlu parmağını nazikçe diş etlerinde gezdirdi. "Henüz dişi yok. Mısır gevreği deneyeceğim."

Latiri ona bir kez daha endişeli bir bakış fırlattı. "Yeterince büyük olduğundan emin misin?"

", değil mi?" Kadın itiraz etmek için ağzını açtığı anda, yaşlı adam ona sırıttı. "Merak etme. Ne yaptığımı biliyorum. Ama muhtemelen ortalık karışacak," diye ekledi ocağa dönerken.

Curall her iki konuda da haklı olduğunu kanıtladı. Kivi'nin mısır gevreğini sevdiği belliydi ve küçük kaşıktan nasıl emeceğini çabucak öğrendi, ancak hevesine rağmen -ya da belki de bu yüzden- kendini, onu ve mutfağın yarısını mısır gevreği parçacıklarıyla kapladı.

Curall masayı silmeye başlarken, "Dağınık olacağını söylemiştim," diye kıkırdadı. "Üstünü değiştirse iyi olur."

Latiri ayağa kalkmaya başlayarak, "Gelip sana yardım edeceğim," dedi.

"Sen yerine otur, küçük hanım. Eminim çocuk bununla başa çıkabilir, değil mi?"

Bu açıkça geçmek istediği bir sınavdı.

"Eminim yapabilirim," dedi hissettiğinden daha fazla güvenle, sonra Latiri'ye baktı. "Sen burada kal ve dinlen."

Merdivenleri yarılayana kadar onu terk etmenin bir hata olup olmadığını merak etmedi. Curall'a tamamen güvenmesine rağmen, yaşlı adamın ona bazı sorular sormak üzere olduğundan şüpheleniyordu. Kivi'nin banyosunda acele etmek için elinden geleni yaptı ama son günlerde kazandığı deneyime rağmen yine de sıırıslıkam oldu. Üstünü değiştirdikten sonra ikisi de

Temiz ve kuru bir şekilde, bebekle birlikte aceleyle merdivenlerden indi ve mutfaktan gelen kahkahaları duyunca rahatladı. İçeri girdiğinde Latiri'yi bir fincan sıvıyı yudumlarken buldu, yüzünde kendinden geçmiş bir ifade vardı.

"Curall buna serja diyor ama tadı neredeyse kahve gibi."

"Kahve mi?"

"Tanrıların nektarı," dedi kararlılıkla ve Curall'a şaşkın bir bakış attı.

Yaşlı adam omuz silkti. "Bu sadece dağların eteklerindeki ağaçlarda yetişen meyvelerden bir içecek."

Dikkatli bir şekilde kokladı ama kokuyu de çekici bulmadı. Yine de, eşi bundan hoşlandığı sürece mutluydu.

"Bunu sağladığınız için teşekkür ederim."

Curall yine omuz silkti. "Tatlandırıcı olarak kullanmayı deniyordum."

Latiri düşünceli bir ifadeyle, "Şekerle karıştırıp tatlılarda kullanabilirsiniz," dedi ve ardından ikisine de alaycı bir gülümseme verdi. "Gerçi ayrıntıları bilmiyorum. Çok iyi bir aşçı olduğumu sanmıyorum."

Onun şaşkınlığını görmüş olmalı ki, "Curall'a hafızamla ilgili sorunlar yaşadığımı söyledim," diye ekledi.

"Bunu mürettebatımızdan saklamak için bir neden göremiyorum, ancak başka kimseye de söylemem."

Curall homurdandı. "O aptal değil,

evlat." "Ben-" demek istemedim.

Latiri gülümsedi at onu. "I Biliyorum sen
yapmadı. O sadece bir yaşlı baş belası."

Curall kıkırdadı ve kaşığı ona doğru salladı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun küçük hanım, yoksa sana serja meyvesi falan kalmaz."

"O zaman az önce söylediğim her şeyi geri alıyorum. Siz bilge ve bağışlayıcı bir büyüğümüzsünüz."

İkisi de güldü ve Taranov rahatladı... ailesini mutlu görmekten mutluydu.

Kivi kollarında zıplayarak Latiri'ye uzandı ve o da bebeğin üzerinde mırıldanmasını izlerken gülümseyerek onu etti. Curall gelip onun yanında durdu.

"Çok şanslısın evlat," dedi usulca. "İkisini de elinde tutuyorsun."

"Tutmaya niyetliyim."

Ekibin geri kalanı ortalıkta yoktu, bu yüzden dördü birlikte evin arkasındaki avluda akşam yemeği yediler.

Latiri etrafındaki bitki ve çiçek bolluğuna bakarak, "Burası çok güzel," dedi. "Sanırım çiçek yetiştirmeye çalıştım ama onlara bakacak zamanım olmadı."

Yüzünde kederli bir ifade belirdi ve kuyruğuyla elini okşadı.

"Belki de Toolit'e yardım etmek istersiniz? Tüm bunlardan o sorumlu."

"Onunla ne zaman tanışacağım? Ve mürettebatınızın geri kalanıyla?"

"Yarın. Yumurtlama mevsiminin ilk günü ve herkes burada olacak." Tereddüt etti. "İlk gün çok kalabalık olmadan önce balıkçılara sık sık eşlik ederim. Gelmek ister misin?"

"Okyanusta bir gezi mi? Çok isterdim ama..." Kivi'ye baktı ve başını salladı. "Onu götürmenin iyi bir fikir olacağından emin değilim."

"Ben ona göz kulak olurum," diye gönüllü oldu Curall. "Ne?" diye sordu ikisi de dönüp ona baktıklarında. "Bir bebeğe nasıl bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Mısır gevreği konusunda haklıydı, ama...

"Uyanıkken kucağa alınması gerekiyor," dedi tereddütle. "Onu bulduğumda bir kuvözdeydi ve yalnız kalmaktan hoşlanmıyor."

Curall ona delici bakışlarından birini fırlattı ama onu sorgulamadı. Sadece başını salladı. "Ben hallederim."

Latiri'ye baktı ve onun kendisine baktığını gördü, yüz ifadesi yarı şüpheci, yarı heyecanlıydı.

Curall homurdanarak başını salladı ve kalkıp tabakları toplamaya başladı.

"Peki. Siz ikiniz gidip benim buna layık olup olmadığımı tartışın."

"Özür dilerim Curall," dedi Latiri ayağa fırlayıp ona yardım etmeye başlarken. "Sadece biz çok yeni ebeveynleriz. Sanırım bu bizi olması gerekenden daha gergin yapıyor."

Curall'ın yüzü yumuşadı. "Hayır. Anlıyorum. Eğer gitmeye karar verirsen, ona iyi bakacağıma hayatım üzerine yemin ederim. Ama burada onunla kalmak istersen, yok."

"Teşekkür ederim." Latiri uzanıp yaşlı adamın yıpranmış yanağını öptü ve Curall ilk kez ne diyeceğini bilemez hale geldi.

Masa boşalır boşalmaz Taranov ayağa kalktı ve eşiyle yalnız kalmak için duyduğu hevesi gizlemeye çalıştı.

"Sanırım bu ufaklığı yatırma vakti geldi." Kivi onun kollarında yarı uykulu bir haldeydi. "Bu sefer bana katılacak mısın?"

"Elbette," dedi Latiri hemen ve onun gözlerinde cevap niteliğinde bir sıcaklık gördü.

Curall'ın bilmiş bakışlarını görmezden gelerek onu mutfaktan çıkardı ve sadece sevdiği bal şarabından bir şişe kapacak kadar durdu.

"Belki de önce yardım etmeliyim," diye mırıldandı.

"Başka bir gece," dedi sertçe, kuyruğunu onun beline dolayarak. "Bu gece... sohbet zamanı."

"Tamam," diye kabul etti, sesi soluğu kesilmişti.

Odasına vardıklarında Kivi için bir yatakları olmadığını hatırladı. Gemide işe yarayan çekmece çözümünün bir gece daha işe yarayacağına karar verdi. Yarın ona gerçek bir yatak bulacaktı.

Birlikte çekmeceyi boşalttılar, iyice doldurduklarından emin oldular ve uyuyan bebeği içine yerleştirdiler. Bir an için ikisi de durup ona baktılar.

"Bir meleğe benziyor," diye fısıldadı Latiri.

"Bir melek mi?" Kelimenin tercümesi yok gibiydi. Çocuğun bir tanrı olduğunu mu ?

"Sadece çok tatlı ve masum görüldüğünü

kastetmiştim." "Ah, o zaman sen de bir meleksin."

Boğuk bir kahkaha attı ve onu uyuyan bebekten uzaklaştırdı.

"Bazen seni merak etsem de, bunların hiçbirisi olmadığımın oldukça eminim." Başını kaldırıp ona baktı, gözleri iri ve karanlıktı. "Bana karşı her zaman çok tatlı oldun."

"|-"

Onun itiraz etme girişimini bir kesti. "Bana tüm gerçeği anlatmaman dışında tabii. Ama davranışlarınız her zaman nazik ve korumacı oldu."

"Her zaman değil," diye homurdandı, elini kaldırıp göğsünü kavradı ve başparmağını meme ucunun baştan çıkarıcı tepesinde gezdirdi.

Nefesi kesildi. "Mmm. Bu da çok tatlı."

"Bu kelimenin düşündüğünüz anlama geldiğine inanmıyorum." Kavrayışını kasıtlı olarak biraz sıkılaştırdı, sadece onun soluk soluğa kalmasına ve gözlerinin ağırlaşmasına yetecek kadar.

"Belki de değil," diye kabul etti. "Bana nasıl *tatlı olmadığını* gösterecek misin? misin?"

Onu kucağına alıp yatağa taşırken, "Planım bu," diye güvence verdi.

Adam onu yere yatırdı ve kadın hemen ayağa kalktı. Adam itiraz edemeden, kız elbisesini başından çekerek vücudunu çırılçıplak bıraktı. Saat henüz erkendi -güneş henüz ufkun altına düşmemişti- ve vücudu batan güneşin alçak ışınlarında altın rengine parıldıyordu, o kadar güzeldi ki adamın nefesini kesmişti.

"şimdi," dedi baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle tekrar uzanırken. "Neden soyunup bana katılmıyorsun?"

İkinci bir davete ihtiyacı yoktu. Kıyafetlerini çıkarıp ona katıldığında, eli hemen ağrıyan sikine gitti.

"Ne kadar büyük olduğunu hayal ettiğimi düşünmeye başlamıştım," diye fısıldadı sert şaftını yavaşça yukarı ve aşağı okşarken. "Bir daha sana dokunmama gerçekten izin vermediğinden beri."

"Sürekli pişmanlık duydum," dedi ona. "Ama senden faydalanmak istemedim."

Ona gülümsedi ve yüzünde hiç öfke yoktu.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun? Güzel." Bir an duraksadı, parmakları hâlâ adamın zonklayan sikinde sihrini konuşturuyordu. "Bana sadece eşinin içinde gerçekten doruğa ulaşabileceğini söylemiştin. Bu daha önce hiç gerçek anlamda orgazm olmadığın anlamına mı geliyor?"

"Yapmadım." Nazik bir elini kızın yüzüne koydu. "Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sen bir mucizesin, Latiri'm."

"Sanırım sen de benim mucizem olabilirsin," diye fısıldadı ve onu bir öpücük için aşağı çekti.

Bundan sonra başka konuşma olmadı. Bunun yerine tüm dikkatini onu memnun etmeye odakladı. Onun hoşuna gittiğini öğrendiği hareketleri tekrarlamaya ve yenilerini bulmaya. Kulağının hemen altında onu soluk soluğa bırakan ve titreten bir yer keşfetti ve ağzının meme ucunun etrafındaki baskısını artırmanın uyluklarının arasındaki kaygan sıcaklığı artırdığını fark etti.

Orada en uzun zamanı geçirdi, yaladı ve tapındı, kuyruğu küçük girişini nazikçe gererken diliyle doruktan sonra doruğa çıkardı. Adam kadının hazır olduğuna karar verip üzerine çıktığında güneş tamamen batmıştı. Tek lambanın loş ışığında ona baktı, yüzü kızarmıştı ve adam sikini girişine sokarken gözleri kararmıştı.

"Hazır mısın, dostum?"

"Oh, evet, Taranov."

Yavaşça kadının vücudunun dar sınırlarına doğru ilerlerken, titremeye başladı. Bunu yaşayacağını, böylesine mükemmel bir dişi bulacağını hiç düşünmemişti. Omurgasından aşağı elektrik akmaya başladı, vücudu zaten doruğun eşiğindeydi ama bu anı aceleye getirmeyi reddetti. Dişlerini sıktı ve yavaşça, dikkatlice daha derine doğru ilerledi. Onu hazırlama çabalarına rağmen, kadın inanılmaz derecede sıkıydı. Tereddüt etti ama kadın bacaklarını kalçalarına doladı ve yumuşak çığlıklarla onu teşvik etti. Sadece fiziksel bir deneyimin bu kadar aşkın olabileceğini hiç fark etmemişti.

Vücuduna tamamen yerleştiğinde titriyordu, kasları gergin teller gibi kontrolünün altında titriyordu. Gözleri kapalıydı, içine girerken nefesi hızlı hızlı kesiliyordu ama şimdi açtı ve ona baktı.

"Hiç bu kadar dolu, bu kadar eksiksiz hissettiğimi sanmıyorum. Ve bunun nedeni hafıza kaybım değil. Asla sen olmadığın için."

Kısıtlaması ortadan kalktı ve kalçaları ileri doğru sarsıldı, geri çekilmeden önce imkansız bir inç daha kazandı, sadece tekrar tekrar itti, hisler vücudunu ezdi. Bacakları onun etrafında , minik tırnakları onu yaladığında yaptıkları gibi omuzlarına battı ve sonra onun doruğa ulaştığını hissetti, mükemmel küçük amcığının onu uzun titreşimli dalgalar halinde sıkıldığını hissetti. Elinde tutmayı başardığı küçük kontrol parçası yok oldu ve düğümü genişleyip onları birbirine kilitleyene kadar körü körüne daldı ve tohumu nihayet, nihayet bir sıvı ısı akıntısıyla patladı.

Yana doğru yuvarlandı, vücutları hâlâ birbirine kilitliydi, düğümü içinde genişlerken ikinci bir kasılma dalgasının onu sardığının belli belirsiz farkındaydı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "İçimde düğümleneceğini söylediğinde ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Kendisini, içini dolduran zevk sisinin içinden düşünmeye zorladı.

"Tatsız mı?"

"Tanrım, hayır. Sadece beklenmedik ve... yoğun." Kadın titreyerek birleşen bedenlerinde dalgalanmalar yarattı ve adamın nefesi kesildi. "Ne kadar sürüyor?"

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Bitmesi için hazır mısınız?" "Hiç de değil."

Kadının kanalının deneysel olarak onun etrafında sıkılaştığını hissetti ve inledi.

"Sen bunu yapmaya devam ettiğin sürece benim de büyümeye devam edeceğimden şüpheleniyorum."

"Kulağa umut verici geliyor," diye fısıldadı.

Şaşıran adam başını kaldırıp ona baktı ve kadın ona alaycı bir gülümseme verdi. Ah, eşi oynamak istiyordu, değil mi? O zaman buna mecbur kalacaktı.

Kuyruğunu vücutlarının arasından geçirdi ve onun küçük zevk yumrusunu buldu. Adam nazikçe etrafında dolandırken kadın titredi ve adam gülümsedi. Oh, evet, onu kesinlikle memnun edecekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

W endy, Taranov'un ağzı göğsünde ve kuyruğu klitorisini hafifçe okşarken uyandı. Mmm. Güne başlamak için ne harika bir yol. O Elini başının üzerinde gezdirdi, tenini kaplayan küçük yumrular parmaklarını kızdırıyordu. Hissettiklerine bayılıyordu, özellikle de sikini kaplayanlara.

ne kadar dili de oldukça harika olsa da, meme ucunun etrafını sararken mutlu bir şekilde düşündü. Ama sonra kuyruğu kızın girişini yokladı ve kız irkildi. Adam hemen durdu ve başını kaldırdı.

"Bir sorun mu var, Latiri?"

"Sanırım dün gece biraz abartmış olabiliriz."

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Seni incittim mi?"

"Hiç de değil," dedi kararlı bir şekilde. "Her zevk aldım. Ama tekrar denemeden önce biraz beklememiz gerekebilir -çok kısa bir süre-."

Adam hâlâ kuşkulu görünüyordu, bu yüzden kadın uzandı ve parmaklarını adamın shaftı boyunca gezdirdi. "Ama başka alternatifler de var..."

Adam onun önerisine beklediği kadar çabuk atlamadı ve kadın onun da biraz kızgın olup olmadığını merak etti. Zamanlarının çoğunu

Geceyi birlikte geçirdikten sonra. Ama sonra yavaşça elini itti. Ya da belki de yapmadı.

Ancak önerisini yerine getiremeden, ikisi de Kivi'nin yumuşak iniltisini duydu.

"Bebeği beslemek gibi," dedi gülümseyerek.

O da ona karşılık verdi ve Kivi'yi almaya gitmeden önce dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. Ona bebeği ve biberonu verdi, sonra da kızlarını beslerken yanına oturdu.

"Az önce gece boyunca uyuduğunu fark ettim," dedi bebeğin yemesini izlerken.

"Hmm. Belki de mısır gevreğidir - onu mamadan daha çok doyurmuştur." Beklenmedik bir hüznü kapladı içini. "Ya da belki sadece büyüyor."

"O sadece bir bebek," diye itiraz etti.

"Bebekler büyür. Ama en azından biz bunu görmek için burada ."

Onun gerildiğini hissetti ve gözlerini yüzünde bulmak için

başını kaldırdı. "Biz mi?"

"Evet, *biz*," dedi kararlı bir şekilde.

"Eşim," diye fısıldadı, onu öpmek için bebeğin başının üzerine eğildi.

Hâlâ kelimeleri söylemeye cesaret edemiyordu ama öpücüğünün henüz söyleyemediği şeyi ifade etmesini umarak onu öptü.

Kahvaltı için Curall'a katılmak üzere aşağı indiklerinde hâlâ gülümsüyordu. Vücudu biraz ağrıyordu ama çok ama çok memnundu. Taranov umduğu her şey ve daha fazlası olmuştu. Ve o düşünm. Hatırladıkça klitorisini heyecanla titriyordu. *Hiçbir insan erkeği bununla kıyaslanamaz*, diye düşündü, sonra kaşlarını çatı. Bunun bir önemi yoktu. Dünya'ya dönmenin bir yolu yoktu.

Umursamamak şaşırtıcı derecede kolaydı ve hafıza kaybı da artık o kadar önemli görünmüyordu. Hatırlamak istemediğinden değil, geçmişe bakmanın bir anlamı olmadığına karar verdiğinden. Şu andan itibaren, Taranov ve Kivi ile birlikte inşa etmekte olduğu geleceğe ve bugüne odaklanmak niyetindeydi.

Bebek ona baktı ve sanki onaylıyormuş gibi guruladı ve o da güldü. Taranov ona sorgulayan bir bakış attı ama o başını salladı.

"Önemli bir şey değil. Sadece mutluyum."

"Ben de öyleyim," dedi ciddiyetle. "Hayal etmeye bile cesaret edemediğim kadar mutluyum."

Onu şaşırtıcı bir hızla tatlıdan tutkuya dönüşen bir öpücükle ödüllendirdi.

"Vay, vay. Curall bir eş bulduğunu söyledi ama ben ona inanmadım."

Ses alçak ve hafif alaycıydı ve başını kaldırdığında kedi benzeri bir uzaylının duvara yaslanmış onları incelediğini gördü. Önü açık, tam kollu beyaz bir gömlek, dar siyah bir pantolon ve parlak, diz üstü siyah çizmelerle gösterişli bir şekilde giyinmişti.

Tek ihtiyacı olan tüylü bir şapka, zaman Çizmeli Kedi olabilir, diye düşündü kıkırdamamaya çalışarak.

"Granthar beni kutsadı," diye kabul etti Taranov. "Wendy, bu Slighton. Mühendisimiz ve sıhhiyecimiz."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Kıyafetine kuşkulu bir bakış attı. "Gerçekten sıhhiyeci misin?"

Slighton güldü ve ona güzel bir selam verdi.

"Hizmetinizdeyim. Muayene olmak ister misiniz?"

Onun şaka yaptığından emindi ama Taranov gerildi ve hırladı.

"Yardımaınıza ihtiyacı yok."

Ona katılmaya meyilli da, eğer o gerçekten bir doktorsa...

"Bu tam olarak doğru olmayabilir. Amnezi hakkında ne biliyorsun?"

Slighton doğruldu, yüzü ciddileşti. "Neden? Hafızanızda boşluklar mı var?"

". Sanki kendim hakkında bir şeyler biliyorum ama çok fazla gerçek anım ."

"Başını mı çarptın?"

"Sanmıyorum."

Taranov, "Gemideki tıbbi ünite herhangi bir kafa travması belirtisi göstermedi," dedi. "Ama insanlar için programlanmamış."

"İnsan mı?" Slighton'ın sesinde tuhaf bir ton vardı ve bakışları keskinleşti. "Kaçırıldın mı?"

İşte yine o kelime. Titremesini gizlemek ve sakince cevap vermek için elinden geleni yaptı.

"Evet, ancak ne zaman ve nasıl olduğundan emin değilim."

"Kuzenim Rafalo'nun insanlarla biraz deneyimi var," dedi yavaşça.

Bu Sesli daha ziyade Uğursuz, ama
Görünüşe göre o gördüm yüzündeki
endişeyi fark etti çünkü başını salladı.

"Öyle değil. Biriyle çiftleşti ve bir dizi kurtarma görevi gerçekleştirdi." Taranov'a bir kez daha baktı. "Bu durumda bunun gerekli olmadığını varsayıyorum?"

Ses tonu yine hafifçe alaycıydı ama altında yatan ciddiyet gerçekten endişeli olduğunu gösteriyordu.

Taranov tekrar gerildi ama bu kez onun cevap vermesini bekledi.

"Hayır," dedi kadın yumuşak bir sesle. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Güzel." Slighton'ın kuyruğu düşünceli bir şekilde kıvrıldı. "Rafalo'nun insan anatomisi üzerine ne kadar tıbbi kaydı varsa indireceğim."

Taranov hemen, "Kimsenin onun burada olduğunu bilmesini istemiyorum," dedi ama Slighton elini umursamaz bir şekilde salladı.

"Lütfen. Ben sağduyunun ruhuyum. Kayıtları aldıktan sonra sizi tekrar tarayabilir ve beyin hasarı olmadığını teyit edebiliriz."

"Ama eğer bir yaralanma değilse, neden hatırlayamıyorum?"

Çenesini ovuşturdu. "Birkaç farklı nedenden dolayı olabilir. Belki şok ya da travma. Ya da muhtemelen farmakolojik olabilir."

Son kelimeyle ilgili bir şey bir anıyı tetiklemeye başladı, ama o bunu kavrayamadan ikinci bir erkek içeri girdi.

"Slighton kahvaltıya benden önce mi indi? Çok ama çok geç kalmış olmalıyım," dedi neşeye ve Slighton ona alaycı bir şekilde tısladı.

Taranov güldü. "Wendy, bu Nibra. Kendisi pilot ve benim ikinci komutanım."

Nibra kısa boylu ve tıknazdı, soluk mavi pulları ve kocaman lavanta rengi gözleri vardı. Oldukça dar gri bir tulum giyiyordu ve ona dostça bir gülümseme verdi. Ondan hemen hoşlanmıştı.

"Her ne kadar ilk olduğunu düşünmeyi sevse de," diye ekledi Slighton küçümseyerek. Alaycı tonuna rağmen Nibra'ya gülümsedi ve Wendy iki erkeğin açıkça arkadaş olduğunu fark etti.

İki erkek birbirlerine laf atmaya devam etti ama Taranov ikisini de görmezden gelerek onu mutfığa götürdü. Toolit çoktan masaya oturmuştu. Nedense bahçıvanın küçük, yaşlı bir adam olmasını beklemişti. Oysa Taranov'dan bile iri, kaslı, soluk yeşil tenli ve kısa koyu yeşil saçlı bir erkekti. Onu selamlamak için ayağa kalktığı anda, vücudu ona doğru uzanıyordu ve bir an için donakaldı, ama sonra ona utangaç bir bakış attı ve başını eğdi. Birdenbire onun, yasaklayıcı görünüşünün gösterdiğinden çok daha genç olduğundan şüphelendi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı, sesi derin bir hırıltıya dönüşmüştü.

"Ben çok memnun için tanışmak sen Ben de. I
anlamak o Bu güzel bahçeden sen sorumlusun."

Elmacık kemiklerinin üzerinde daha koyu bir yeşil

belirdi. "Bitkileri severim," dedi usulca.

"Ben de istiyorum." Kivi guruldadı ve o da güldü. "Sanırım bebek de
öyle. Belki bize bahçeyi gezdirip bitkiler hakkında bilgi verebilirsin?"

Taranovun itiraz etmesini bekliyordu ama o sadece gülümsemekle
yetindi. İtiraz eden Curall oldu.

"Kahvaltıdan sonraya kadar olmaz," diye emretti. "Şimdi

oturun." Hepsi itaat etti.

Diğerleri onu da sohbeta dahil etmek için çaba sarf etse de kimse
ona geçmişî hakkında soru sormadı. Bunun yerine yumurtlama
mevsimi ve Taranov'un keşfettiği ticaret yolları hakkında konuştular.
Hepsinin birbiriyle rahat olduğu belliydi ve büyük mutfakta onları
dinlerken kendini şaşırtıcı derecede rahat hissetti.

*Hayır, diye tekrar düşündü. Geçmişimi bilmeme gerek yok.
Geleceğin bana çok uygun olacağını düşünüyorum.*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

(Taranov mutfağında etrafına bakınırken içini bir memnuniyet kapladı. Slighton ve Nibra her zamanki gibi tartışıyorlardı. Her ne kadar her ikisinin de

Erkek diğeri için canını verirdi, sözlü savaşlarından zevk alırlardı. Latiri, Toolit'i bahçesi hakkında daha fazla konuşması için ikna ediyordu ve utangaç erkek de karşılık vermeye başlamıştı. Curall, Kivi'yi almış ve onu besliyordu - Taranov'un önceki gün başardığından çok daha ustaca.

Yaşlı adam bunu yapmayı ne zaman öğrenmişti, merak etti. Curall geçmişinden hiç bahsetmemişti ve Taranov da ona hiç sormamıştı. Bu nedenle Slighton ya da Nibra'nın geçmişi hakkında da çok az şey biliyordu. Toolit'in krediler için savaşmak zorunda kaldığını biliyordu ama bunun tek nedeni Taranov'un onu orada bulması ve gemide güvenlik olarak alternatif bir pozisyon önermesiydi. Genç adam bu şansı kaçırmamıştı.

Kızıl Ölüm'ün uygarlıklarında bıraktığı pek çok yaradan biri de bu tarih eksikliğiydi. Çok fazla insan çok fazla şey kaybetmişti ve artık çok az insan her şeyin eskiden nasıl olduğu hakkında konuşuyordu. Latiri'nin yarası çok daha yeniydi, ama belki de ona olanları da geçmişte bırakmak en iyisiydi.

Pietr birkaç dakika sonra Curall'ın bisküvilerinden birini çalarak mutfağa girdi ve Latiri ona parlak bir gülümseme verdi.

"Seni tekrar görmek çok güzel. Aç mısın? İyi uyudun mu?"

Çocuk abartılı bir esneme hareketi yaptı. "Dün gece bir zar oyunu olduğunu söylemiştim."

Latiri ona bir bakış attığında Taranov yüzünü buruşturdu. Latiri'nin çocuğu ailelerine katmaya çoktan karar vermiş olduğundan şüpheleniyordu. İtirazı yoktu -çocuk için kendisi de endişeleniyordu- ama önceki girişimlerinden Pietr'in direneceğini biliyordu ve Latiri'nin üzülmelerini istemiyordu.

Latiri'nin yüzündeki endişeli ifadeyi görmezden gelen çocuk, Curall yüzünü silerken Kivi'yi izlemek için döndü.

"Çok tatlı bir şey. Kaç yaşında?" Ani bir sessizlik çöktü.

"Bilmiyoruz," dedi sakince.

Çocuk omuz silkti. "Ben de kaç yaşında olduğumu bilmiyorum. Beni hiç rahatsız etmedi."

Kivi'yi Curall'ın kucağından aldı ve bebek kahkahalarıyla ciyaklayana kadar ona surat yaptı. Taranov, Latiri'nin sevinçli gülümsemesini gördü ve iç geçirme dürtüsüne direndi. Şimdi Pietr'den vazgeçmeyeceği kesindi - bu da çocuğun direncini yumuşatması gerektiği anlamına geliyordu.

"Bu sabah Restr'in teknesiyle açılıyoruz. Gelmek ister misin?" diye sordu.

Pietr omuz silkti. "Bunu yapmamı istemeyebilir. Geçen hafta onun balıklarından birkaçını ödünç almış olabilirim."

"Gelmene izin verecek," dedi kararlı bir şekilde. *Yine de muhtemelen balığın parasını ödemek zorunda kalacağım.*

"Bu harika. Denizciliğe bayılırım." Latiri'nin gülümsemesi bir an için titredi. "Ne zaman ayrılıyorz?"

"Siz hazır olur olmaz."

"Ben hazırım," dedi Pietr neşeyle. "Bebek geliyor mu?"

"Hayır, Curall'la kalıyor."

Çocuk bir an için itiraz edecekmiş gibi göründü ama sonra Kivi'yi Curall'a geri verdi ve ayağa fırladı.

Latiri, Curall'a Kivi'yi ne zaman beslemesi gerektiğini ve kucağa alınmayı nasıl sevdiğini en az üç kez hatırlattıktan ve iki kıyafetini daha indirdikten sonra, üçü nihayet evden ayrıldı. O zaman bile adımları gecikti ve sürekli omzunun üzerinden arkasına baktı. O da neredeyse onun kadar isteksizdi ama yolculuğu önerdiğinde Kivi'nin yüzündeki heyecanı görmüştü.

"Belki de-" diye başladı.

"Benimle gelip keyfine bakar mısın? Curall ona iyi bakacaktır."

"Biliyorum ama... Ya bir şey olur da hafızamı tekrar kaybedersem ve onu hatırlamazsam?"

Cesur Latiri gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. Pietr aceleyle kaçarken, nefesinin altında küfretti ve onu kollarının arasına aldı.

"Böyle bir şey . Bunun izin vermeyeceğim," diye söz verdi, kuyruğu onun sırtını okşarken.

"Onun anısını kaybetmeye dayanamazdım. Senin

hatıranı." "Kaybetmeyeceksin."

Kız sakinleşene kadar onu tuttu ve sokaktaki diğer insanların ilgisini çeken bakışları görmezden geldi. Sonunda ona baktı ve gülümsemeyi başardı.

"Özür dilerim. Aptalca davrandığımın farkındayım."

"Saçmalamıyorsun. Ben de onu bırakmak istemiyorum ama Curall ona çok iyi bakacaktır."

"Biliyorum."

"Al bakalım." Pietr koşarak yanlarına geldi ve bir avuç pembeyi Latiri'ye doğru itti. "Al bunları."

"Nedir onlar?"

"Kurdeleler, biri senin için, biri de Kivi için. Onları ben çalmadım," diye ekledi çabucak.

"Teşekkür ederim," dedi ona kararsız bir bakış atarak. "Çok tatlısın ama-"

"Hatırlamana yardımcı olmak için." Çocuk parmaklarını kemerine sarılı yırtık pırtık bir mavi kumaş parçasının üzerinde gezdirdi. "Annemi hatırlamak için sahip olduğum tek şey bu, ama yardımcı oluyor."

Latiri'nin ağzı yine titredi ama çocuğa gülümsedi. "Bu harika bir fikir. Teşekkür ederim."

Çocuk ona utangaç bir sırıtış attı, sonra da elini çekti. "Şimdi bakalım. Yelkeni kaçırmak istemeyiz."

Pietr öne atladı ve Latiri parmaklarını kurdeleler boyunca gezdirirken onlar da daha yavaş takip ettiler.

"Annesine ne oldu?" diye sordu usulca.

"Bilmiyorum. Burada karar verdiğimizde zaten yalnızdı."

"Bu çok üzücü."

"Belki de. Ama mutsuz görünmüyor, değil mi?"

Çocuk iskelenin etrafında dolanıyor, herkesle selamlaşıyordu. Tüm denizciler onu tanıyordu ve birkaçı ona şüpheyile baksa da çoğu ona gülümsedi.

"Sanırım değil."

Kurdeleleri birbirine doladı ve beline bağladı, sonra da ona gülümsedi.

"En azından beni sakinleştirdi. Bana kasabadan biraz daha bahset. Buraya nasıl geldin?"

"Çoğunlukla şans," dedi tekrar yürümeye başladıklarında. "Mallarımız azalıyordu, bu yüzden Curall burada durmamızı önerdi. Kendisi bu gezegenden ama başka bir adadan."

"Hangisi?"

"Bilmiyorum ve sormak da istemedim. Sezonun sonuna gelmiştik ama yine de iyi bir kâr elde ettik ve bir sonraki yıl geri dönmeye karar verdik. O yıl evi satın almaya yetecek kadar kazandık. Ekibim burayı seviyor."

"mi?"

"Evet," dedi yavaşça. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. "Hava güzel ve insanlar dost canlısı. Okyanusu seviyorum. Ve şimdi, ailem burada."

Kuyruğunu okşadı ama cevap vermedi, onun yerine limanın etrafına baktı.

"hepsinin yelkenli olduğunu yeni fark ettim," dedi. "Ne bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum. Teknolojik olarak daha gelişmiş bir şey mi?" Tepedeki uzay limanına doğru el salladı. "Yukarıda uzay gemileriniz varken burada ahşap yelkenli gemilerinizin olması garip geliyor."

"Anlıyorum. Bunun iki nedeni var. Birincisi Tillichi'lerin gelenekleriyle gurur duymaları. Gemiler babalarının ve onlardan önceki babalarının yaptığı gibi inşa edilir ve süslenir." Restr'in gemisini işaret etti. "Yelkenin üzerine boyanmış sembolleri görüyorsunuz."

ve gövdenin renkleri? Bunlar nesilden nesile aktarıldı."

"Bu harika." Dalgın dalgın limanda sallanan rengârenk teknelere baktı. "İkinci neden nedir?"

Güldü ve kuyruğunu kullanarak onu daha yakına çekti. "Tillich aynı zamanda çok pratiktir. Eski yöntemleri kullanmak, bir yumurtlama mevsiminde ne kadar hivik toplanacağına dair sınırlar olmasını sağlar, böylece türün gelişmeye devam etmesini ve kârın yüksek kalmasını sağlar."

Latiri onun kahkahasını yankıladı. "İyi bir iş adamına her zaman hayranlık duymuşumdur."

Onun yüz ifadesinin değiştiğini gördü ve iskeleden aşağıya doğru ilerlerken elini daha da sıktı.

"Başka bir anı mı?"

"Tam olarak değil. Doğru hissettiren şeylerden biri ama neden olduğundan emin değilim." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekti. "Ne zaman bilmemekle iyi olduğumu düşünsem, bu garip küçük parıltılar geliyor ve sonra hayal kırıklığına çünkü bunlar sadece daha fazla soru ortaya çıkarıyor."

"Daha fazlasının geleceğine inanıyorum." Ve onun iyiliği için bundan korkuyordu.

"Sanırım haklısın." Omuz silkti ve ona gülümsedi. "Belki ben de bir tür tüccardım?"

Kadının şaka yaptığından şüphelenmişti ama gemideki konuşmalarını hatırladığında, kadının iş konusunda şaşırtıcı derecede bilgili olduğunu görmüştü.

"Belki de öyledir."

"Gerçekten mi? Sanırım bu mümkün. Yine de bunun hivik ile ilgili olmadığından oldukça eminim," diye ekledi Restr'in gemisine yaklaşırlarken.

"Sanmıyorum," diye kabul etti ve onu gemiye, Pietr'in onları beklediği yere götürdü.

ON ALTINCI BÖLÜM

Rüzgâr büyük kare yelkeni yakalayıp tekneyi limandan çıkarırken Wendy gülümsedi. Tüm bunlar ona tanıdık geliyordu, ama bir yandan da uzak bir yol. Daha önce denize açıldığından emindi ama bunun çok uzun zaman önce olduğundan şüpheleniyordu. Ama aradan geçen onca zamana rağmen suda olmayı sevdiğinden emindi. Taranov onun arkasında, küpeştede durmuş, limandan uzaklaşırlarken kollarını ona dolamıştı. Suyun üzerinde birkaç küçük ada vardı ve Taranov onlara merakla baktı.

"Bu adaların hepsi ıssız mı?"

"Çoğu öyle." Sesinde bir hüznün notası vardı. "Anladığım kadarıyla eskiden burada daha çok ev varmış ama sakinlerin çoğu kasabaya taşınmış. Kızıl Ölüm'den bu yana insanlar diğer insanlarla bir arada olmayı tercih ediyor gibi görünüyor, bu kadar kötü etkilenmemiş bir gezegende bile."

"Etrafınız insanlarla çevrili olsa bile yine de yalnız olabilirsiniz." Bu sözler birdenbire ortaya çıkmıştı ama doğruluğunu hissetmişti.

"Kendini mi kastediyorsun?" sordu usulca.

"Bilmiyorum. Sanki hayatımda önemli biri olsaydı, onunla ilgili bir anım olurdu."

"Şimdi." Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Şimdiye kadar tek hatırladığım asistanım ve ailemin etrafta olmadığı gerçeği."

Başının üzerinden suya baktı, gözleri uzaklara dalmıştı.

"Bazen bunun daha iyi olabileceğini düşünüyorum. Bir ailem vardı; annem, babam ve küçük bir erkek kardeşim. Teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim vardı. Onları hatırlıyorum ama hepsi artık yok."

Döndü ve kollarını adamın beline dolayarak ona olabildiğince sıkı sarıldı.

"Eğer bir gün bana onlardan bahsetmek istersen, onları dinlemek isterim. Böylece onları hatırlayan tek kişi sen olmazsın. Ama sadece doğru hissedersen."

"Sanırım bu hoşuma gidebilir. Şu anda mutlu olduğuma göre, belki de geçmişteki mutlu zamanları yeniden hatırlamaya hazırım."

"Kimse geçmişten bahsetmiyor, değil mi?" diye sordu kahvaltıdaki soru eksikliğini hatırlayarak.

Başını iki yana salladı. "Ben de az önce bunu düşünüyordum. Bence bunun nedeni sormaktan korkmamız, acı çekmekten korkmamız. Herkes bizi dinleyecek bir eşe sahip olacak kadar şanslı."

"Mürettebatınızdan hiçbiri evli değil, değil mi? Yani, çiftleşmediler mi?" Yüzünden hüznün geçti.

"Korkarım ki hayır. Kızıl Ölüm özellikle kadınlar için ölümcüldü. Birçok erkek mutluluk şansını kaybetti. Benim bulduğum mutluluğu asla bilemeyecekler."

Kayıp. Bu kelime kafasında yankılandı. *Kayıp erkekler.* Neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Ama sonra teknenin ön tarafından bir bağırış geldi ve yüzü aydınlandı.

"Ama Şimdi iyi ya da kötü geçmişi düŐünmenin zamanı değil," dedi kararlı bir Şekilde. "İlk yumurtlamanızın tadını çıkarma zamanı. Bak."

Küçük adalardan birinin etrafında yelken açmıŐlardı ve önlerinde denizin bir bölümü k p r p köpürüyordu. YaklaŐtıklarında yüzlerce - hayır, binlerce- balığın suyun yüzeyini rahatsız ettiğini, neredeyse bir dansa benzeyen karmaŐık bir düzende yükselip alçaldığını fark etti. Güneş ışığı sudaki altın ve gümüş benekleri parlattı ve altın köpükten bir halka dans eden balıkları çevrelemeye başladı.

Pietr elinde bir kovayla koşarak geldi. "Vakit geldi, vakit geldi!"

"Nereye gidiyor?" diye sordu, çocuğun coŐkusuna gülümseyerek. "Hivik'i almaya tabii ki. Gelin ve g r n."

Tekne balık sürüsünün hemen dışında demirlemiŐti ve onu erkeklerin çalıŐtıęı teknenin arkasına götürdü. Kovaları altın köpük halkasının içine bırakıyor ve su ve küçük altın kabarcıklarla dolu olarak geri çekiyorlardı. Kovaların içindekiler daha sonra ince bir ızgaradan geçerek aşağıdaki ambara dökülüyordu. ızgaraya sığmayan her Şey okyanusa geri s p r l yordu.

Denizciler hızlı ve neşeli bir Şekilde  alıŐtılar, Pietr da onlara katıldı ve kendi küçük kovasını kullanarak daha fazla av topladı.

Sadece birkaç dakika gibi görünen bir s renin ardından su aniden duruldu. Balıkları çılgına  eviren her neyse sona ermiŐti ve bunun gerçekleŐtięini göstermek için yüzeyde sadece küçük bir miktar altın köpüğü kalmıştı.

"Ne oldu?"

Taranov omuz silkti. "Kimse bilmiyor. Yumurtlamayı neyin tetiklediğini ya da neyin sona ermesine neden olduğunu bilmiyorlar. Kaptanların çoğu her yıl nerede gerçekleŐeceęini bildiklerini iddia ediyor, ancak işin içinde bir Şans unsuru olduğundan Şüpheleniyorum."

"Ve hepsi bu muydu?"

Güldü. "Hiç de değil. Şimdi Restr bir sonraki yumurtlamayı arayacak. Bir dakika burada bekle."

Okyanustan çıkarılan son kovalardan birini almak ve ona göstermek için geri getirmek için yeterince uzun süre onu bıraktı.

Çıkardığı ilk şey bir balıktı. "Bu da ne?"

"Bu bir csiga. Hivik'in kaynağı onlar."

Bakması için ona uzattı ve csiga'nın aslında tam olarak bir balığa benzemediğini fark etti. Yaklaşık eli büyüklüğündeydi, vücudunun önünde iki çıkıntılı gözü ve sırtında üçüncü bir gözü vardı. Öndeki gözlerin altından iki küçük yüzgeç çıkıyordu, ancak vücudunun geri kalanı rahatsız edici bir şekilde kıpırdayan kısa yılan benzeri uzantılarla kaplıydı. Bu balığın çekici bulduğu tek yanı, altın ve gümüş lekelerle beneklenmiş, deniz mavisine çalan koyu mavi rengiydi.

"Onları yiyor musun?" diye sordu şüpheyle.

Güldü ve ürperdi. "Kesinlikle hayır. Sadece yumurtalar yenilebilir ve sadece var oldukları ilk ay boyunca."

Csiga'yı denize attı ve elini tekrar kovaya soktu. Bu kez, belki de on sent büyüklüğündeki küçük altın baloncuklardan birini ona uzattı. Altın hafifçe yarı saydamdı ve içinde kıvrılmış bir tüp görebiliyordu.

"Bu hivik. Denemek ister misin?"

"Nasıl bir şey?"

"Tuzlu. Soğuk - eğer soğuk bir tatsa. Ağızınızda patlıyor."

Anlattıkları ilgisini çekti ve omuz silkti. "Sanırım denemeliyim."

İlk tat aynen tarif ettiği gibiydi, ama sonra küçük küre patladı ve dilinin üzerinde tüpü hissetti. Rahatsız edici bir şekilde solucan gibi hissetti ama kendini yutmaya zorladı.

"Bu... güzel," demeyi başardı.

"Dürüst olmaktan ziyade kibar davrandığınızdan şüpheleniyorum. Dediğim gibi, bu sonradan edinilen bir zevk."

"Edinmek istediğim bir şey olduğundan emin değilim." Midesi kesinlikle mutlu hissetmiyordu.

"Aşağıya gel. Aşçıdan senin için çay yapmasını isteyeceğim."

Yeterince istekli bir şekilde onu takip etti, ancak aşağıdan gelen ve kızarmış balık kokusuyla kokan sıcak hava onu çabucak geri çekilmesine neden oldu.

"Bir kez daha düşündüm de, güvertede kalmayı tercih ederim."

Hastalık kısa sürede geçti ve güneş tepe noktasına ulaşp ambar dolmadan önce üç yumurtlama daha buldular. Yolculuktan keyif almıştı ama karaya ve kızının yanına dönmek için fazlasıyla istekliydi. Curall'a güveniyordu ama o genç bir adam değildi ve bir bebeğe bakmayalı uzun zaman olduğundan şüpheleniyordu.

Aceleyle eve döndüklerinde Kivi'yi Curall'ın göğsünde parlak pembe bir askıya sarılmış halde buldular. Curall onu yüzü dışa dönük olacak şekilde yerleştirmişti ve Kivi bacaklarını tekmeleyip ciyaklamaya başladı.

"Sanırım annesini özlemiş," diye homurdandı Curall, Kivi'nin paketini açıp ona uzatırken.

Anne. Bu kelime onu bir şimşek gibi çarptı. Anne olmaktan uzun zaman önce vazgeçtiğini, boşanmasının bu umudun son ölüm çanı olduğunu biliyordu. *Benim boşanmam.* Bacakları titredi ve Kivi'yi göğsüne bastırarak oturmak zorunda kaldı.

"Latiri, sorun ne?"

Taranov onun yanında diz çökmüş, kuyruğunu beline dolamıştı. Ona titrek bir gülümseme vermeyi başardı.

"Başka bir anı."

"Kötü bir anı mı?"

"Tam olarak değil. Sadece... beklenmedik." Slighton ve Nibra mutfağa dalıp biranın fiyatı hakkında yüksek sesle tartışmaya başlayınca başını iki yana salladı. "Sana sonra anlatırım."

Restr, Pietr'e geri getirmesi için bir kova hivik vermişti ve mürettebatın geri kalanı onları coşkuyla yerken o ürperdi ve gözlerini kaçırdı. Buna rağmen, erkekler katkılarından dolayı onu överken çocuğun yüzündeki mutluluğa gülümsedi.

Yemekten sonra masanın etrafında oturmaya devam ediyorlardı ki mahallenin çocuklarından biri aceleyle mutfağa girdi. Curall'a bir şeyler fısıldadı. Curall'ın ona bir bakış attığını gördü ve Curall'ın yüzü ifadesiz kalsa da kalbi çarpmaya başladı. Çocuğa bir bozuk para attıktan sonra yanlarına geldi.

"Devriye memuru burada. Adı Mordova. Hanımefendiyi görmek istiyor."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

W endy'nin kalbi çarpmaya başladı ve Taranov'un gerildiğini hissetti. Görünüşe göre Devriye'nin ısrar edeceğine dair öngörüsü takip etmek doğrudu.

"O zaman sanırım gidip onunla konuşsak iyi olacak," dedi sesi titremediği için gurur duyarak.

Kivi'ye veda edip onu Curall'a geri verdiğinde kırıldı. Bebeği bir daha görebilecek miydi?

"Sen dönene kadar ona iyi bakacağım," diye söz verdi Curall ve başını salladı.

Uzay limanına geri dönerlerken Taranov onu kendi tarafına kilitledi.

"Kaçabiliriz," diye aniden hırladı. "Geri dönüp Kivi'yi al ve kaç."

Neredeyse baştan çıkacaktı, ama...

"Kaçak bir hayat bir bebeğe göre değildir," dedi yumuşak bir sesle.

"Ve sen bana onun iyi bir erkek olduğunu düşündüğünü söylemiştin."

Nefesinin altında bir küfür mırıldandı ama tekrar kaçmayı önermedi.

Devriye memuru onları bekliyordu. Tüylü, koyu renk kürklü, ayıya benzeyen iri bir erkekti. Kıza dostça bir sırıtış olduğunu düşündüğü bir bakış attı ama dişlerinin sayısı endişe vericiydi.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim," dedi neşeyle. "Sadece birkaç sorum var. Uzun süreceğini sanmıyorum."

Mordova, Taranov'un kendisine eşlik etmesine izin vermedi ve kalbi çılgınca çarparak onu geçici ofisine kadar tek başına takip etti.

Büyük bir masanın arkasına otururken düşünceli bir ifadeyle, "Taranov bana sizin onun eşi olduğunuzu söyledi," dedi. "Lütfen oturun."

"Evet," dedi. Taranov ona subayın yalanları tespit edebildiğini ve cevaplarını kısa ve basit tutmasının en iyisi olacağını söylemişti.

"Anlıyorum." Dik parmaklarının üzerinden onu inceledi. "Sen insansın, değil mi?"

"Evet, öyleyim."

"Kaçırılan ilk insan olmadığınızı bildiğinizi varsayıyorum."

"Şüphelenmiştim," dedi.

"İnsanları gezegeninize geri getireceğimizi biliyor muydunuz? Dünya'ya?"

Kalbi kaburgalarına kadar sert çarpıyordu ki midesi bulanıyordu ama sadece başını sessizce salladı.

"Bu tek seferlik bir teklif. Yaşanan her şey hafızanızdan silinecek."

Onun bu yorumu kızın yüzünde alaycı bir gülümsemeye

neden oldu. "Gerçekten olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum."

Bakışları keskinleşti. "Ne zamandan önce bir şey oldu?"

Lanet olsun. Tam bastı.

"Gemide uyanmadan önce," dedi dürüstçe.

Adam bir kaşını kaldırdı, ama kızın şaşkınlığına rağmen devam etmedi ve önceki sorusuna döndü.

"Dünya'ya dönmek ister miydiniz?"

Bu konuda düşünmek için kendini zorladı. Anıları hâlâ çok dağınıktı ama her şey onun zengin ve muhtemelen güçlü bir kadın olduğunu gösteriyordu. Ama hatırladığı başlıca şeyler maddi şeylerdi; yüksek mevkili bir iş, güzel dekore edilmiş bir daire, pahalı bir gardırop. Hayatında özel biri olduğunu henüz hatırlamıyordu. Hiç var olmuşlar mıydı?

Burada Taranov ve Kivi vardı.

"Bebek ne olacak?" diye fısıldadı.

Kaptan Mordova tereddüt etti. "Genelde çocukları geri vermeyiz, çünkü nereye ait olduklarını bilmemiz mümkün değildir. Ama sanırım sorumluluğu siz üstlenirseniz..."

Elbette Kivi'nin sorumluluğunu alacaktı ama bebeği Taranov'dan nasıl alabilirdi? Daha da önemlisi, onu nasıl bırakabilirdi? O kadar hızlı bir şekilde hayatının önemli bir parçası haline gelmişti ki, bir şekilde onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Ne kadar aptalım, diye düşündü ve gözleri yaşardı. Elbette onu terk edemezdi. *Onu seviyorum*. Onu seviyordu, Kivi'yi seviyordu ve onu buraya getiren korkunç koşullara rağmen yeni hayatını seviyordu.

"Gitmiyorum," dedi kararlılıkla ve Kaptan Mordova gülümsedi.

"Nedense cevabınızın bu olacağını tahmin etmiştim." Masaya baktı ve pençelerini düşünceli bir şekilde yüzeye vurdu. "Bununla birlikte, Lord Gazdok'la olan olayın tartışılması gerekiyor."

"Açıkçası pek bir şey hatırlamıyorum. Beni Vedeckian bir tüccardan satın aldığını biliyorum. Ve sanırım Kivi'yi de satın aldı. Ama sanırım bana bir şey verdiler, beni daha uyumlu kılacak bir şey..."

"Yatındaki manzaraya bakılırsa, başarılı olmuş gibi görünmüyordu."

Bu kez ince tuzağı, yattaki diğer kişinin kendisi olduğuna dair zımni varsayımı fark etti ama yine de ona cevap vermeye karar verdi.

"İnanıyorum ki saldırıya uğrasaydım kendimi savunurdum."

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"Her kadının yapacağını tahmin ettiğim gibi. Ölümle sonuçlanan bir olay olmasına rağmen, kazara olmuş gibi görünüyor." tablete bir not düştü ve ayağa kalktı. "Bu soruşturmayı kapanmış olarak işaretliyorum."

Üzerinden büyük bir rahatlama dalgası geçti ve ona minnettar bir gülümseme verdi.

"Teşekkür . Bunu geride sevindim."

"Evet," dedi düşünceli bir ifadeyle ona kapıya kadar eşlik ederken.

Kapı açılır açılmaz, volta attığı belli olan Taranov yanına koştu, kuyruğu sahiplenici bir şekilde beline dolandı.

"İyi misin?"

Mordova kuru bir sesle, "Sanki ona işkence ediyordum gibi davranıyorsunuz," dedi.

"Her şey yolunda," diye güvence verdi ona. "Yüzbaşı Mordova bana soruşturmayı kapatacağını söylüyordu."

"Granthar'a teşekkürler."

"Eve gidip bunu kutlamalıyız."

Kaptan Mordova tereddüt etti. "Size söylemem gereken bir şey var. Lord Gazdok'un ailesi çok zengin ve çok güçlü. Her ne kadar bunu bir kaza sonucu ölüm olarak işaretleyip resmi soruşturmayı kapatıyor olsam da, tatmin olmayabilirler. Soruşturmayı kendi başlarına sürdürmeye karar verebilirler."

Taranov başını salladı. "Uyarınız için teşekkür ederim. Tillich İki gibi bir gezegende küçük bir tüccarla ilgileneceklerinden şüpheliyim ama gözümüzü dört açacağız. Akşam yemeği için bize katılmak ister misiniz?"

"Sanırım artık soruşturma kapandığına göre, bu kabul edilebilir." Taranov'a sırtıttı. "Menüde hıvik olmadığı sürece."

Güldü ve ürperdi. "Merak etme. Ben de aynı şekilde iğrenç buluyorum."

KAPTAN MORDOVA İLE AKŞAM YEMEĞİ BAŞARILI GEÇTİ. ONLAR bahçede yemiş, küçük renkli ışıklar gür yeşilliği vurguluyor ve havada ağır çiçek kokuları var.

Curall Mordova'ya ters ters bakmaya başlarken, Slighton normalden daha alaycıydı ama sonunda Devriye Subayı'nın rahat cazibesi hepsini, hatta Kivi'yi bile kazandı. Mordova bebeği kucağına almak istediğinde, Kivi isteksizce bebeği ona verdi. Kivi iri gözlerle ona baktı, sonra dişsiz sırıtışını takındı.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diye mırıldandı.

"Ve beni tutmaya niyetli," dedi, bebek kürkünden bir avuç kapınca yüzünü buruşturarak.

Bir oyuncak ayıya ihtiyacı var, diye düşündü gülümseyerek, ayıya benzeyen uzaylıya bakarak. Bir zamanlar bir ayısı vardı, ilk yatılı okuluna gönderildiğinde geride bırakmak zorunda kaldığı küçük, pasaklı bir şeydi.

Lanet olsun. Hiç mutlu anısı yok muydu?

Ama sonra Kivi kıkırdayarak ona uzandı ve o da bunun önemli olmadığına karar verdi. Kivi'nin bunlardan bolca almasını sağlayacaktı.

Erkekler seçtikleri rota boyunca olası korsanlıkları tartışmaya başladılar. Başka şartlar altında olsa ilgisini çekerdi ama yorucu bir gece ve uzun bir gün olmuştu. Uykulu bir Kivi'yi kucağına aldı ve mazeretlerini sıraladı.

Taranov hemen, "Size eşlik edeceğim," dedi ama kadın başını salladı.

"Ben iyiyim. Bu bilmen gereken bir şey gibi görünüyor. Benim için acele etme."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve merdivenlere yöneldi.

"Sen şanslı bir erkeksin," dediğini duydu Mordova giderken.

"Gerçekten de öyleyim."

Ve ben çok şanslı bir kadıyım.

Kivi'yi Curall'ın yaptığı yeni beşiğe yerleştirdi ve bebek hemen uykuya daldı. Kendi yorgunluğuna rağmen uyku o kadar kolay gelmiyordu. Boşanma anısı, önceki hayatına dair daha fazla anıyı tetiklemişti, ancak bunlar bütünlükten uzaktı. Taranov yatağına geldiğinde hâlâ onları bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Uyumuyor musun?" diye sordu usulca, yatağı tırmanıp onu yanına çekerken.

"Hayır, sadece burada uzanmış

düşünüyordum." "Ne hakkında?"

"Yap sen Hatırla ne I dedi Daha önce mi?Bu Ben olsam vardı başka bir anı?"

"Evet."

Onun nasıl tepki vereceğinden tam olarak emin değildi ama onu beklerken bilmeye hakkı olduğuna karar vermişti. Derin bir nefes aldı.

"Evliydim, kısa bir süre," diye ağzından kaçırdı. "Bir hataydı ama oldu işte."

Dehşete düşmüş görünüyordu. "İnsanlar ömür boyu çiftleşmezler mi?"

"Bazı insanlar evleniyor. Benim durumumda, evlendim çünkü benim konumumdaki bir kişinin bir kocası olması bekleniyordu. O da benimle evlendi çünkü bedava gezeceğini düşünüyordu," diye ekledi kuru bir sesle.

"Bedava yolculuk mu? Onu bir yere götürmeni mi istedi?"

"Bankaya," diye mırıldandı, sonra başını salladı. "Yani benden... benimle evlendiği için onu maddi olarak ödüllendirmemi bekliyordu. O küçük bir ortaktı ve sanırım hiçbir zaman daha fazlası olamayacağını fark etti."

Daha da dehşete düşmüş görünüyordu. "Eşine bakmak bir erkeğin ayrıcalığıdır."

"Bazı insan erkekleri için işler bu şekilde yürümüyor gibi görünüyor. Ve benimle ilgilenmesi için ona ihtiyacım yoktu, sadece daha çok bir ortaklık olmasını umuyordum."

Bunun asla gerçekleşmeyeceğini anlaması altı aydan kısa sürmüştü. İşinden rahatça kovulduğunda bile umudunu yitirmemişti. En başarılı tanıdıklarından birinin kocası evde kalıp hayatlarının ayrıntılarıyla ilgileniyordu. Ama Charlie'nin böyle bir niyeti yoktu. Geç saatlere kadar kalıyor, daha da geç uyuyor, kendisi için dışarıdan bir şeyler sipariş edip ortalığı dağıtıyor, sonra da tek istediği sıcak bir banyo ve bir kadeh şarapken dışarı çıkmak istiyordu.

Adamın kendisini aldattığını öğrendiği için neredeyse mutluydu; bu, ondan boşanmak için mükemmel bir bahaneydi ve ödemek zorunda kaldığı yüklü tazminata rağmen, tekrar kendine ait bir alana sahip olmak bu bedele değdi. Bu son kez birinin ona yaklaşmasına izin verdiği an mıydı?

Sahile yaptığı o yalnız geziyi hatırlayarak merak etti. Belki de banka hesabından daha fazlasına zarar vermişti.

Taranov, "Bu bilgi konusunda zorluk çekiyorum," diyerek onu şimdiki zamana geri çekti.

"Ona sana değer verdiğim gibi değer vermedim," dedi hemen. "Biz asla eş olmadık."

"Ve beni terk etmeyeceksin?"

"Hayır, Taranov." Tereddüt etti. "Kaptan Mordova bana dedi ki -Devriye beni Dünya'ya geri götürecektir ve olan biten her şeyi hafızamdan silecekti."

Orada uzanmış onu izleyen taştan bir heykel olabilirdi. Onun nefes aldığından bile emin değildi.

"Ona ne söyledin?" diye sordu yavaşça, dikkatlice, kelimeler sanki içinden sürüklenerek çıkarılmış gibiydi.

"Ona hayır dedim, tabii ki." Aniden gelen ağlama isteğine karşı koyarak elini onun yüzüne koydu. "Sen benim dostumsun, Taranov. Seni seviyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

(*Granthar'a teşekkür ederim.* Arkadaşı duymayı çok istediği sözleri söylerken Taranov'un içini mutluluk kapladı.

"Ben de seni seviyorum, Latiri."

"O zaman bu mükemmel olur."

Ona gülümsedi ama yüzünde hâlâ bir parça hüznü vardı.

"Dünya'ya dönme fırsatını kaçırdığın için pişman değil misin?" diye sormak için kendini zorladı.

"Gerçekten . Sadece... kimsenin beni özleyeceğini sanmıyorum." Ona gülümsemeye çalıştı ama ağzının titrediğini görebiliyordu. "Hâlâ pek çok detayı kaçıyorum ama çok mutlu olduğumu sanmıyorum."

"Sensiz mutlu değildim. Bir nebze huzur bulmuştum ama bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum. Sahip olmayı hiç düşünmediğim bir şey."

"Bu yüzden mi burayı hiç eviniz yapmadınız?"

Bakışlarını odanın çıplak duvarlarında gezdirdi ve her şeyi onun gözlerinden gördü.

"Bir evim yoktu. Şimdiye kadar."

"Benim de öyle olduğunu sanmıyorum. Daha fazla eşyam vardı ama bir ev değildi."

"Ve şimdi birlikte bir tane inşa edebiliriz."

İfadesindeki son hüzün izi de kayboldu.

"Bu fikri sevdim." Uyuyan bebeğe baktı, sonra ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Benimle gel."

Onu her yerde takip ederdi, ama Kivi...

"Terasa çıkalım," dedi usulca. "Ağlarsa onu hâlâ duyabiliriz."

Başını salladı ve onu terasın duvara doğru götüren kadını takip etti. Teras, aşağıdaki caddeyi göremeyecekleri kadar geriye çekilmişti, sadece uzaklara doğru uzanan okyanus, ufuktaki iki ayın ışığında parıldayan yüzey.

"Rüyalarımдан birinde -hatıralarımdan birinde- su kenarındaydım. Yalnızdım ve hep kalacağımı sanıyordum. Şimdi suya bakabiliyorum ve artık yalnız olmadığımı biliyorum."

"Asla yalnız olmayacaksın," diye söz verdi.

"O zaman benimle seviş, Taranov. Tam burada."

Elbisesini başının üzerinden kaldırarak onu ay ışığında bıraktı.

"Güneşin ışığında mı yoksa burada, ayın altında mı daha güzelsin, karar veremiyorum."

"Belki de daha sık soyunmalıyım," dedi masumca. "Sadece karar vermene yardımcı olmak için."

"Bunu kabul edilebilir bir teklif olarak

görüyorum." Güldü ve ona doğru

uzandı.

"Ama bence Şimdi bakma değil, dokunma zamanı."

Kabul edilebilir bir teklif daha. kollarına aldı ve öptü, tadını ve ipeksi dilini kendi diline değdirmenin keyfini çıkardı. Vücudu her zamanki gibi aceleyle tepki verse de acele etmedi - acele etmesine gerek yoktu. Onu seviyordu ve onu asla terk etmeyeceğine söz vermişti. Sonsuza kadar onun ağzının tadını çıkarabilir, çağlar boyunca göğüslerine tapabilir, çağlar boyunca bacaklarının arasındaki gizli zevkleri keŐfedebilirdi ve bunu yapmak için elinden geleni yaptı.

Kadın çok daha az sabırlıydı, siki kalınlaŐtıkça ve daha talepkâr hale geldikçe artan bir ihtiyaçla onu zorluyordu. Onu kollarının arasına almaya başladı, sonra ne dediğini hatırladı. Kadının vücudunu duvara yaslanacak ve denize bakacak Şekilde çevirdi. Ay ışığı sırtının hafif eğiminde parılıyor ve bacaklarının arasındaki gölgeli boşlukta .

"Suyun kenarındasın," diye mırıldanarak kuyruğunun kadının nemli kıvrımlarında gezinmesine izin verdi.

"Evet."

"Ve yalnız değilsin."

Kuyruğuyla girişini yokladı, onu ıslak ve hazır buldu, sonra kalçalarının arasındaki narin gül goncasını buldu.

"Hayır. Oh, Tanrım," diye fısıldadı adam küçük dar halkanın içine girerken, teninde bir ürperti gezindi.

"Asla yalnız değilim."

Kalçalarını kaldırdı, onu zonklayan sikinin üzerine yerleştirdi, sonra uzun ve sert bir itişle içine girdi. hemen orgazm oldu, kanalı adamın sikinin etrafında sıkılaştı ve kıcı adamın kuyruğunun etrafında neredeyse acı çekecek kadar sıkılaştı, ama adam pozisyonunu korudu, boynunu öpmek için ve ona ne kadar güzel, ne kadar mükemmel olduğunu söyledi. Titremeleri nihayet durduğunda, onu daha sıkı kavradı

Kalçaları ve uzun, yavaş itişlerle içine girmeye başladı, kanalının her santimini okşadığından emin oldu.

Tekrar doruğa ulaştı ve sonra nihayet hızını artırmadan önce bir kez daha, düğümü genişlemeden ve onu zevkten zayıf ve baş döndürücü bırakan bir ısı telaşıyla patlamadan önce.

Yakındaki bir banka doğru birkaç adım atmayı başardı, her biri birleşen vücutlarına başka bir heyecan sarsıntısı gönderdi ve onunla birlikte kucağına yığıldı, vücutları birbirine kilitlendi. Başını adamın omzuna yasladı ve ellerini adamın beline doladığı kollarına koydu.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Bu inanılmazdı."

"Gerçekten de öyleydi. Senin benim mucizem olduğunu söylemiştim Latiri."

Güldü ve kanalı adamın gömülü şaftının etrafında sıkılaştı. "Bunun kesinlikle her iki taraf için de geçerli olduğunu düşünüyorum."

Başını eğip onu öptü ve sonra birlikte terasta oturup denizin sesini dinlediler. Adamın düğümü çözüldüğünde kadın yarı uykuluydu ama adam nihayet serbest kaldığında uykulu bir itiraz mırıldandı.

"Bu gece uyuyacağız, aşkım."

Onu kollarına alarak ayağa kalktı ve içeri, yatağına götürdü.

"O kadar da uykum yok," diye mırıldandı ama konuşması biter bitmez nefes alış verişini derinleştirdi.

Onun dinlenmeye ihtiyacı olduğuna karar verdi. Eğer Kivi gece boyunca uyanırsa onu rahatsız etmemeye çalışacaktı.

Neyse ki Kivi gece boyunca yine uyudu ve tam güneş doğarken uyandı. Latiri'yi uyandırmadan önce ona ulaştı ve bir şişle birlikte terasa taşıdı. Biraz içti ama daha çok çiçeklerle, tepesindeki kuşlarla ve aşağıdaki sokaktan gelen seslerle ilgileniyordu. Küçük yüzünde

Merak, gemide bulduğu dehşete düşmüş bebekten tamamen farklıydı.

Onunla birlikte terasta dolaşıyor, bitkilerden, kuşlardan ve o günkü planlarından bahsediyordu. O da sanki her kelimeyi anlıyormuş gibi gevezelik ediyordu.

"İşte "

Latiri eski gömleklerinden birini giyerek yanlarına geldi. Yüzü hâlâ uykudan kızarmıştı ve saçları dağınıktı. Bir önceki geceden sonra tamamen bitkin düştüğüne yemin edebilirdi ama sadece onu görmek bile sikiinin tepki vermesi için yeterliydi. Kız uzanıp onu öptüğünde daha da sertleşti, nefis bir uyku ve buruşuk çarşaf kokuyordu.

"Uyumana izin vermeyi umuyordum."

Esnedi ve , gömleği göğüslerinin üzerinde kışkırtıcı bir şekilde sıkılaştı. Belki Kivi'yi tekrar uyutabilir ya da onu mutfaktaki Curall'a götürebilirdi...

"Bugün tekneyle açılacağını söylememiş miydin?" diye sorarak bu umut verici düşünce zincirini yarıda kesti.

"Evet, ama bu önemli değil. Benim daha iyi bir önerim var."

"Kulağa önemli geliyordu." Güldü ve onu tekrar öptü. "Arkadaşız diye bütün gün yatakta benimle oyalanamazsın."

"Ve çünkü beni seviyorsun."

"Ve seni sevdiğim için," diye kabul etti. "Ama dünya dönmeye devam ediyor ve yapılması gereken işler var."

"Sanırım haklısınız. Gelmek ister misiniz?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Bugün olmaz. Sanırım evde ufaklıkla kalacağım. Belki okuma yazmayı yeniden öğrenmeme yardımcı olacak o programa biraz daha zaman ayırırım."

"Pekâlâ. Kısa bir yolculuk yapacağım ve öğlene kadar evde olacağım. Ya da belki daha erken."

"Zavallı Kaptan Restr'i aceleye getirme," diye güldü Kivi'ye uzanırken. "Döndüğünde burada olacağız."

Sabırlı olacağına söz vermişti ama limandan ayrılır ayrılmaz kendini pişmanlık içinde buldu. Eşi ve çocuğuyla birlikte evde kalmalıydı. Toplama bugün de aynı derecede başarılıydı, ambar sadece üç yumurtlamadan sonra dolmuştu ama sabah ilerledikçe giderek daha fazla huzursuz oluyordu. İşleme tesisini ziyaret edip soğutma ekipmanını kontrol etmeyi planlamıştı ama gemi limana yanaşır yanaşmaz eve doğru yola çıktı.

Orada olacak, dedi kendi kendine, kaçmamaya çalışarak.

Ama nihayet eve girdiğinde kanlar içinde bir Curall, çığlık atan bir bebek buldu ve Latiri'den hiçbir iz yoktu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"T buradaki güvenlik eksikliği gerçekten dehşet verici."

Alaycı ses Wendy'nin konsantrasyonunu bozdu. Bebek uyuyana kadar Kivi ile oynamış, sonra da dil programı üzerinde biraz zaman geçirmeye karar vermişti. Çalışmak için Taranov'un ofisini seçmişti. Çalışmak için hoş bir yerd, büyük pencereler odayı güneş ışığıyla dolduruyor ve sürekli hareketlilik rahatlatıcı bir fon oluşturuyordu - yine de ara sıra Restr'in teknesinin döndüğüne dair bir işaret aramak için limana bakmaktan kendini alamıyordu. Kivi pencere kenarındaki beşğinde huzur içinde uyuyordu.

Sözcüklerin nüfuz etmesi biraz zaman aldı ama sonra başını kaldırdı ve ofisin kapısında duran iri mavi bir erkek gördü. Mavi teni, küçük koyu boynuzları...

"Gazdok," diye fısıldadı. Dudakları uyuşmuştu.

Adam başını sallayıp ona doğru ilerlemeden önce bile bunun onu satın alan erkek olmadığını fark etti. Benzerlik açıldı ama bu erkek daha yaşlıydı, saçları ve boynuzları süslenmemişti.

"Hayaletlere inanmıyorsanız bu pek mümkün değil. Ve ben inanmıyorum." Sesi sertleşti. "Ben Lord Razem."

"Ne istiyorsun?"

Adam gelişigüzel pencereye doğru ilerledi, o kadar gelişig zeldi ki Kivi'nin beşiiğinin yanında durana kadar nereye gittiğini fark etmedi.

"Kardeşimin satın aldıklarını almaya geldim."

"Hayır! Hayır, onu alamazsın."

Ona doğru koştı ama çok geç kalmıştı. Kivi'yi kıyafetinin arkasından tutarak havaya kaldırdı. Bebeğin gözleri iri iri açıldı ve irkildi ama hiç ses çıkarmadı.

"Çok kırılgan görünüyor," dedi küçümseyerek.

" yle! Lütfen ona zarar vermeyin."

Bu fikri düşünüyormuş gibi başını eğdi, sonra omuz silkti.

"Kardeşimin aksine, benim zaten bir oğlum var. Tam olarak tatmin edici değil ama o bir Kek ve bu da bir şey ifade ediyor. Bir şartla çocuğu görmezden gelebilirim."

"Herhangi bir şey."

Kivi'nin ağzı titremeye başlamıştı ve Wendy, Lord Razem'in ona yapacaklarından korkarak ağlamaya başlamaması için dua etti.

"Hemen şimdi benimle geleceksin. İtiraz etmeden," diye emretti.

"Neden?"

Kivi'yi daha yukarı kaldırdı, elbisesini parmağı ve başparmağı arasında asılı tuttu.

"   nk  kardeşim seni satın almak için aile hesabımızdan çok büyük bir meblağ aldı ve ben de paramın karşılığını almak niyetindeyim. Şimdi daha fazla soru sorma yoksa bir insan çocuğunun ne kadar kırılgan olabileceğini kendim öğreneceğim."

Ağzını açmaya korkarak başını salladı.

"Güzel. Şimdi beni kapının yanında bekle."

Dizleri öylesine titriyordu ki zar zor yürüyebildi, ama kapıya kadar gitmeyi başardı ve tüm bu süre boyunca onu izledi. Kapıya ulaşır ulaşmaz, adam Kivi'yi beşiğine geri koydu, nazikçe değil, ama kabaca da değil ve kadın rahatlayarak sarktı.

"Ve isyan etmek gibi bir fikre kapılmadan önce," diye ekledi, "sizi temin ederim ki bu odayı sizden çok daha hızlı geçebilirim."

Onu kapıdan geçirip merdivenlerden aşağı indirirken uzun, soğuk parmakları koluna dolandı. Ev alışılmadık derecede sessizdi, limandan gelen gürültü bile sessiz ve uzakta görünüyordu. Curall neredeydi? Mutfaktan hiçbir ses gelmiyordu ama belki çığlık atarsa...

Razem'in eli kolunun etrafında acıyla sıkıştı.

"Aşçının yardımınıza gelebileceğini düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz." Güldü. "Aptal yaşlı adam beni durdurmaya çalıştı."

"Ona ne yaptın?" diye tısladı.

Ona bir tokat attı, sıradan bir darbeden fazlası değildi, ama acı yüzünde zonkladı.

"Soru sormak yok dedim. Belki de itaatinizi sağlamak için çocuğu getirmeliyim."

Başını telaşla salladı ve adam ona soğuk bir gülümseme verdi.

"O zaman uslu dur."

Bir pelerin almak için ön holde durdu ve kolunu hiç bırakmadan onu pelerinle örttü.

"Şimdi başını eğ, yoksa çocuğun ölmeden önce acı çekmesini sağlarım."

Umutsuzca bir çözüm düşünmeye çalışırken gözlerini yerden ayırmadan itaat etti. Onu hızla sokaktan aşağıya ve pazar yerine doğru yürüttü, evden uzaklaştığı her adım paniğini daha da artırıyordu. Ondan kaçabilseydi bile, bunu yapamazdı.

ondan önce eve dönebileceğini düşündü. Pazar satıcılarla doluydu, savaşımlarla değil. Yardım için bağırırsa masum bir insan zarar görebilirdi, ya da daha kötüsü.

Taranov benim için gelecek. Ama geleceğinden emin olsa da, kaçırıldığını fark etmesi ne kadar zaman alacaktı? Ve aramaya nereden başlayacağını nasıl bilecekti?

Tütsülenmiş balık kokusundan Pietr'in gündüzleri gizlenmeyi sevdiği sokağa yaklaştıkları anlaşılıyordu. Uzay limanına da yaklaşıyorlardı ve kalbi daha da sert çarpmaya başladı. Mümkün olduğunca gizlice hareket ederek uzandı ve belini saran kurdeleyi dikkatlice çözdü. Pietr'in ona verdiği kurdeleydi bu ve neredeyse tereddüt ediyordu.

Hatırlayacağım, yemin etti, Razem'in fark etmemesi için dua ederek kurdeleyi serbest bıraktı.

Bir an sonra Pietr'in sesini duydu. "Hey, bayım."

Hayır! Sessizce çılgılık attı. Onunla yüzleşme.

Razem onu görmezden geliyor ama çocuk üçüncü kez seslendiğinde durdu ve etrafında döndü.

"Ne oldu?"

"Bir şey düşürdün."

"Neyi düşürdü?" Razem şüpheyle sordu.

Lütfen ne giydiğimi hatırlamasına izin verme.

"Bu şapka." Çocuğun sesindeki kandırıcı notayı duyabiliyordu.

"Bulanın ücreti olabilir diye düşünmüştüm."

"O benim şapkam değil. Asla böyle bir şey takmam. Ve benim şapkam olsa bile, çaldığına şüphe olmayan bir şeyi geri alması için bir kestaneciye asla para ödemem."

"Ama, bayım-"

Pietr önlerine geçmeye çalışırken çıplak, kirli ayaklarına kısa bir an baktı, sonra bir darbe sesiyle irkildi.

"Yolumdan çekil, yoksa daha kötüsü olacak."

Razem onu tekrar yürüttü, Pietr'e ne olduğunu göremeyecek kadar hızlıydı. Yaralanmamış olması için dua etti. Kurdeleyi tanımış mıydı? Yoksa sadece üçkâğıt oyunlarından birini mi oynuyordu?

Razem onu bir rampadan yukarı çekip bir gemiye bindirdiğinde hâlâ başka bir plan bulmaya çalışıyordu. Hafızasındaki kısa anlık görüntülerden, kardeşininkinden çok daha küçük ve çok daha ölçülü bir gemi olduğu anlaşılıyordu ama şık hatlarından aynı derecede pahalı olabileceğinden şüpheleniyordu.

Onu bir sandalyeye itti, ellerini acıyla arkadan bağladı ve kumandaların başına oturdu. Birkaç dakika sonra gemi yükselmeye başladı, gezegen Taranov'la gelişinin dehşet verici bir tersine dönüşüyle altlarında küçülüyordu.

Gözyaşları tehdit ediyordu ama onlara teslim olmayı reddetti.

Duygularımı açığa vurmamayı uzun zaman önce öğrendim. Başka bir bilgi parıltısı, ama en azından bu ona güçlü olabileceğini hatırlattı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu, sesinin bu kadar sakin çıkmasından gurur duyarak.

"Devriye subayı, elbette. Soruşturmasını başından beri izliyordum ve böylesine ilkel küçük bir gezegene gelmesi için başka bir neden düşünemedim."

Kendini Tillich Two'yu onun alaylarına karşı savunmak isterken buldu ama çenesini kapalı tuttu.

"Gerçek konumunuza gelince." Omuz silkti. "İnsanlar fark edilebilecek kadar nadirdir, özellikle de dişiler." Ona değerlendirci bir bakış attı.

"Bu da senin değerini artıracaktır."

Bir alıcı değerlendirmesi için askıya alınma anısı zihninde canlandı ama őrpermemeyi başardı. Razem onun tepkisizliği karşısında neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama başka bir yorum yapmadan kontrollere geri döndü.

"İşte," dedi birkaç dakika sonra. "Varış noktamızı belirledim. Sanırım kutlama zamanı geldi."

Kutlama. Bu kelime kafasında yankılandı. Her şey orada başlamıştı. Hatıralar onu sardığında küçük kulübe kararmış gibiydi.

Boşanmasının őrzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Neredeyse pişman olduğu birkaç zaman olmuştu - eve geç geldiğinde boş bir daireyle karşılaştığında ya da eğlenceli bir şey okuduğunda ve bunu paylaşacak kimsesi olmadığında - ama genel olarak bu olay şaşırtıcı derecede az etkiyle geride kalmıştı. Ta ki şirketin Noel kutlamasına kadar.

Tom Rafferty de dahil olmak őrere komisyonculuğun tüm önemli müşterilerini davet etmişlerdi. Yaşlı adamdan hoşlanıyordu ama onu selamlamak için yanına gittiğinde, gőr kaşlarının altından kaşlarını çattı.

"Umarım bu garip olmaz." "Tuhaf mı?

Anladığımdan emin değilim."

Kızı Ruth, Charlie'nin eşliğinde içeri girerken kapıya başıyla işaret etti. Wendy her zaman Ruth'un güzel bir kız olduğunu dőřünmüřtü, ama şimdi parlıyordu, belli ki hamileydi ve Charlie onun őrzerine titizlikle eğilmişti.

"Onunla evlenmek istediğinde çok heyecanlandığımı söyleyemem," diye mırıldandı Tom. "Ama ona bir şans vermeyi kabul ettim ve o da beni şaşırttı. Çok alışıyor ve ona iyi bakıyor."

Çifte bakarken, "*Benimleyken hiçbirini başaramadı,*" diye dőřündü. Alaycı bir insan, onun

Ondan çok daha genç ve varlıklı başka bir kadına geçmişti ama bundan daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Ruth'a dokunma şekli, ona bakışı - ona hiç bu şekilde davranmamıştı ve bir şekilde onun samimi olduğuna inanıyordu.

"Onu mutlu ettiğine sevindim," dedi, sesinin bu kadar sakin çıkmasından memnun olmuştu.

"Hımm. Hâlâ tetikteyim, ama itiraf etmeliyim ki bu işin yürüyeceğini düşünüyorum." Tom ona bir bakış daha attı. "Sana bu şekilde davranan bir adamı hak ediyorsun."

Gülmeyi başardı. "Oh, sanırım bağımsızlığımla daha iyiyim."

Partinin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Charlie ve Ruth'a kibarca başını salladı ama onlarla sohbet edecek kadar ileri gitmedi. Kendini affettirir affettirmez de sıvışıp gitti. Şirketin araba teklifini reddetmiş, yürümeye ve duygularını çözmeye karar vermişti. Kıskanç olduğunu fark etti. Charlie'yi değil ama Ruth'u ve içinde büyüyen yeni hayatı. Kış sahilinde tek başına dururken özlediği şey buydu; bir aile olma ihtimali.

Boş sokakta yürürken çok mu geç kaldığını düşündü. Soğuk bir geceydi, havada bir parça kar vardı. Sokaklar alışılmadık derecede ıssızdı ama burası şehrin güvenli bir bölgesiydi ve o da akşamki olayları gözden geçirmekle o kadar meşguldü ki çevresine normal dikkatinden veremiyordu.

Ta ki koyu renk takım elbiseli bir adam parktan yolun karşısına geçene kadar. O zaman bile fazla endişelenmemişti, sadece adamın yanından uzaklaşmaya dikkat ediyordu. Ama adam aniden tam önünde belirdi. Boynuna yakıcı bir acı saplanmadan ve yere yığılmadan hemen önce düz beyaz teni ve kırmızı gözleri bir anlığına fark etti.

Bir uzay gemisindeki küçük beyaz bir hücrede uyanmıştı. Beyaz tenli uzaylılar - Vedeckians - kontrol altındaydı, ama onlar

cevap talep etmesine rağmen onunla konuşma zahmetine katlanmamıştı. Gemide başka kadınların da olduğundan şüpheleniyordu ama kıyafetlerini çıkarıp teftiş için onu astıkları güne kadar başka kimseyi görmemişti.

Ve sonra Lord Gazdok onu satın almıştı. Reddettiği için şoklandıktan sonra şeffaf, soluk mavi bir elbiseye zorlandığını ve bir iğne daha yapıldığını hatırlıyordu. Tercümanın yerleştirildiği iğne kadar acı verici olmamıştı ve hemen pembe bir bulutun içinde yüzüyormuş gibi hissetmeye başlamıştı.

Daha sonra olanları çok az hatırlıyordu - bir geminin görüntüleri, oturma, ayakta durma, bekleme emirlerine itaat etmek. Bir sonraki net anısı Lord Gazdok'un önünde çıplak bir şekilde durup ona sikini emmesini emretmesiydi. İçindeki bir şey pembe sisi yararak isyan etmişti.

"Hayır."

Kızgın olmaktan çok şaşkın görünüyordu.

"Emirlerime itaat edeceksin. Şimdi önümde diz çök."

İradesi kendini yeniden ortaya koymadan önce ona doğru yarım adım attı. "Hayır," diye tekrarladı.

"Lanet olası Vedeckians. Onların itaat formülü belli ki boşa para harcamakmış." Gözleri parladı. "Ama belki de böylesi daha iyidir. Bir dişiyi uslu durması için eğitmek her zaman hoşuma gitmiştir."

Uzandı ve onun kollarını tuttu. Ondan sonra olanlar hâlâ sisliydi. Dövüştüğünü, onu tırmaladığını ve kaçmaya çalıştığını hatırlıyordu. Adamın çok daha güçlü olduğu aşikârdı ama en azından bir süreliğine onun mücadele etmesine izin vermek hoşuna gitmiş gibiydi. Sonra kavgadan yorulmuştu. Onu tekrar yakaladı ve yatağa fırlattı.

Uzaklaşmak için mücadele ederken, yataktan kayarak örtüyü de götürdü. Adam onun peşinden geldi, ama bunu yaparken ayağı kaydı.

ipeksi kumaşa ve karyola çerçevesine çarptı. Yere yığıldı, eli hala bacağını tutuyordu, başının altında mavi kan birikirken görmeyen gözleri ona bakıyordu. Dehşet hissini hatırladı, çığlık attığını hatırladı ve sonra rahatlatıcı pembe bir pus etrafını sardı. Hatırladığı bir sonraki şey Taranov'un gemisinde uyandığı oldu.

Bu anı yerine oturdu ve onu unuttuğu diğerleri izledi. Gemi etrafında döndü ve nihayet durulduğunda, Lord Razem'in onu izlediğini görmek için başını kaldırdı.

", değil mi?"

Yalan söylemeye zahmet

etmedi. "Evet."

"Ne oldu?"

"Bana tecavüz etmeye çalıştı. Karşı koydum ve ayağı kaydı ve düştü. Kafasını yatak çerçevesine çarptı."

Razem kızgınlıktan çok iğrenmiş görünüyordu. "Aptal."

"Benimle tartışamayacaksın," diye mırıldandı. Onu

şaşırtan bir şekilde, adam gerçekten de güldü.

"Belli ki Gazdok için harcanmışsın. Kıvrak bir zekânın değerini asla bilemez." Gözleri yine kızın üzerinde gezindi, bu kez çok daha meraklıydı. "Fiziksel zevkleri daha rafine olsa da."

"Yani şimdi bana tecavüz etmeye mi *çalışacaksın*?"

Tehditkâr görünmeye çalışıyordu ama başarılı olamadığından şüpheleniyordu

"Bu ilginç bir soru. Asıl niyetim seni satmaktı ama seni yanımda tutmanın faydasını görmeye başladım. Eşim bu tür faaliyetlerle pek ilgilenmiyor."

"Senin için ne utanç verici," dedi alaycı bir tavırla ve adam yine güldü.

"Seni tutmam için beni ikna etmeye çalışmayacak mısın? Sizi temin ederim ki bu, diğer seçenekten çok daha keyifli olacaktır."

"Böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yok."

"Oh, sanırım fikrini değiştirebilirim."

Ayağa kalktı ve bornozunu çözmeye başladı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Taranov önce Kivi'ye koştu ve küçük bedeninde yara olup olmadığını kontrol etti. Herhangi bir hasar belirtisi bulamadı ve bebek sakinleşti

Kız kollarına girdiğinde çabucak iyileşti. Onu mutfığa taşıdı, Curall'ı yeniden ayağa kalkmış ve kanı yıkarken aynaya kaşlarını çatmış halde buldu.

"Siktiğimin piçi." Gözleri aynada Taranov'unkilerle buluştu, yüzüne suçluluk damgasını vurmuştu. "Özür dilerim. Bana sinsice yaklaştı."

"Kim yaptı? Onu kim kaçırdı?" Kadının kendisini ve bebeği kendi isteğiyle terk etmediğine ikna olmuştu.

Curall başını salladı. "Onu daha önce hiç görmedim. Mavi tenli, boynuzlu. Sanırım bir Kek. Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi."

Hay sikeyim. Lord Gazdok'un ailesinin bir üyesi olmalıydı. Mordova onu uyarmaya çalışmış, o da devriye subayının aşırı tepki verdiğini düşünmüştü.

Bazı açılardan onu kaçırmış olmaları neredeyse bir rahatlamaydı - bu onun hayatta olduğu anlamına geliyordu. İntikam için öldürmeye niyetlenmiş olsalardı, onu çalma zahmetine girmezlerdi. Şimdi ona zarar vermeden önce onu bulması gerekiyordu. Ama onu nereye götürmüşlerdi? Ve onu nasıl bulacaktı?

Onun peşinden gitmeliydi ama aynı zamanda hâlâ kollarında ara sıra hıçkıran Kivi'yi de korumalıydı. Onu bırakmak istemiyordu ama onu götürmeyi göze alabilir miydi?

Karar vermeye çalışırken kapı çarparak açıldı ve Pietr koşarak yanına geldi, yüzüne bir parça pembe fırlattı.

"Onu kaçırdı! Metresini aldı ve o da bunu bana haber vermek için kullandı. Ve şimdi hatırlamayacak."

Gözyaşları çocuğun kirli yüzünü temiz çizgilerle yıkadı.

"Hatırlayacaktır." *Umarım*. "Onu nerede gördün?"

"Pazarda, büyük mavi bir erkekle. Onu gemisine götürdü. Peşinden gitmeye çalıştım ama gemiye zamanında girmenin bir yolunu bulamadım."

"Doğru yaptın," dedi otomatik olarak. "Sana bir şey olursa Latiri kendini asla affetmez."

"Kayıt numarasını aldım," diye ekledi çocuk.

Sahte olma ihtimali vardı ama en azından bir yerden başlamak gerekiyordu.

"Curall, uzay limanıyla bağlantı kur," diye emretti. "Bak bakalım o gemi bir uçuş planı doldurmuş mu?" Bunun da doğru olma ihtimali düşüktü ama alabileceği her şeyi alırdı. "Sonra da Kaptan Mordova'ya ulaşmaya çalış. Çok uzağa gitmiş olamaz."

Konuşurken kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Bir dakika bekle," dedi Curall. "Kivi'yi benimle bırak. Onu götürmek çok tehlikeli. Bu sefer seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum," diye ekledi usulca. "Bunu bir daha yapmayacağım."

Kapı ikinci kez açıldı ve Toolit ile Slighton hızla içeri girdi.

Curall, "Ne olduğunu anlar anlamaz onlarla temasa geçtim," dedi. "Nibra gemiye doğru yola çıktı."

"Güzel." Derin bir nefes aldı ve Kivi'yi Curall'a teslim etti. "Ona iyi bakacağını biliyorum."

Toolit'i bir tarafa çekti. "Evi kilitleyin. Benden ya da Wendy'den başka biri girmeye çalışırsa, öldürün."

Toolit sertçe başını salladı, tüm nezaket izleri kaybolmuştu. "Onları koruyacağım."

"Yapacağını biliyorum. Slighton, bağlantılarını kontrol et. O piçin ne planladığını düşündürebilecek herhangi bir şey gören ya da duyan var mı öğren."

"Peki ya ben?" Pietr sordu. "Yardım etmek istiyorum."

"Zaten yaptın." Zaman çok hızlı geçiyordu ama çocuğun yanına diz çökecek kadar uzun süre durakladı. "Burada kalmanı ve Kivi'yi mutlu etmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Pietr yutkundu ve başını salladı, sonra hâlâ kirli yumruğunda sıkılı duran pembe kurdeleyi uzattı. "Al bunu. Onu bulduğunuzda ihtiyacı olursa diye."

Tartışmadı. Çocuğa çabucak sarıldı ve sonra Slighton'la birlikte koşarak yola koyuldular. Taranov doğruca gemisine yönelirken, Slighton pazara ulaştıklarında ayrıldı. Nibra pilot koltuğundaydı, motorlar çoktan çalışıyordu.

Taranov oturur , Nibra havalandı.

"Curall bir mesaj gönderdi," dedi gökyüzüne doğru kükrerken. "Kek piçi Kek'e geri dönmek için bir uçuş planı hazırlamış."

Bu bir numara mıydı? Nedense öyle düşünmüyordu. Lanet olası kibirli piç dokunulmaz olduğunu sanıyordu. Aksini öğrenmek üzereydi.

"Direkt yoldan mı gideceğiz?" Nibra sordu.

"Evet. Hareketlerini gizlemek için herhangi bir girişimde bulunuyor gibi görünmüyor. Ancak sapmaları kontrol etmek için yakınlık alarmını mümkün olan en geniş aralığa ayarlayın."

Nibra acımasızca başını salladı.

Kısa bir süre sonra alarm çaldığında Taranov'un kalbi küt küt atmaya başladı. Onu çoktan yakalamışlar mıydı?

"Devriye gemisi," dedi Nibra. "Selamlayayım mı?" "Evet. Yardıma ihtiyacımız olabilir."

Mordova onu rahatlatacak şekilde cevap verdi.

"Mesajı aldım," dedi memur suratsızca. "Onu kimin kaçırdığını biliyor musunuz?"

"Tam olarak değil ama en az bir Kek'in işin içinde olduğunu biliyoruz. Bu geminin kayıt numarası."

Bilgileri Mordova'ya gönderdi ve bir dakika sonra subay yemin etti.

"Lord Razem. Gazdok'un kardeşi ve Yönetim Konseyi'nin bir üyesi."

"Bu eşimi çalabileceği anlamına gelmez."

"Hayır, öyle değil ama durdurulma ihtimaline karşı şimdiden yarı makul bir hikâye planladığından şüpheleniyorum. Belki de Wendy kardeşinin eşi ve onu yoksulluk dolu bir hayattan *kurtarıyordur*."

"Ama bunların hiçbirisi doğru değil." Mordova iç çekti, sesi yorgun geliyordu.

"Tabii ki hayır. Ama her ırk Cire kadar onurlu değildir. Ve Konsey çok nüfuzludur. Hikayesini destekleyecek başkalarını bulmakta zorlanmayacaktır."

Taranov'un elleri sandalyesinin kollarında o kadar sıkı kenetlenmişti ki metalin gıcırtısını duydu. Razem'in dişisini almasına asla izin vermeyecekti, onunla Konsey'e kadar savaşmak zorunda kalsa bile.

"En iyi seçeneğimiz onu iç sistemlerden birine ulaşmadan önce durdurmak," diye devam etti Mordova. "Bir uçuş planı hazırladı mı?"

"Evet, doğruca Kek'e."

Mordova tekrar küfretti. "Belki de küstahlığı her şeye rağmen işe yarar. Sen yolun sağ tarafını al, ben de sol tarafını alacağım. Aramızdaki mesafenin çoğunu kapatabiliriz."

"Teşekkür ," dedi içtenlikle.

"Bu benim işim," dedi Mordova sertçe, sonra içini çekti. "Ve ikinizin birbirine ait olduğu çok açık. Bugünlerde mutluluk şansı çok az, bulunduğu da korunmalı."

Başka bir şey söylemeden bağlantıyı kapattı ve her iki gemi de karanlığın içinde hızla ilerledi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Wendy toplanmışışinde ve karanlık, çalışıyor için sakın onu hızlı nefes alıp veriyordu. Razem'e bir oyun oynamalarını önerdiğinde Oyun, dikkat dağıtmak için umutsuz bir girişimdi. Kadını şaşırtacak şekilde, adam bu fikri eğlenceli bulmuştu.

"İyi bir oyundan hoşlanırım," dedi düşünceli bir şekilde, cübbesi göğsüne kadar açıldı. "Bunu iyi bir oyun haline getirebilir misin, dişi?"

"Bilmiyorum. Sanırım bu, meydan okumaya hazır olup olmadığınıza bağlı." Kışkırtıcı görünmek için elinden geleni yaptı ama çok da cesaretlendirici değildi.

"Peki aklınızda nasıl bir meydan okuma vardı?"

"Çok basit bir şey. Ben saklanırım, sen de beni bulmaya çalışırsın." "Sanırım bu oyunu çoktan kazandım," dedi kuru bir sesle.

"Ama senin yardımın vardı. Burada, gemide sadece ikimiz varız."

"Hmm. Kovalamacanın her zaman bir iştah yarattığının farkındasınızdır. Bu koşullar altında o kadar kontrollü olmayabilirim."

Tehdit oldukça açıktı ama ona buz gibi bir bakış attı. "Beni bulduğunu varsayıyorum."

"Bunun benim gemim olduğunu hatırlıyor musun?"

"O zaman oynamaktan korkmamalısın."

Adamın gözlerinde bir öfke parıltısı yakaladı ama adam bunu çabucak maskeleydi ve onu kurtarmak için eğildi.

"Koşmaya başlamak için bir, belki de iki dakikanız olabilir."

Onun hile yapmasını bekliyordu ama tartışmak için durmadı. Koştu.

Aralarına mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışarak hemen geminin en alt katına yöneldi ama sonra onun ilk bakacağı yerin orası olduğuna karar verdi. Kamarasını düşündü, en sona bırakacağını umuyordu ama onun odasında kapana kısılma fikrinden nefret ediyordu. Sonunda mürettebat bölümünü tercih etmişti. Umarım kibri, mürettebatının yaşam koşullarıyla hiç ilgilenmediği anlamına geliyordu.

İlk mürettebat kabini küçüktü, gömme mobilyalar vardı ve saklanacak hiçbir yer yoktu ama ikincisi biraz daha büyüktü ve o da ranzanın altındaki depolama alanına sıkışmayı başarmıştı. sanki onunla aynı odadaymış gibi konuştuğunda kapıyı tam arkasından kapatmıştı.

"Hazır mısın, dişi? Senin için geliyorum."

Kalbinin çarpıntısının durması, adamın geminin hoparlör sistemini çalıştırdığını anlamasına yetecek kadar uzun sürdü. Arama yaparken onunla alay etmeye devam etti ama zaman geçtikçe sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu. Kuşkusuz sinirlenmişti ve eli, çaresiz uçuşunda yakalayabildiği tek silah olan küçük metal heykelin üzerinde sıkıştı.

Belki de bu bir hataydı, diye düşündü onun hırıltısını duyarken. Ama onu henüz bulamamıştı ve ne kadar uzun sürerse Taranov'un onu bulma de o kadar artacaktı.

Tam da aç ve susuz ne kadar daha saklanabileceğini düşünmeye başlamıştı ki ayak sesleri duydu.

Mürettebat odalarının dışındaki koridorda. İlk kamaraya girdi ve küfretti ama kadın onun her bir mobilyayı açtığını duydu.

Lanet olsun. Tek yapabildiği, ranzanın altındaki gömme depoyu fark etmemesi için dua etmekte.

Kamarasının kapısı çarparak açıldı ve kalbi o kadar sert çarpıyordu ki, adamın duyabileceğinden emindi. Nefes alış verişini yavaş ve sığ tutmak, mümkün olduğunca fark edilmemesini sağlamak için elinden geleni yaptı. Ararken mırıldandığını ve bir yatağın duvara çarpma sesini duyabiliyordu ama sonra adımları kapıya doğru yöneldi. Nefesini tutmuş, kapının kapanma sesini bekliyordu ama sonra ayak sesleri küçük kulübeye doğru geri geldi.

Güm, güm.

Saklandığı yerin kapısı kayarak açıldı ve adam ona muzaffer bir sırıtış attı.

"İşte . Ve şimdi ödülümün zamanı geldi."

Adam ona doğru uzandı ama kadın ona doğru kıpırdandı ve heykeli arkasında saklı tuttu.

"Bu oldukça iyi bir kovalamacaydı. Oldukça etkilendim."

Onu bulduğuna göre, her zamanki soğukkanlılığını yeniden kazanmış gibiydi ama gözlerinde devam eden kızgınlığı görebiliyordu. Ranzadan sarkan şilteye baktı ve ona yırtıcı bir sırıtış attı.

"Ne kadar uygun. Ödülümü almak için beklememe bile gerek yok."

Adam yatağı yerine itmek için döndü ve kadın heykeli tüm gücüyle adamın kafasına doğru savurdu. Ne yazık ki adam söylediği kadar hızlıydı ve o kadar çabuk kaçtı ki kadın sadece bir darbe alabildi. Bolca kanadı ama ölümcül olmaktan çok uzak olduğunu söyleyebilirdi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin."

Yumuşak kibri kaybolmuş, yerini hırıltılı bir öfke almıştı ama umurunda değildi. En azından onun üzerinde bir iz bırakmayı başarmıştı.

Adam kızın elbisesinin yakasından tuttu ve kızı kendisine doğru çekerken elbisenin yırtıldığını duydu. Ama aynı zamanda başka bir şey daha duydu: yakınlık alarminin sesi ve hemen ardından gelen kimlik sorma sesi. Mordova'nın sesini tanıdı ve dizlerinin bağı çözülme tehlikesi geçirdi.

Razem yine hırladı, sonra ona şeytani bir gülümseme verdi. "Bu oyunu önerdiğine çok sevindim. Tekrar saklanma zamanı."

Kadın kırıdayamadan, adam elbisesinin birkaç şeridini yırttı. Birini ağzını kapatmak için kullandı, ardından onu tekrar depo bölmesine itmeden önce bileklerini ve ayak bileklerini birbirine bağladı.

Hayır! Kurtulmak için mücadele etmeye çalıştı ama alanın büyüklüğü ve adamın onu bağlama şeklinden dolayı buna gücü yetmedi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ama bağlarını hareket edebilecek kadar gevşetmeye çalışmayı sürdürdü.

"Ben Lord Razem."

Sesi onu ürküttü, sanki hâlâ kabindeymiş gibi geliyordu ama sonra iletişim sistemini açık bıraktığını fark etti.

"Ben Konfedere Gezegenler Devriyesi'nden Kaptan Mordova. Bir yardımcıyla birlikte geminize bineceğim."

Bir yardımcı mı? Taranov olabilir mi?

"Madem öyle," diye cevap verdi Razem, sesi endişeli olmaktan çok sıkılmış gibiydi. Çok kısa bir süre sonra Mordova tekrar konuştu.

"Nerede o?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Eşim hakkında konuşuyor!" Taranov kükredi.

Daha fazla gözyaşı döküldü, ama bu sefer mutluluk gözyaşlarıydı.
Tanrı'ya şükür o burada.

"Ona ne yaptın, seni piç kurusu?"

"Dişini kontrol edemiyorsan bu benim suçum değil," dedi Razem kışkırtıcı bir şekilde.

Mordova içini çekti. "Lord Razem, taramanın geminizde başka bir kişinin varlığını ortaya çıkardığını bilmelisiniz."

"Gerçekten mi? Belki de arızalı bir makineniz vardır. Ama aramakta serbestsiniz." Razem'in sesinden yağlı bir memnuniyet damlıyordu ama Mordova tereddüt etmedi.

"İzniniz için teşekkür ederim. Kaptan Taranov, lütfen en alt kattan başlayın. Ben üstten başlayacağım."

Bekleyiş bitmek bilmez gibiydi, Razem'in onu aradığı zamandan çok daha uzundu. Koridorda yine ayak sesleri duydu ve hareket etmeye, bir tür ses çıkarmaya çalıştı ama tek başarabildiği en hafif sıyrıktı. Kapı açıldı ve Taranov'un orada olduğunu biliyordu - sadece biliyordu.

Lütfen beni bulun.

Adam odanın içine doğru ilerledi ve kadın başka bir ses çıkarmak için elinden geleni yaptı ama kulaklarında uğuldayan nabızdan bir şey duymak zordu. Adamın bir adım uzaklaştığını duydu ve neredeyse kalbi kırılacaktı, ama sonra adam geri döndü ve panel kayarak açıldı ve sonunda tekrar onun kollarındaydı.

"Sana zarar verdi mi? İyi misin?" diye sordu, kızın bağlarını hızla çözerken.

"Sen burada olduğun için iyiyim. Kivi iyi mi?"

"O gayet iyi. Curall, Toolit ve Pietr onu koruyor."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Gözyaşları tehdit ediyordu ama onlara teslim olursa çok uzun süre ağlayacağından şüpheleniyordu. Bir süre idare etti

onun yerine titrek bir gülümseme. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Pietr yüzünden. Sen onu uyardıktan sonra pazar yerinden seni takip etti ve bu geminin kayıt numarasını almayı başardı." Kolları ve kuyruğu onu öylesine sıkıca sarmıştı ki zar zor nefes alabiliyordu ama şikâyet etmeye hiç niyeti yoktu.

"Geleceğini biliyordum," diye fısıldadı.

"Seni bulmak için ne gerekiyorsa yapardım ama Razem'in kibri aslında yardımcı oldu. Uzay limanına nereye gittiğini bile söyledi."

"Bu beni gerçekten şaşırtmadı."

"Ya da ben. Ama şimdi bunu ödemek zorunda kalacak," dedi acımasızca ve onu kollarına alarak ayağa ve köprüye doğru ilerledi.

Mordova, pilot koltuğunda dikkatsizce yayılmış olan Razem ile birlikte çoktan oradaydı.

"Ah. Görüyorum ki gezgin eşini bulmuşsun."

"O dolaşmadı, onu sen aldın."

Taranov onu nazikçe yere bırakıp Razem'e doğru bir adım atarken yine hırlıyordu. Mordova aralarına girdi.

"Burada görevi ben devralıyorum. Lord Razem, adam kaçırma, saldırı ve çocukları tehlikeye atma suçlarından tutuklusunuz."

Razem onunla alay etti. "Bana dava açacağını mı sanıyorsun? Saçmalama. Devriye'nin en üst kademelerinde bağlantılarım var."

Taranov ve Mordova'nın birbirlerine acımasızca baktıklarını gördü ve kalbi sıkıştı. Razem haklı mıydı? Onu kaçırarak paçayı kurtarabilecek miydi? Ve eğer kurtulursa, onu -ya da daha da kötüsü Kivi'yi- tekrar almaya çalışmasını ne engelleyecekti?

Elleri titremeye başladı ve Mordova onun koluna girerek Taranov ve Razem'e kasıtlı olarak sırtını döndü. Bir saniye sonra, yüksek sesli bir çatırtı odada yankılandı ve ardından Mordova omzunun üzerinden baktı.

"Oh, Tanrım. Görünüşe göre Lord Razem merdivenlerden düşerek boynunu kırmış. Ne yazık."

Boğuldu, sonra gülmeye başladı. Kahkahalar gözyaşlarına dönüştü ve sonra Taranov oradaydı, onu kollarının arasına aldı ve her şey yeniden yoluna girdi.

Mordova ona birkaç soru sormadan önce sabırla ağlamayı kesmesini bekledi. Anlatacak çok az şey vardı ve çoğunu zaten biliyor gibiydi. Birkaç not aldı, Taranov'un teşekkürlerini elinin tersiyle itti ve gemisine geri döndü.

Ayrılmadan önce güven verici bir şekilde, "Geminin çekilmesini ayarlayacağım ama sanırım bu iş burada bitecek," dedi. "Ailenin geri kalanı varlıklı ama başka kimsenin önemli bir siyasi nüfuzu yok. Sanırım sırf zevahiri kurtarmak için bile olsa resmi açıklamayı kabul edeceklerdir. Aksine bir söylenti duyarsam size haber veririm."

"Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım," diye söz verdi Taranov. Kolu ve kuyruğu hâlâ kıza sarılıydı ve onu bir daha bırakacağına dair hiçbir işaret göstermiyordu.

"Geleceğim. Ama umarım bir sonraki ziyaretim tamamen sosyal amaçlı olur."

"Her zaman hoş karşılanacaksınız," diye güvence verdi Taranov. "Hivik'i hazır tutacağım."

Mordova inledi, güldü ve gitti, ardından Taranov onu gemisine geri götürdü. Nibra ona sıcak bir gülümseme verdi ve iyi olup olmadığını sordu ama Taranov ona cevap verme fırsatı vermedi.

"Rotayı eve çevirin," diye emretti. "Menzile girer girmez Curall'la temasa geçin."

Onu kamaralarına sürüklemeyen önce onayını beklemedi. Kapi arkalarından kapanır , giysilerini yırtmaya başladı ve tüm bu süre boyunca onu çılgınca öptü. Aşağı uzanıp ereksiyonunu serbest bırakırken onu duvara doğru kaldırdı, ardından ezici bir vuruşla içine girdi.

Tatlı değildi, romantik değildi ve hazırlıksız bedeninin kaldıramayacağı kadar fazlaydı ve tam da ihtiyacı olan şeydi. Bacaklarını onun etrafına doladı ve onu teşvik etti, duvara duyulacak kadar sert vurduklarının belli belirsiz farkındaydı ama uzaktan bile endişelenmiyordu.

Daha sert itti, vuruşları vahşi ve kontrolsüzdü, yüzü boynuna gömülmüştü. Onun homurdadığını duydu, düğümünün genişlemeye başladığını hissetti ve sonra boynunu ısırdı, keskin acı onu ani bir patlayıcı doruğa fırlattı, titredi ve içinde durmadan nabız attı.

Dizleri çözülür gibi oldu ve duvardan aşağı kayd, vücutları hâlâ birbirine kilitliydi ve kadın memnuniyetle iç çekti.

NE YAPTIĞININ BİLGİSİ SONUNDA TARANOV'UN İÇİNE İŞLEDİ. mutlu bir pus. İlkel atalarından birine dönmüştü ve suçluluk duygusuyla dolması gerekirdi. Bunun yerine, içini tatmin duygusu doldurdu. Eşi, herkesin görmesi için işaretlenmişti.

Ama medeni tarafı sonunda kendini gösterdi ve ısırik izini özür dileyerek yaladı.

"Bunun için üzgünüm."

"Benim için sorun değil. Ama bunu neden yaptın?"

"Sanırım içgüdü. Biz çiftleşme törenleri yapmadan önce bir Cire eşini böyle işaretlerdi." Tabii ki böyle bir şey yapmadıklarını suçlulukla fark etti. "Bir tören ister misin?"

Ona baktı ve gülümsedi. "Sanırım çatıda yaşadığımız şey buydu. Sadece sen, ben ve şahidimiz olarak deniz."

"Bunu sevdim. Çok geleneksel bir kur yapmadık - çiftleşmemiz neden geleneksel olsun ?"

"Aynen öyle."

Ona karşı kıpırdandı ve küçük bir iç çekti. "Çok mu sert davrandım?" diye sordu hemen.

"Hiç de değil." Kadının kanalı adamın gömülü sikinin etrafında sıkılaştı ve adam ürperdi. "Mükemmeldi."

"Seni bulamayacağım diye çok korkuyordum."

"Ama sen yaptın," dedi kararlılıkla. "Önemli olan tek şey bu. Tillich 2'ye dönmemiz ne kadar sürer?"

"Belki bir saat. Daha fazla değil. Neden?"

"Çünkü I istiyorum için al avantaj . her an," fısıldadı ve onu öptü.

İndiklerinde mürettebatının geri kalanı *-ailesi-* uzay limanında onları bekliyordu. Latiri önce Pietri'i yakaladı, ona o kadar sıkı sarıldı ki çocuk itiraz etti ama yüzündeki kocaman sırıtışı engelleyemedi. Sırada Curall vardı ve onun yarası için hıçkıra hıçkıra ağladı. Yaşlı erkek kaşlarını çattı ve özür dilemeye çalıştı ama kadın dinlemeyi reddetti. Ardından Toolit ve Slighton geldi; büyük erkek kızardı ve sıhhiyeci Taranov'un hoşuna gitmeyecek kadar hevesle karşılık verdi. Arkadaşını tekrar yanına çekip Kivi'yi onun kollarına bırakırken arkadaşına ters ters baktı.

"Öpücüklerini kızımıza sakla," dedi ona.

" hak ediyor, değil ufaklık?"

Bebeğin yüzünü öpücüklerle kapladı ve Kivi mutlu bir şekilde mırıldandı.

Eve döndüler ve Curall sakatlığını bir kenara bırakarak büyük bir yemek hazırlamakta ısrar etti. Konuştular, yediler ve kutladılar ama tüm bunlar boyunca gözlerini eşinden ayırmadı. Hava aydınlanmaya başladığında

Fade ve Kivi esnemeye başlayınca bunu onları odalarına götürmek için bir bahane olarak kullandı.

Latiri bebeği yanlarında yatağa getirdi, onu henüz beşiğine geri koymak istemiyordu. Latiri onu anlıyordu; o da bebeğin gözlerinin önünden ayrılmasını istemiyordu.

"Ona zarar vereceğinden çok korkuyordum," diye fısıldadı Kivi'nin uyumasını izlerken.

"O yapmadı. Sen onu korudun."

"Sence bunu hatırlayacak mı?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Ama biz onun o kadar çok mutlu anısı olmasını sağlayacağız ki bunun bir önemi kalmayacak."

"Tüm kötü anılar geride mi kaldı Taranov?" "Evet," dedi

kararlılıkla.

Ona gülümsedi, lamba ışığında o kadar güzeldi ki kalbi sızladı. "Seni seviyorum,"

"Ben de seni seviyorum, Latiri. Şimdi uyu."

Gözleri kapandı ama o henüz uyumaya hazır değildi, hâlâ günün olaylarını düşünüyordu. Sonunda yaptıklarından pişman olup olmayacağını merak ediyordu. Her zaman görevini yapmanın kurallara uymak anlamına geldiğini düşünmüştü ama Razem kaderini hak etmişti ve pişmanlık duyacağından şüpheliydi. de, vicdan azabı eşinin ve çocuğunun güvenliği için ödenecek küçük bir bedeldi.

Kuyruğu bebeğin üzerinden kıvrıldı ve Latiri'nin beline dolandı, tıpkı onları bulduğu gün yaptığı gibi. Bunun imkânsız bir hayal olduğunu düşünmüştü ama hayali gerçek olmuştu. Artık onlar gerçekten onun ailesiydi.

EPILOG

E *On sekiz ay sonra...*

"ANNE! ANNE! ANNE!" KIVI OFİSE KOŞARAK GIRERKEN SESLENDİ.
Wendy şimdi Taranov ile paylaştı. "Tahmin et ne oldu?"

Kızı ona doğru uçararak gelirken başını kaldırdı ve gülümsedi. Kivi yürümeye geç kalmıştı ama bir kez başladıktan sonra hiç yavaşlamadı. Taranov bir saniye sonra kapıda belirdi ve ona özür dileyen bir bakış attı.

"Seni görmek istedi."

"Bunu görebiliyorum," diye güldü Kivi tırmanıp sağlam bir sıçrayışla kucağına inerken. "Zaten hesaplamaları bitirmiştım."

"Çok çalışıyorsun," dedi adam kaşlarını çatarak ve kadın gözlerini devirmekten kendini zor alıyordu. Bu tanıdık bir tartışmaydı. Önceki hayatında sık sık günde on iki saat çalışmış olması onu dehşete düşürmüştü. Şimdi, küçük şirketlerinin iş kısmını devralmış olmasına rağmen, dört saatin bile çok fazla olduğunu düşünüyor gibiydi.

Başarılı bir geçiş olmuştu. Geçmişinin şaşırtıcı derecede işe yaradığı kanıtlanmıştı ve her zamankinden daha başarılıydılar. O hayatının bir parçası olmasaydı, eski alışkanlıklarına geri döneceğinden, sürekli çalışıp daha fazla büyüme ve daha büyük kârlar koşacağından şüpheleniyordu. Onun daha az çalışmasını istemesi, hayatının şimdi ne kadar dolu olduğunu hatırlatan hoş bir şeydi.

"Anne," dedi Kivi tekrar, sabırsızca gömleğini çekiştirerek. "Evet, ufaklık? Bana ne söylemek istiyordun?"

"Bir dişim daha var."

Kivi, Wendy'ye küçük arka dişini göstermek için ağzını sonuna kadar açtı. Wendy ona hayranlıkla baktı ama biraz üzülmekten de kendini alamadı. Bebeği çok hızlı büyüyordu. Taranov'a baktı ve onun da aynı şeyi düşündüğünden şüphelendi. Bu akşama kadar bekleyemezdi.

"Hey, anne," dedi Pietr, açık kapıdan içeri girerek.

Onun kendisine böyle seslenmesini ne kadar da severdi. Onu kalıcı olarak yanlarına taşınmaya ikna etmek uzun zaman almıştı. Özgürlüğünden vazgeçmek konusunda isteksizdi ama aile hayatına alışmaya başlamıştı.

"Senin için ne yapabilirim, Pietr?" diye sordu, Kivi ciyaklayarak kucağından indi ve kollarını Pietr'in bacaklarına dolamak için koşturdu. Kivi ağabeyini çok seviyordu.

Küçük kıza gülümsedi ve onu aldı.

"Güzel bir gün. *Dansçının* boş olup olmadığını merak ediyordum."

Taranov'un ona birinci yıl dönümleri için sürpriz yaptığı küçük tekneden bahsediyordu, suda olmaktan ne kadar hoşlandığını biliyordu.

"Sanırım öyle," dedi ona gülümseyerek. "Arkadaşlarınla dışarı çıkmak ister misin?"

Gözleri parladı ama başını salladı. "Bir ara harika olurdu ama bugün olmaz. Piknik yapmak için bizim adaya götürürüz diye düşünüyordum. Sadece ailece."

Boğazı kapanma tehlikesi geçirdi. Bu kelimeyi o kadar gelişigüzel söylemişti ki, ama onun için çok şey ifade ediyordu. Taranov'a baktı ve onun çocuğa gülümsediğini, büyük bir elin onun omzunu kavradığını gördü.

"Bence bu harika bir fikir." Sesi son derece sakindi. "Neden gidip Curall'a bir piknik sepeti hazırlamana yardım edip edemeyeceğini sormuyorsun?"

Taranov başını sallarken Pietr ona sırtıttı ve hâlâ Kivi'yi taşıyarak hızla uzaklaştı.

"Sanırım gidip denetlesem iyi olacak yoksa elimizde şekerden başka bir şey kalmayacak. Curall'ın onların elinde oyuncak olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum. Buradaki işimi bitirmem için bana beş dakika ver, sonra gelip sana katılacağım."

Onu öptü ve ekrandaki son rakamları girerken aceleyle uzaklaştı ve odanın etrafına sevgiyle bakarak programı kapattı. New York'taki ofisi çok daha büyük, çok daha görkemliydi ama caddeye ve denize bakan geniş pencereleri, kitaplardan Pietr'in hazinelerine ve Kivi'nin sanat projelerine kadar her şeyle dolu rafları ve ailesinin yakınında olduğunu bildiği bu alanı çok daha fazla tercih ediyordu.

Mutfağa doğru ilerlerken eski depo alanından gelen inşaat seslerini duyabiliyordu. Şirket büyüdükçe, depo ve ekli yaşam alanları olan başka bir bina satın almışlardı ve Nibra orada yaşamaya karar vermişti. Taranov'un önceki kaptanlık görevini üstlendiğine göre, bu adil görünüyordu.

Wendy ve Kivi, Lord Razem'yendikten sonraki ilk ticaret yolculuklarında mürettebata eşlik etmişlerdi ama Wendy bu yolculuktan beklediğinden çok daha az keyif almıştı. Diğer gezegenler ilginçti, ama o kendini

ve bir Kek görmek ona panik atak geirtmişti. Döndüklerinde Taranov'a bir sonraki yolculuğa çıkmamayı tercih ettiğini söylemişti. Taranov gözünü bile kırpmamıştı.

"O zaman ben de gitmeyeceğim."

"Burada kalmak zorunda değilsin. İyi

olacağız." "Ama ben sensiz olmayacağım."

Ona endişeli bir bakış attı. "Bir yerde çok uzun süre kalmaktan huzursuz olduğunu söylemiştin. Mutsuz olmanı istemiyorum."

"Mutsuz mu? Burada seninle ve Kivi'yle birlikteyken mi?" Nazikçe yanağına dokundu. "Huzursuzdum çünkü bir evim yoktu. Artık bir evim var."

Onun kendisini ikna etmesine izin verdi ama geminin bir sonraki göreve gidişini izleyene ve yüzünde hiçbir pişmanlık izi görmeyene kadar ona gerçekten inanmadı. Huzursuz arkadaşı sonunda evindeydi.

Nibra yeni kamarasına taşınmış olsa da, çoğu zaman sanki hiç ayrılmamış gibi görünüyordu. Çoğu gece yemekte hâlâ onlara katılıyordu. Slighton da ikinci kattaki odasında gayet mutlu görünüyordu. Eski depo alanının dönüştürölmesi Toolit içindi. Bir yıl süren kur yapma sürecinin ve hem Wendy hem de Taranov'un teşviklerinin ardından Toolit sonunda bir eş bulmuştu. Genç ift yeni odalarına taşınacaktı. Ve Toolit sabırsızlanıyordu.

Ailemiz büyüyor, diye düşündü ve gülümsedi.

Pietr'in de söylediği gibi, güzel bir gündü ve tekne suyun üzerinde neşeyle ilerleyerek Taranov'un satın aldığı küçük adaya vardı. Pembe kumlardan oluşan kumsalın kıvrımları yemyeşil bitkilerle desteklenmişti ve adanın ortasında yüzmek için mükemmel olan küçük kristal bir havuz bulunuyordu.

Çocuklar gelir gelmez yemek istemişler ama o pek bir şey yiyememiş. Taranov ona kaşlarını çattı.

"Sorun nedir, Latiri? Doğru düzgün yemek yemiyorsun."

"Midem biraz rahatsız," dedi doğru bir şekilde.

"Bu sabah Slighton'ı görmeye bu yüzden mi gittin?" Pietr söze girdi.

Taranov'un yüzünde paniklemiş bir ifade belirdi.

"görmeye mi gittin? Neden?"

Bu tartışma için planladığı an tam olarak bu değildi. Pietr'e bir surat ifadesi takındı ve o da sırtarak masumca ellerini kaldırdı.

"Beni suçlamayın. Ben sadece elçiyim." Eğildi ve Kivi'yi kucağına aldı. "Hadi, ufaklık. Biraz yürüyelim de annenle baban konuşsun."

"Ama çok uzun sürmeyecek," diye seslendi omzunun üzerinden sahile doğru giderlerken. "O yüzden kendinizi kaptırmayın."

Taranov onu kollarına çekti, kuyruğu tanıdık bir pozisyonda beline dolandı.

" oluyor, Latiri? Neden Slighton'ı görmeye gittin?"

"Çünkü midem her zaman mutsuz görünüyordu. Canım yemek yemek istemiyordu."

"Biliyorum," dedi sertçe. "Ama sana ne zaman bir olup olmadığını sorsam, bana iyi olduğunu söyledin."

". " Kuyruğuna yatıştırıcı bir okşama verdi. "Ama sonra belki de kontrol etsem iyi olur diye düşünmeye başladım."

"Neyi kontrol edeyim?" Yüzü solgunlaştı. "Lütfen bana hasta olmadığını söyle, Latiri. Bu düşünceyle yüzleşemem-"

"Ben hasta değilim," dedi hemen. "Hamileyim."

Vücudu kaskatı kesildi ama kadın sabırla bekledi. Öğrendiğinden beri heyecanla dolu olmasına rağmen

Ona söylemek için bu gece yalnız kalana kadar beklemek niyetindeydi. Bunun bir şok olacağını biliyordu. İlk tıbbi taramasında herhangi bir sorun bulunmamasına rağmen, aylar geçtikçe -sık sık ve hevesli bir şekilde çiftleşmelerine rağmen- bir çocuktan haber alınamayınca, bunun asla olmayacağını düşünmüşlerdi. Görünüşe göre yanlışlardı.

"Hamile misin?" diye fısıldadı, eli belirsiz bir şekilde karnının üzerinde geziniyordu.

"Evet."

Elini kadının tenine hafifçe dokunana kadar indirdi. "Bir bebek."

"Evet. Bebeğimiz."

"Asla kuvöze girmeyecek bir bebek."

Öne doğru eğilip ellerini adamın yüzüne koyarak doğrudan gözlerinin içine bakarken yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Bebeğimiz asla bir kuvöz olmayacak. Doğduğu andan itibaren sevilecek ve ailesi tarafından kuşatılacak."

Adamın sonunda kendini inandırdığı anı tam olarak gördü. Onu öpmeden önce yüzüne geniş bir sırtıma yayıldı, o kadar tutkuyla öptü ki kendini ona karşı kıvranırken buldu. Kuyruğu elbisesinin altından yukarı kayd ve onu ıslak ve hazır bulduğunda onaylayarak hırladı.

"Çocuklar çok uzun sürmeyecek," diye hatırlattı ona nefes nefese, sonra kuyruğu şişmiş klitorisinin üzerinde ileri geri hareket ederken inledi.

"Yeterince uzun," diye söz verdi ve bunu kanıtlamaya devam etti, onunla öyle ateşli bir şekilde sevişti ki Pietr ve Kivi döndüğünde kadın hâlâ nefessiz ve sersemlemişti.

"Bu gece etmeyeceğim," diye fısıldadı çocukları selamlamaya giderken.

Zorlukla bekleyebildi.

ALTı AY SONRA.

"ÇOK GÜZEL," DIYE MIRILDANDI TARANOV.

Parmağını kızının yanağının yumuşak teninde gezdirdi ve kuyruğu ona yapışmak için yukarı kalktı. Teni soluk, pürüzsüz bir yeşildi ama Latiri'nin gözlerine ve küçük bir tutam siyah saça sahipti.

"O mükemmel," diye onayladı arkadaşı.

Yüzü solgundu, uzun süren doğumdan dolayı hâlâ bitkin görünüyordu ama hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Sen de öylesin."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Şu anda kendimi pek mükemmel hissetmiyorum ama buna değdi."

Slighton doğumdan sonra birlikte vakit geçirebilmeleri için odadan çıkmıştı ama şimdi kafasını kapının çerçevesinden uzattı.

"Misafirliğe hazır mısınız? Çok hevesli ziyaretçileriniz var." Taranov tereddüt etti ama arkadaşı hemen başını salladı.

"Yeterince iyileştiğinden emin misin?" diye sordu.

"İyiyim. Sadece yorgunum. Ailemizin geri kalanını görmek istiyorum."

Konuşmasını daha yeni bitirmişti ki Kivi uçarak odaya girdi. Onu yakaladı ve yatağa düşmeden önce kollarının arasına aldı.

"Bu benim kız kardeşim mi?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Evet, ufaklık." Latiri bebeği Kivi'nin yüzünü görebileceği şekilde düzelitti. "Ne düşünüyorsun?"

Kızı yüzünü buruşturdu. " oynamak için biraz küçük."

"Bir zamanlar küçüktün," dedi ciddiyetle. "Ama büyüdüñ. O da büyüyecek ve yakında seninle oynayabilecek kadar büyük olacak."

"Tebrikler," dedi Pietr, sesi sertti ve Latiri ona elini uzattı.

"Gel ve yeni kız kardeşin Pietr ile tanış. Kivi'ye baktığın gibi ona da göz kulak olmana ihtiyacı olacak."

Onu rahatlatmak için ellerinden geleni yapmış olsalar da, ikisi de Pietr'in yeni bebeğın artık ailelerinin bir parçası anlamına geldiğinden endişelendiğini biliyordu. Ama çocuk eğilip bebeğın yanağına nazikçe dokunduğunda, kuyruğı parmağını çevrelemek için yukarı çıktı. Bir süre ona baktı ve sonra yüzünü geniş bir gülümseme kapladı.

"Onunla ilgileneceğim," diye söz verdi, omuzları dikleştı. Latiri'nin gözleri yaşlarla parlıyordu ama gülümsemesi daha da parlaktı. "Adı ne?" Kivi sordu.

"Belki de Lissanne diye düşündük. Senin için de uygunsa, Pietr?" diye sordu arkadaşı usulca. Pietr'in annesinin adı Lissanne'dı.

"Ben... sanırım bu onun hoşuna giderdi," dedi Pietr, sesi titreyerek.

Kapı tekrar açılırken Taranov oğlunun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. Sırada Curall vardı, onu hızla mürettebatın geri kalanı takip etti. Kivi'yi Pietr'e teslim etti ve diğerleri yatağın etrafını sararken bir adım geri çekildi. Nibra bebeğē hayranlıkla baktı, sonra yanına geldi.

"Aşağıda sizin için bir sürpriz var, Kaptan."

"Bekleyebilir mi?"

"Evet, ama bugün uygun görünüyor. Uzun sürmez."

Curall'ın Latiri'yle uğraştığı yatağa baktı ve başını salladı. Nibra'yı alt kata ve ofisine kadar takip etti. Pencerenin yanında duran erkeği tanıması gerekenden daha uzun sürdü.

"Jedrar?"

Eski kaptanı sırttı, Taranov'un onu hiç görmediği kadar rahatlamıştı. "Buraya yerleştiğinizi duydum ve ziyaret zamanının geldiğine karar verdim. Seni dostum Constana ile tanıştırmak isterim."

Eşi yanına geldiğinde Jedrar gururla gülümsedi. Sakin tavırlı, çekici bir dişiydi ve ona dostça bir gülümseme verdi.

"Ve oğlum Jera," diye ekledi Jedrar.

Küçük bir kafa Constana'nın eteklerinin arasından Taranov'a şüpheyile baktı.

"İkinizle de tanıştığırma çok memnun oldum." Tereddüt etti. "Sizi eşimle tanıştırmak isterim-"

"Doğum gününde değil," dedi Constana kesin bir ifadeyle. "Ama belki bu hafta içinde?"

"Çok memnun oluruz."

"Güzel. Şimdi, bu ufaklığa teknelere bakabileceğimize dair söz verdim. Seninle orada buluşuruz, Jedrar."

Constana her gülümsedi, sonra oğlunu odadan dışarı çıkardı. Taranov dönüp arkadaşına baktı.

"İyi bir aileniz var. Eşinin seni affetmesine sevindim." Jedrar başını salladı. "Sonunda. Vazgeçmeyi reddettiğimde."

"Ve şimdi bir oğlun var."

"Evet." Arkadaşı tereddüt etti. "Unutmadık ama birlikte yeni bir gelecek inşa etmek istedik."

"Anlıyorum. Bugün sahip olduğumuz mutluluğun kaybettiklerimizi onurlandırdığına inanmıyorum."

Jedrar onun yüzünü inceledi. "Mutlu olup olmadığını sormama gerek yok."

Güldü. "Öyle değil. Hayal bile edemeyeceğim kadar mutluyum. Hepsini sana borçluyum, dostum. Bana geçmişten kaçma ve yeni bir hayat bulma şansı verdin."

"Sanırım ikimiz de sonunda geçmişten kurtulduk."

Bir hafta sonra buluşmak üzere sözleştiler ve sonra Jedrar eşinin ve çocuğunun yanına gitti. Taranov düşünceli bir şekilde diğer erkeğin ardından baktı. İkisi için de her şey ne kadar değişmişti.

Cire'den ayrılma konusunda Jedrar'a yaklaştığında boş bir kabuktan biraz daha fazlasıydı. Jedrar'ın da aynı şekilde boş olduğundan şüpheleniyordu. Ama şimdi?

Sessiz odada "Artık her şeyimiz var," dedi ve sonra gülümseyerek ailesinin yanına gitti.

YAZARIN NOTU

Uzaylı Savaşçı için Bir Hediye'yi okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Onurlu (ve seksi!) Cire savaşçıları, akıllı, yaşlı kahramanlar ve ailenin biyolojiye değil sevgiye dayandığı inancıyla bu dünyaya geri dönmeyi seviyorum.

Hikayeden hoşlansanız da da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur - yorumlar diğer okuyucuların bu kitapları bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Bex McLynn ve ben üç yıl önce bu seri için ilk kez beyin fırtınası yaptığımızda, bunun çoğunuzda yankı bulacağını bilmiyorduk - ve için inanılmaz derecede minnettırız! Teşekkür !

Her zaman olduğu gibi beta ekibime de özel bir teşekkür borçluyum - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Bu sonbaharda daha fazla Treasured bekleyin! Bu arada, *Alien Abduction* serisi ***Olivia ve Ork*** ile geri dönüyor!

Vahşi yeşil uzaylı, Olivia arkadaşlarını ararken onu güvende tutabilecek tek kişidir. Onun dilinden tek kelime bile konuşamıyor, ama iletişim kurmanın başka yolları da var...

[Olivia ve Ork'u sipariş etmek için buraya tıklayın!](#)

En son güncellemeler, tanıtımlar ve öneriler için [bültenime](#)
[kaydolun!](#)

DİĞER BAŞLIKLAR

Uzaylı Kaçırma Serisi

Anna ve Uzaylı Beth ve

Barbar Cam ve Fatih

Deb ve İblis Ella ve

İmparator Faith ve

Savaşçı Greta ve

Gargoyle ve Hanna

Tetikçi Izzie ve Buz

Canavarı

Joan ve Juggernaut Kate ve

Kraken

Lily ve Aslan Mary ve

Minotor Nancy ve Naga

Olivia ve Ork

Uzaylı İstilasası Serisi

Uzaylı Seçimi

Uzaylı Fethi

Uzaylı Uzaylı

Mahkum

Damızlık İttifakı

Umudu

Mars'ta Cyborglar

[High Plains Cyborg](#)

[İyi, Kötü ve Cyborg Bir Avuç Cyborg](#)

[Birkaç Cyborg Daha](#)

[Cyborg Kaçağı](#)

[Muhteşem](#)

[CyborgKanun](#)

Elementlere Maruz Kalma

[Çıplak Uzaylı Bare](#)

[Essentials Çıplak](#)

[Tavır Buff](#)

[Canavarı](#)

[Soyunma](#)

Folsom Planet Blues

[Uzaylı En Çok Arananlar:](#)

[Kafesteki Canavar Uzaylı En](#)

[Çok Aranan: Hapishane](#)

[Arkadaşı Uzaylı En Çok Aranan:](#)

[Mastermind Uzaylı En Çok](#)

[Arananlar: Zincirsiz](#)

Boynuzlu Bayramlar

[Krampus ve Kocakarı](#)

[Nicholas için Bir](#)

[Hediye](#)

Antolojiler

[Yıldızlar Arasında Sahiplenildi](#)

Uzaylı tarafından değerli

Bex McLynn ile [Anne](#)
[ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı için](#)
[Bir Oğul Savaşçı Uzaylı](#)
[Savaşçı için Bir AileUzaylı](#)
[Savaşçının Kızı](#)
[Dadı ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı](#)
[için Bir Ev Uzaylı Savaşçı](#)
[Savaşçı için Bir Hediye](#)

Kozmik Peri Masalları

Bex McLynn tarafından yazılan [Çirkin Dukeling](#)
[Jackie ve Dev](#) yazan Honey Phillips

BEX MCLYNN TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

Bağımsız Kitaplar

[Rein: Bir Tidefall Romanı](#)

Hanımefendiler Serisi

[Sarda](#)

[Thanemonger](#)

[Bane](#)

YAZAR HAKKINDA

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ama sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı geliştirdi. Çizim becerileri ise ne yazık ki gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor
www.bookbub.com/authors/honey-phillips
www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor
www.honeyphillips.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

